Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 11ης Δεκεμβρίου 2014*

«Κρατικές ενισχύσεις — Ηλεκτρική ενέργεια — Ενίσχυση υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων — Αυστριακός νόμος περί πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας — Απόφαση κηρύσσουσα την ενίσχυση ασύμβατη προς την εσωτερική αγορά — Έννοια της κρατικής ενισχύσεως — Κρατικοί πόροι — Δυνατότητα καταλογισμού στο κράτος — Επιλεκτικός χαρακτήρας — Γενικός κανονισμός απαλλαγής κατά κατηγορίες — Κατάχρηση εξουσίας — Ίση μεταχείριση»

Στην υπόθεση T-251/11,

Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer και τον J. Bauer, επικουρούμενους από τον T. Rabl, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο αρχικώς από την S. Behzadi-Spencer και τον S. Ossowski, στη συνέχεια, από την S. Behzadi-Spencer και τον L. Christie,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους V. Kreuschitz και T. Maxian Rusche, στη συνέχεια, από τους T. Maxian Rusche και R. Sauer,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2011/528/ΕΕ της Επιτροπής, της 8ης Μαρτίου 2011, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 24/09 (πρώην N 446/08) — Κρατική ενίσχυση υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, αυστριακός νόμος για την Πράσινη Ηλεκτρική Ενέργεια (ΕΕ L 235, σ. 42),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Dittrich, πρόεδρο, J. Schwarcz (εισηγητή) και V. Tomljenović, δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Φεβρουαρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Δυνάμει της οδηγίας 2009/28/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2009, σχετικά με την προώθηση της χρήσης ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, την τροποποίηση και τη συνακόλουθη κατάργηση των οδηγιών 2001/77/ΕΚ και 2003/30/ΕΚ (ΕΕ L 140, σ. 16, στο εξής: οδηγία περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας), τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποχρεούνται να επιτύχουν μέχρι το 2020 υποχρεωτικούς εθνικούς στόχους όσον αφορά το μερίδιο της ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές στην τελική ακαθάριστη κατανάλωση ενέργειας. Η εν λόγω οδηγία προσδιορίζει τον προς επίτευξη στόχο, ενώ η επιλογή των μέσων για την επίτευξή του επαφίεται στην εκτίμηση των κρατών μελών. Σύμφωνα με το παράρτημα I της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Εθνικοί συνολικοί στόχοι για το μερίδιο ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές στην τελική κατανάλωση ενέργειας το 2020», προβλεπόταν ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας πρέπει να καλύψει τον στόχο του 34 %.

2 Με τον Ökostromgesetz, όπως τροποποιήθηκε το 2008 (αυστριακό νόμο περί πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, *BGBl.* I, 114/2008, στο εξής: τροποποιημένος ÖSG), η Δημοκρατία της Αυστρίας αποφάσισε να επιτύχει τον εθνικό της στόχο. Προς τούτο, ελήφθησαν δύο θεμελιώδη μέτρα. Πρώτον, ο τροποποιημένος ÖSG προβλέπει την ενθάρρυνση της παραγωγής πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, εγγυώμενος σε κάθε παραγωγό πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας την αγορά σε προκαθορισμένη τιμή της συνολικής ποσότητας της εν λόγω ενέργειας. Η ως άνω αγορά πραγματοποιείται από ένα κέντρο διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας· για την εκτέλεση της σχετικής αποστολής προβλέφθηκε παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας σε ανώνυμη εταιρία ιδιωτικού δικαίου, την Abwicklungsstelle für Ökostrom AG (στο εξής: ÖMAG). Κατά τον ως άνω νόμο, η προκαθορισμένη εγγυημένη τιμή, που είναι μεγαλύτερη από την τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας στην αγορά, ορίζεται κάθε έτος με κανονιστική πράξη του Αυστριακού ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομίας και Απασχολήσεως (που μετονομάστηκε σε ομοσπονδιακό Υπουργό Οικονομίας, Οικογενείας και Νεότητας και, στη συνέχεια, σε ομοσπονδιακό Υπουργό Επιστημών, Έρευνας και Οικονομίας, στο εξής: αρμόδιος Αυστριακός υπουργός).

3 Δεύτερον, ο τροποποιημένος ÖSG προβλέπει τη μετακύλιση του σχετικού κόστους στους καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας. Αφενός, κάθε συνδεδεμένος με το δημόσιο δίκτυο τελικός καταναλωτής καταβάλλει ετήσια εισφορά, ανεξάρτητη από την κατανάλωσή του, που μπορεί να κυμαίνεται μεταξύ 15 και 15 000 ευρώ σε συνάρτηση με το επίπεδο της συνδέσεώς του στο δίκτυο, όπως προβλέπει το άρθρο 22, παράγραφος 1, και το άρθρο 22bis, παράγραφος 1, του τροποποιημένου ÖSG. Αφετέρου, οι εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας υποχρεούνται να αγοράζουν από την ÖMAG το σύνολο της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας που αυτή έχει στη διάθεσή της, τούτο δε επίσης σε προκαθορισμένη τιμή προβλεπόμενη με κανονιστική πράξη (στο εξής: τιμή διακανονισμού). Οι εν λόγω εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας μπορούν στη συνέχεια να μετακυλίουν στους πελάτες τους το πρόσθετο κόστος που φέρουν για τον λόγο αυτόν, στο πλαίσιο της τιμής με την οποία τους χρεώνουν την παροχή ενέργειας. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 22quater του τροποποιημένου ÖSG, που δεν έχει αρχίσει ακόμη να ισχύει, η Δημοκρατία της Αυστρίας προτίθεται να θεσπίσει καθεστώς ειδικής αντισταθμίσεως για τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις, περιορίζοντας τις εκ μέρους τους πληρωμές σε συγκεκριμένο ποσό, υπολογιζόμενο, για κάθε επιχείρηση υπαγόμενη στο ως άνω καθεστώς, σε συνάρτηση με την αξία της καθαρής ετήσιας παραγωγής τους (στο εξής: ποσό αντιστάθμισης).

4 Στις 27 Ιουνίου 2008 η Δημοκρατία της Αυστρίας γνωστοποίησε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, μέσω μιας προκαταρκτικής κοινοποιήσεως, την πρόθεσή της να τροποποιήσει τον αυστριακό νόμο περί πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, ο οποίος ίσχυε τότε και τον οποίο η Επιτροπή είχε εγκρίνει, ως είχε αυτός την περίοδο εκείνη, με απόφαση της 4ης Ιουλίου 2006 αφορώσα το συμβατό του με την εσωτερική αγορά [Κρατικές ενισχύσεις NN 162a/2003 και N 317a/2006: «Förderung der Elektrizitätserzeugung aus erneuerbaren Energieträgern im Rahmen des österreichischen Ökostromgesetzes (Einspeisetarife)»].

5 Στις 4 Σεπτεμβρίου 2008 η Δημοκρατία της Αυστρίας κοινοποίησε στην Επιτροπή το σύνολο του τροποποιημένου ÖSG. Κατόπιν διαφόρων ανακοινώσεων και συναντήσεων μεταξύ Επιτροπής και αυστριακών αρχών σχετικά με την κοινοποίηση αυτή, από τις 28 Οκτωβρίου 2008 και εντεύθεν, καθώς και κατόπιν καταγγελίας με ημερομηνία 9 Ιουλίου 2009 που υπέβαλε στην Επιτροπή το Bundesarbeitskammer (αυστριακό ομοσπονδιακό εργατικό επιμελητήριο), που αφορά ιδίως την «απαλλαγή» την οποία προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, στις 22 Ιουλίου 2009 η Επιτροπή απηύθυνε στους ενδιαφερόμενους πρόσκληση να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω μέτρου (ΕΕ C 217, σ. 12, στο εξής: πρόσκληση προς υποβολή παρατηρήσεων).

6 Όπως προκύπτει ιδίως από την παράγραφο 78 της προσκλήσεως προς υποβολή παρατηρήσεων, η Επιτροπή, αφενός, έκρινε ότι ο τροποποιημένος ÖSG ήταν σύμφωνος προς το άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον αφορά τα μέτρα που προβλέπονταν υπέρ των παραγωγών πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας. Συναφώς, η Επιτροπή, εκτιμώντας μεν ότι επρόκειτο για κρατικές ενισχύσεις, δέχθηκε παράλληλα ότι αυτές ήταν σύμφωνες με τις Κοινοτικές κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος (ΕΕ 2008, C 82, σ. 1, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές).

7 Αφετέρου, εντούτοις, όσον αφορά τις «ενισχύσεις» για τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις, η Επιτροπή εξέφρασε αμφιβολίες σχετικά με τη συμφωνία τους προς τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων (παράγραφος 78 της προσκλήσεως προς υποβολή παρατηρήσεων). Έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, λαμβανομένων υπόψη των λεπτομερειών εφαρμογής των εν λόγω ενισχύσεων, αυτές είχαν ως αποτέλεσμα να παρέχουν αδικαιολόγητο πλεονέκτημα στις ως άνω επιχειρήσεις. Κατ' αυτήν, το επίμαχο μέτρο ικανοποιούσε, συναφώς, τα κριτήρια που τίθενται με το άρθρο 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ και έπρεπε να λογίζεται ως κρατική ενίσχυση, σχετικά με την οποία κανένα στοιχείο δεν συνηγορούσε υπέρ του ενδεχόμενου συμβατού της με την κοινή αγορά. Έκρινε μεταξύ άλλων ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορούσε να συναχθεί ότι είχε εφαρμογή το σημείο 4 των κατευθυντήριων γραμμών ή ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις προκειμένου η ενίσχυση αυτή να λογίζεται σύμφωνη προς την κοινή αγορά. Επιπλέον, κατ' αυτήν, έπρεπε να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση του εν λόγω μέτρου τα αρνητικά του αποτελέσματα για το περιβάλλον, διότι το μέτρο αυτό μείωνε την τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας για τους μεγάλους καταναλωτές ενέργειας.

8 Επομένως, η Επιτροπή αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως (παράγραφοι 83 έως 85 της προσκλήσεως προς υποβολή παρατηρήσεων). Η απόφαση αυτή συνοδευόταν από πρόσκληση προς τη Δημοκρατία της Αυστρίας να λάβει θέση και να της γνωστοποιήσει το σύνολο των κρίσιμων για την εκτίμηση του επίμαχου μέτρου στοιχείων, καθώς και να αποστείλει αντίγραφο της προσκλήσεως προς υποβολή παρατηρήσεων στους ενδεχόμενους δικαιούχους του μέτρου αυτού. Εν κατακλείδι, η Επιτροπή υπενθύμισε στη Δημοκρατία της Αυστρίας το ανασταλτικό αποτέλεσμα του άρθρου 88, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ και αναφέρθηκε επίσης στο άρθρο 14 του κανονισμού 659/1999, υπογραμμίζοντας ότι το σύνολο των παράνομων ενισχύσεων μπορούσε να αναζητηθεί από τους δικαιούχους.

9 Με έγγραφο της 8ης Οκτωβρίου 2009 η Δημοκρατία της Αυστρίας κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της αποφάσεως περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας εξετάσεως. Οι αυστριακές αρχές εξέφρασαν την άποψη ότι το επίμαχο μέτρο δεν είναι κρατική ενίσχυση, ιδίως λόγω της ελλείψεως επιλεκτικού χαρακτήρα και επειδή δεν διετίθεντο συναφώς κρατικοί πόροι. Οι εν λόγω αρχές τόνισαν επίσης την εγγενή προς το μέτρο αυτό λογική, βάσει της οποίας, κατ' αυτές, προκύπτει αντικειμενική διαφοροποίηση μεταξύ των επιχειρήσεων που ωφελούνται από το μέτρο αυτό και εκείνων που δεν μπορούν να αντλήσουν κάποιο όφελος, υπογραμμίζοντας ότι η διαφοροποίηση αυτή δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση. Ειδικότερα, υποστήριξαν ότι το εν λόγω μέτρο παρουσιάζει σημαντικές αναλογίες με τον Erneuerbare-Energien-Gesetz (γερμανικό νόμο περί πράσινης ενέργειας, *BGBl*. 2008, I 2074, στο εξής: EEG).

10 Το Bundesarbeitskammer γνωστοποίησε στην Επιτροπή, με έγγραφο της 7ης Οκτωβρίου 2009, παρατηρήσεις σχετικά με το μέτρο υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων. Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2009 η Δημοκρατία της Αυστρίας απάντησε στη θέση αυτή, η οποία της είχε γνωστοποιηθεί με έγγραφο της Επιτροπής της 23ης Νοεμβρίου 2009 και, στις 22 Απριλίου 2010, υπέβαλε συμπληρωματικές διευκρινίσεις επί του επίμαχου μέτρου.

11 Με έγγραφα της 21ης Ιουνίου και, κατόπιν συσκέψεως με τις αυστριακές αρχές στις 9 Ιουλίου, της 19ης Ιουλίου 2010, η Επιτροπή κάλεσε τη Δημοκρατία της Αυστρίας να της γνωστοποιήσει συμπληρωματικά στοιχεία, πράγμα το οποίο έπραξε η τελευταία στις 13 Σεπτεμβρίου 2010.

12 Με έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 2010, απευθυνόμενο στην Επιτροπή, η Δημοκρατία της Αυστρίας υπογράμμισε τη σημασία του τροποποιημένου ÖSG και ζήτησε να ληφθεί απόφαση στην ως άνω υπόθεση πριν από τις αρχές Δεκεμβρίου του 2010. Στις 9 Δεκεμβρίου 2010 έλαβε χώρα νέα σύσκεψη μεταξύ εκπροσώπων της Επιτροπής και της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

13 Με έγγραφο της 30ής Δεκεμβρίου 2010 η Δημοκρατία της Αυστρίας επανέλαβε τα επιχειρήματα που είχε προβάλει υπέρ του μέτρου στο πλαίσιο της διαδικασίας και ζήτησε από την Επιτροπή να εγκρίνει τον προβλεπόμενο για τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις μηχανισμό απαλλαγής. Η Επιτροπή απάντησε στο έγγραφο αυτό στις 25 Ιανουαρίου 2011.

14 Στις 8 Μαρτίου 2011 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2011/528/ΕΕ, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 24/09 (πρώην N 446/08) — Κρατική ενίσχυση υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, αυστριακός νόμος για την Πράσινη Ηλεκτρική Ενέργεια (ΕΕ L 235, σ. 42, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι ο μηχανισμός αυτός ήταν επιλεκτικώς παρεχόμενο πλεονέκτημα, συνιστάμενο στη μερική απαλλαγή των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων από βάρος το οποίο όφειλαν κανονικά να φέρουν. Κατ' αυτήν, ο εν λόγω μηχανισμός συνεπάγεται για το Δημόσιο απώλειες πόρων, το δε εμπλεκόμενο κράτος φέρει τη σχετική ευθύνη. Έκρινε επίσης ότι ο εν λόγω μηχανισμός είναι ικανός να νοθεύσει τον ανταγωνισμό και τους όρους εμπορίου σε βαθμό θίγοντα το κοινό συμφέρον. Ειδικότερα, κρίνοντας ότι το επίμαχο μέτρο, καθόσον αφορούσε την προβλεπόμενη μερική απαλλαγή υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, ήταν κρατική ενίσχυση που μείωνε το κόστος λειτουργίας των εν λόγω επιχειρήσεων και που δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί από τη φύση και την οικονομία του συστήματος, το κήρυξε ασύμβατο προς την εσωτερική αγορά.

15 Το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως ακολούθως:

«Άρθρο 1

Η κρατική ενίσχυση υπό μορφή μερικής απαλλαγής από την υποχρέωση αγοράς πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, την οποία η [Δημοκρατία της Αυστρίας] προτίθεται να χορηγήσει σε ενεργειοβόρες επιχειρήσεις, είναι ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά.

Συνεπώς, η ενίσχυση δεν πρέπει να χορηγηθεί.

Άρθρο 2

Εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης, η [Δημοκρατία της Αυστρίας] ανακοινώνει στην Επιτροπή τα μέτρα που λήφθηκαν για την εκτέλεσή της.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Αυστρία.»

Διαδικασία και αιτήματα

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Μαΐου 2011 η Δημοκρατία της Αυστρίας άσκησε την παρούσα προσφυγή. Στις 4 Αυγούστου 2011 η Επιτροπή υπέβαλε υπόμνημα αντικρούσεως. Στις 19 Οκτωβρίου 2011 η Δημοκρατία της Αυστρίας υπέβαλε υπόμνημα απαντήσεως και, στις 5 Δεκεμβρίου 2011, η Επιτροπή υπόμνημα ανταπαντήσεως. Στις 26 Σεπτεμβρίου 2011 το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας υπέβαλε αίτημα παρεμβάσεως υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 2011 ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την εν λόγω παρέμβαση. Στις 3 Φεβρουαρίου 2012 το Ηνωμένο Βασίλειο υπέβαλε υπόμνημα παρεμβάσεως. Η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του τελευταίου αυτού υπομνήματος στις 2 Απριλίου 2012.

17 Επειδή η σύνθεση των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου τροποποιήθηκε, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πέμπτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, έθεσε εγγράφως ερωτήσεις στους διαδίκους, στις οποίες αυτοί απάντησαν εμπροθέσμως.

18 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 27ης Φεβρουαρίου 2014.

19 Η Δημοκρατία της Αυστρίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο ως απαράδεκτους·

— επικουρικώς, να απορρίψει τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο ως αβάσιμους·

— να απορρίψει τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο ως αβάσιμους·

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

21 Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει ότι ο πρώτος λόγος είναι βάσιμος και, δεχόμενο το παραδεκτό του, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

Σκεπτικό

22 Προς στήριξη της προσφυγής, η Δημοκρατία της Αυστρίας προβάλλει τέσσερις λόγους. Πρώτον, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, διότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο συμπεραίνοντας ότι το καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG ήταν κρατική ενίσχυση. Δεύτερον, η εν λόγω απόφαση αντιβαίνει προς την ίδια διάταξη, διότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο συμπεραίνοντας ότι το επίμαχο μέτρο είχε επιλεκτικό χαρακτήρα. Τρίτον, η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και διέπραξε κατάχρηση εξουσίας. Τέταρτον, η Επιτροπή επέδειξε άνιση μεταχείριση σε παρόμοιες καταστάσεις όσον αφορά τα αποτελέσματά τους από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού.

Επί του παραδεκτού του πρώτου και του δευτέρου λόγου

23 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου της, δεν εξετάζει τις αιτιολογίες της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν διευκρινίζει τις αιτιολογικές σκέψεις στις οποίες η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Κατ' αυτήν, η Δημοκρατία της Αυστρίας περιορίζεται σε παράθεση των λόγων για τους οποίους το καθεστώς το οποίο προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG δεν είναι κρατική ενίσχυση, επαναλαμβάνοντας, κατ' ουσίαν, τα επιχειρήματα που είχε προβάλει κατά τη διοικητική διαδικασία. Επομένως, οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ως απαράδεκτοι. Συναφώς, η Επιτροπή επικαλείται τις αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 1961, Fives Lille Cail κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής (19/60, 21/60, 2/61 και 3/61, Συλλογή, EU:C:1961:30, σκέψεις 617 και 644), και της 31ης Μαρτίου 1992, Επιτροπή κατά Δανίας (C-52/90, Συλλογή, EU:C:1992:151, σκέψη 17). Κάθε περαιτέρω ανάπτυξη των σχετικών επιχειρημάτων στο πλαίσιο του υπομνήματος απαντήσεως είναι επίσης απαράδεκτη.

24 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως η Επιτροπή υποστηρίζει ακόμη ότι η επανάληψη, στο δικόγραφο της προσφυγής, του πλήρους περιεχομένου της ενστάσεως δεν ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Συναφώς, αναφέρεται στη διάταξη της 28ης Απριλίου 1993, De Hoe κατά Επιτροπής (T-85/92, Συλλογή, EU:T:1993:39, σκέψη 23), υπογραμμίζοντας ότι, από λειτουργικής απόψεως, η ένσταση στον τομέα του υπαλληλικού δικαίου είναι συγκρίσιμη προς τη διοικητική διαδικασία στο πλαίσιο του δικαίου των κρατικών ενισχύσεων.

25 Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει σαφώς ότι η αιτίαση περί παραβιάσεως της Συνθήκης ΛΕΕ στηρίζεται τόσο σε παράβαση του άρθρου 107, παράγραφοι 1 και 3, ΣΛΕΕ (όσον αφορά τον πρώτο, τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο) όσο και σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως (όσον αφορά τον τέταρτο λόγο). Κατ' αυτήν, θα αποτελούσε υπερβολική προσκόλληση στους τύπους η απαίτηση επακριβούς προσδιορισμού στο δικόγραφο της προσφυγής ή στην περίληψη των προβαλλόμενων λόγων κατά ποιών σημείων της προσβαλλομένης αποφάσεως στρέφονται οι λόγοι αυτοί.

26 Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών. Η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να εκδικάσει την προσφυγή, ενδεχομένως χωρίς να χρειαστεί συμπληρωματικές πληροφορίες (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Asklepios Kliniken κατά Επιτροπής, T-167/04, Συλλογή, EU:T:2007:215, σκέψη 39).

27 Κατά πάγια νομολογία, προς εδραίωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται πρέπει να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο

συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του σχετικού δικογράφου. Μολονότι το κύριο μέρος της προσφυγής μπορεί να στηριχθεί και να συμπληρωθεί, όσον αφορά ειδικά σημεία, από παραπομπές σε συγκεκριμένα χωρία συνημμένων εγγράφων, γενική παραπομπή σε άλλα κείμενα, ακόμη και συνημμένα στην προσφυγή, δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας, τα οποία, δυνάμει της προμνημονευθείσας διατάξεως, πρέπει να περιλαμβάνονται στο κείμενο της προσφυγής (βλ. απόφαση Asklepios Kliniken κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:T:2007:215, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Όσον αφορά, ειδικότερα, τους δύο λόγους τους οποίους η Επιτροπή κρίνει απαράδεκτους, πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι από το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η Δημοκρατία της Αυστρίας διατείνεται, στηριζόμενη σε αρκούντως σαφή και κατανοητά επιχειρήματα, που αφορούν τόσο τις πραγματικές περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως όσο και τις αναφορές στη νομολογία και τη θεωρία, ότι οι χρησιμοποιούμενοι στο πλαίσιο του μηχανισμού αυτού πόροι δεν ήταν κρατικοί και ότι, στο πλαίσιο του εν λόγω μηχανισμού, δεν επρόκειτο για ενίσχυση για την οποία ευθύνεται το κράτος. Η επιχειρηματολογία της παρέσχε τη δυνατότητα στην Επιτροπή να προετοιμάσει την άμυνά της και παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να αποφανθεί επί της παρούσας προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα πληροφοριακά στοιχεία, σύμφωνα με την απόφαση Asklepios Kliniken κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω (EU:T:2007:215). Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση με τα επιχειρήματα της Επιτροπής, μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί το μέρος της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως στο οποίο αναφέρεται η προσφυγή.

29 Στη συνέχεια, από το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου, η Δημοκρατία της Αυστρίας επικρίνει την εκτίμηση της Επιτροπής κατά την οποία το επίμαχο μέτρο, απαλλάσσοντας μερικώς τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις από την υποχρέωση καταβολής ορισμένων ποσών προβλεπομένων από τον τροποποιημένο ÖSG, είχε επιλεκτικό χαρακτήρα. Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, δεν υφίσταται επιλεκτικός χαρακτήρας ούτε de facto ούτε de jure. Δίδει, επ' αυτού, αρκούντως σαφείς εξηγήσεις σχετικά με τη φύση και τη λογική του συστήματος που προβλέπεται από τον τροποποιημένο ÖSG, διερωτώμενη, αρχικώς, αν το άρθρο 22quater του νόμου αυτού έπρεπε πράγματι να λογίζεται ως εξαίρεση σε σχέση με το «σύστημα αναφοράς». Στη συνέχεια, προβάλλει αρκούντως σαφή επιχειρήματα, κατά τα οποία, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι όντως συμβαίνει αυτό, θα πρέπει να κριθεί ότι το επίμαχο σύστημα είναι δικαιολογημένο λόγω της εσωτερικής λογικής που το διέπει και λόγω του σχεδιασμού του. Η προσφεύγουσα, αμφισβητώντας την ύπαρξη επιλεκτικού χαρακτήρα, στηρίζεται ακόμη, αφενός, στο γράμμα του τροποποιημένου ÖSG και, αφετέρου, σε συγκεκριμένα στοιχεία, ιδίως σε πίνακες εκ των οποίων προκύπτει ότι κάθε επιχείρηση, ανεξαρτήτως του μεγέθους ή του τομέα δραστηριότητάς της, μπορούσε να επωφεληθεί από τον κανόνα που προέβλεπε η ως άνω διάταξη. Ειδικότερα, επιχείρησε προδήλως να απαντήσει σε ορισμένα επιχειρήματα της Επιτροπής που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, σε αντίθεση με όσα διατείνεται η τελευταία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όσον αφορά τον δεύτερο λόγο, η επιχειρηματολογία της Δημοκρατίας της Αυστρίας, η οποία στηρίζεται, επιπλέον, σε ορισμένες νομολογιακές αναφορές και σε παραπομπές στην προγενέστερη πρακτική της Επιτροπής, παρέσχε επίσης τη δυνατότητα στην τελευταία να προετοιμάσει την άμυνά της και παρέχει τη δυνατότητα στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της παρούσας προσφυγής, ενδεχομένως, χωρίς άλλα στοιχεία.

30 Το συμπέρασμα που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 28 και 29 ανωτέρω δεν κλονίζεται από την εκ μέρους της Επιτροπής αναφορά στη διάταξη De Hoe κατά Επιτροπής, σκέψη 24 ανωτέρω (EU:T:1993:39). Αφενός, η διάταξη αυτή αφορά τομέα διαφορετικό από αυτόν της υπό κρίση υποθέσεως, ήτοι το υπαλληλικό δίκαιο, του οποίου η διοικητική διαδικασία της ενστάσεως, σε αντίθεση με τα επιχειρήματα της Επιτροπής, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τη διαδικασία που προβλέπεται για την εκτίμηση της συμφωνίας των κρατικών ενισχύσεων με την εσωτερική αγορά. Αφετέρου, όπως προκύπτει ιδίως από τη σκέψη 23 της εν λόγω διατάξεως, αυτή αφορά την εκτίμηση μιας ειδικής περιπτώσεως, στην οποία το πλήρες περιεχόμενο μιας ενστάσεως είχε συμπεριληφθεί στο δικόγραφο της προσφυγής, πράγμα το οποίο προσομοιάζει με απλή παραπομπή σε παράρτημα.

Εντούτοις, η εν λόγω συνολική παραπομπή σε άλλα υπομνήματα διαφέρει από την περίπτωση της υπό κρίση υποθέσεως, όπου η Δημοκρατία της Αυστρίας αναπτύσσει, με το δικόγραφο της προσφυγής, αρκούντως σαφή και κατανοητά επιχειρήματα (βλ. σκέψεις 28 και 29 ανωτέρω).

31 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα επιχειρήματα της Επιτροπής που αφορούν το απαράδεκτο των δύο πρώτων λόγων.

Επί της ουσίας

Προκαταρκτική παρουσίαση ορισμένων κύριων σημείων του επίμαχου μέτρου και της θέσεως που υιοθέτησε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση

32 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 1 έως 3 ανωτέρω, με τον τροποποιημένο ÖSG η Δημοκρατία της Αυστρίας επιδίωκε να καλύψει τον δεσμευτικό εθνικό της στόχο όσον αφορά το μερίδιο της ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές στην τελική ακαθάριστη κατανάλωση ενέργειας, όπως προβλέπεται από την οδηγία περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Η Επιτροπή αντιτάχθηκε, μέσω της προσβαλλομένης αποφάσεως, αποκλειστικά στην απαλλαγή την οποία προβλέπει το άρθρο 22quater του νόμου αυτού υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, η οποία και μόνον αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η εν λόγω διάταξη πρέπει να εξεταστεί σε συνάρτηση με το γενικό πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται, δηλαδή την όλη οικονομία του τροποποιημένου ÖSG.

33 Συναφώς, πριν από την ανάλυση των διαφόρων λόγων της Δημοκρατίας της Αυστρίας, είναι σκόπιμο να αναφερθούν ορισμένα συμπληρωματικά στοιχεία της όλης οικονομίας του τροποποιημένου ÖSG. Πρώτον, ενώ, κατά το τρίτο μέρος του νόμου αυτού, η Δημοκρατία της Αυστρίας προβαίνει σε παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις για την εκτέλεση της αποστολής που ανατίθεται στο κέντρο διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως η ÖMAG, ανώνυμη εταιρία ιδιωτικού δικαίου, ήταν η μόνη επιχείρηση στην οποία είχε ανατεθεί από τις αυστριακές αρχές τέτοια δημόσια υπηρεσία σε εθνικό επίπεδο. Επιπλέον, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν διέθετε κανένα στοιχείο ότι οι ελεγχόμενοι από το κράτος μέτοχοι, που κατείχαν το 49,6 % των μετοχών της ÖMAG, μπορούσαν να ασκούν μεμονωμένα ή τουλάχιστον από κοινού έλεγχο επί της εταιρίας αυτής, καθόσον οι ιδιώτες μέτοχοι κατείχαν το 50,4 % των μετοχών της. Ωστόσο, εκδηλώθηκε διαφωνία μεταξύ των διαδίκων, τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ως προς τη σημασία που πρέπει να προσδοθεί στο γεγονός ότι επί της ÖMAG ασκείται σε κάποιο βαθμό έλεγχος a posteriori εκ μέρους του κράτους ή διοικητικών υπηρεσιών.

34 Δεύτερον, όπως τούτο μνημονεύεται εισαγωγικώς στις σκέψεις 2 και 3 ανωτέρω, ένα άλλο θεμελιώδες στοιχείο του μηχανισμού αυτού, και, ειδικότερα, της απαλλαγής που προβλέπεται στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, συνίσταται στο ότι οι συγκεκριμένες λεπτομέρειες εφαρμογής, όπως οι αφορώσες τη διανομή ηλεκτρικής ενέργειας στις εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας ή η τιμή που καταβάλλουν οι εταιρίες αυτές και, κατά συνέπεια, η συνεισφορά των τελικών καταναλωτών, καθορίζονται εκ των προτέρων από τις αυστριακές αρχές με νόμο ή διάταγμα.

35 Τρίτον, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, σημείο 3, του τροποποιημένου ÖSG, η συνολική ποσότητα της παραγόμενης πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, την οποία οι εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας είναι υποχρεωμένοι να αγοράζουν από την ÖMAG, κατανέμεται με τέτοιο τρόπο ώστε η ποσόστωση πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας να είναι η ίδια για όλες τις εταιρίες παροχής σε σχέση με τη συνολική ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας που διαθέτουν. Δεν αμφισβητείται ότι οι εν λόγω εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας μπορούν, καταρχήν, να μετακυλίουν το πρόσθετο κόστος που φέρουν για τον λόγο αυτόν στους τελικούς καταναλωτές, χρεώνοντάς τους

υψηλότερη τιμή ηλεκτρικής ενέργειας. Εντούτοις, το ως άνω καταρχήν προβλεπόμενο καθεστώς δεν έχει εφαρμογή στις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις που πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 22quater του τροποποιημένου ÖSG.

36 Τέταρτον, όσον αφορά την απαλλαγή των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων που πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 22quater του τροποποιημένου ÖSG, πρέπει να υπογραμμιστούν δύο κύρια στοιχεία.

37 Το πρώτο στοιχείο είναι ότι κάθε επιχείρηση που πληροί τις προϋποθέσεις τις οποίες προβλέπει η αυστριακή νομοθεσία δικαιούται απαλλαγής, κατόπιν αιτήσεώς της, χορηγούμενη από τον αυστριακό ρυθμιστή ενέργειας, ενώ ο τελευταίος δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια στον τομέα αυτόν. Μετά τη χορήγηση της απαλλαγής, ο τροποποιημένος ÖSG απαγορεύει στις εταιρίες παροχής να χρεώνουν στις εν λόγω ενεργειοβόρες επιχειρήσεις το πρόσθετο κόστος που συνδέεται με την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια. Το άρθρο 22quater, παράγραφος 5, του νόμου αυτού ορίζει ιδίως ότι οι συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ των εταιριών παροχής ηλεκτρικής ενέργειας και των μεγάλων καταναλωτών ηλεκτρικής ενέργειας πρέπει υποχρεωτικά να προβλέπουν ότι, από τη στιγμή της χορηγήσεως στους τελευταίους της ως άνω απαλλαγής, οι εταιρίες παροχής δεν θα τους παρέχουν πράσινη ηλεκτρική ενέργεια διαχειριζόμενη από το κέντρο διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας και δεν θα τους χρεώνουν το πρόσθετο κόστος για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια. Κάθε αντίθετη διάταξη λογίζεται ανίσχυρη.

38 Το δεύτερο στοιχείο συνίσταται στο ότι κάθε ενεργειοβόρος επιχείρηση στην οποία χορηγείται απαλλαγή από την ως άνω υποχρέωση αγοράς υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 22quater, παράγραφος 2, του τροποποιημένου ÖSG, να καταβάλλει απευθείας στην ÖMAG, και όχι στις εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας, «ποσό αντιστάθμισης» που αντιστοιχεί στο 0,5 % της καθαρής αξίας παραγωγής του προηγούμενου ημερολογιακού έτους.

39 Πέμπτον, λόγω της ιδιαίτερης σημασίας του στοιχείου αυτού στην ανάλυση στην οποία προέβη η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, πρέπει να σημειωθεί ότι στην αιτιολογική σκέψη 58 της εν λόγω αποφάσεως η Επιτροπή εξέθεσε ότι ο επίμαχος μηχανισμός συνεπαγόταν, πέραν ενός ορισμένου ποσού, «ανώτατο όριο» συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων στα έσοδα της ÖMAG. Επομένως, κατ' αυτήν, δυνάμει των διατάξεων του τροποποιημένου ÖSG οι εν λόγω επιχειρήσεις απαλλάσσονταν από φόρο τον οποίο όφειλαν κανονικά να καταβάλλουν υπό τους συνήθεις όρους της αγοράς. Συνεπώς, κατά την Επιτροπή, ευνοούνται οι επιχειρήσεις που έχουν τη δυνατότητα υπαγωγής στον εν λόγω μηχανισμό απαλλαγής.

40 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα που παρατίθεται στη σκέψη 39 ανωτέρω, η Επιτροπή, αφού αναφέρθηκε, στην αιτιολογική σκέψη 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στη νομολογία περί των πλεονεκτημάτων που προκύπτουν από πλήρη ή μερική απαλλαγή από ρυθμιστικό φόρο, προέβη, στην αιτιολογική σκέψη 56 της εν λόγω αποφάσεως, σε εκτίμηση του επίμαχου μέτρου και έκρινε ότι αυτό αποσκοπούσε στη συγκέντρωση εσόδων από τους καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας προς χρηματοδότηση της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας. Κατ' αυτήν, οι ενεργειοβόρες επιχειρήσεις ευρίσκονται de facto και de jure στην ίδια κατάσταση με όλους τους άλλους καταναλωτές, δεδομένου ότι όλοι καταναλώνουν ηλεκτρική ενέργεια την οποία προμηθεύονται από τις εταιρίες παροχής ενέργειας, οι δε τελευταίοι είναι υποχρεωμένοι να αγοράζουν ορισμένη ποσότητα πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας στην τιμή καλούμενη διακανονισμού. Συνέχισε υποστηρίζοντας ότι, αν δεν υφίστατο ο μηχανισμός αυτός, οι ενεργειοβόρες επιχειρήσεις θα κατέβαλλαν στις εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας το πρόσθετο κόστος για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια, κόστος περιλαμβανόμενο στο τιμολόγιο ηλεκτρικής ενέργειας. Πράγματι, υπενθύμισε ότι οι εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας μετακύλιαν στους πελάτες τους, που δεν είχαν τη δυνατότητα να επωφεληθούν από την ως άνω απαλλαγή, το πρόσθετο κόστος που απορρέει από την υποχρέωση να αγοράζουν πράσινη ηλεκτρική ενέργεια από την ÖMAG.

Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, λόγω της πλάνης περί το δίκαιο της Επιτροπής, καθόσον αυτή συνεπέρανε ότι το καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG συνιστά κρατική ενίσχυση

41 Ο υπό κρίση λόγος υποδιαιρείται σε δύο σκέλη. Το πρώτο συνίσταται στο επιχείρημα ότι οι διατιθέμενοι πόροι για τη χρηματοδότηση του καθεστώτος το οποίο προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG δεν ήταν κρατικοί. Το δεύτερο συνίσταται στο επιχείρημα ότι, εν πάση περιπτώσει, οι εν λόγω πόροι δεν επιβάρυναν το κράτος.

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου

42 Η Δημοκρατία της Αυστρίας αμφισβητεί ότι το προβλεπόμενο στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG για τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις καθεστώς αντισταθμίσεως χρηματοδοτείται με κρατικούς πόρους. Εκτιμά ότι τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως είναι συγκρίσιμα προς τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra (C-379/98, Συλλογή, EU:C:2001:160). Υπογραμμίζει, ιδίως, ότι, στην τελευταία αυτή υπόθεση, το αποφασιστικής σημασίας στοιχείο ήταν ότι οι σχετικές πληρωμές ελάμβαναν χώρα μόνο μεταξύ ιδιωτικών επιχειρήσεων, καθόσον τα σχετικά ποσά ουδέποτε εξέρχονταν των ορίων του ιδιωτικού τομέα και ουδέποτε ευρίσκονταν υπό τον έλεγχο του κράτους. Για τους λόγους αυτούς το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το γεγονός ότι μια συγκεκριμένη χρηματοδότηση στηρίζεται σε νόμο και παρέχει πλεονεκτήματα σε ορισμένες επιχειρήσεις δεν αρκεί για να προσδώσει στους σχετικούς πόρους κρατικό χαρακτήρα.

43 Συναφώς, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ακόμη ότι, τόσο στο γερμανικό όσο και στο αυστριακό σύστημα ενισχύσεως της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, επιχειρήσεις που έχουν την έγκριση του κράτους και δεν διαθέτουν προνόμια δημόσιας αρχής επιτελούν εργασίες αγοράς, αλλά και πληρωμών, και μεταπωλήσεως πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, καθόσον κανένα από τα δύο αυτά συστήματα ενισχύσεως δεν προβλέπει την κάλυψη ζημιών μέσω πόρων από τον κρατικό προϋπολογισμό. Οι υποχρεώσεις μεταπωλήσεως, αγοράς και πληρωμής προσδιορίζονται από τον νόμο. Ειδικότερα, κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, στα δύο αυτά καθεστώτα, το κράτος δεν μετέχει στην πληρωμή, αλλά απλώς καθορίζει κανόνες γενικής εφαρμογής, χωρίς τούτο να συνιστά επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού. Συναφώς, αναφέρεται στις αποφάσεις της 17ης Μαρτίου 1993, Sloman Neptun (C-72/91 και C-73/91, Συλλογή, EU:C:1993:97), και της 15ης Ιουλίου 2004, Pearle κ.λπ. (C-345/02, Συλλογή, EU:C:2004:448, σκέψεις 36 επ.).

44 Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει την άποψη της Δημοκρατίας της Αυστρίας, κατά την οποία το επίμαχο μέτρο δεν συνεπαγόταν τη χορήγηση ενισχύσεως «μέσω κρατικών πόρων». Αφενός, κατ' αυτό, είναι δεδομένο ότι μια ενίσχυση μπορεί να λογίζεται ως χορηγούμενη με κρατικούς πόρους όταν, αντί να χορηγείται απευθείας από το κράτος, συλλέγεται και καταβάλλεται από οργανισμό επιφορτισμένο με τη διανομή και τη διαχείριση της ενισχύσεως αυτής (απόφαση της 22ας Μαρτίου 1977, Steinike & Weinlig, 78/76, Συλλογή, EU:C:1977:52, σκέψεις 21 και 22). Αφετέρου, υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο έχει επιβεβαιώσει ότι ένα μέτρο δεν λογίζεται ενίσχυση χορηγούμενη μέσω κρατικών πόρων απλώς και μόνον επειδή η σχετική πληρωμή στον δικαιούχο επιβαλλόταν από το κράτος. Ειδικότερα, όταν το κράτος διατάσσει έναν τρίτο να προβεί σε πληρωμή με δικούς του πόρους στον δικαιούχο, η πληρωμή αυτή δεν συνιστά κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Συναφώς, αναφέρεται στις αποφάσεις PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160, σκέψεις 59 και 61), και της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ. (C-206/06, Συλλογή, EU:C:2008:413, σκέψεις 40, 47, 66, 69, 70, 72 και 74).

45 Το Ηνωμένο Βασίλειο παρατηρεί, ιδίως, ότι, όταν το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), ότι οι χρησιμοποιούμενοι πόροι μπορούσαν να χαρακτηριστούν κρατικοί, στηρίχθηκε σε τρία πραγματικά στοιχεία. Πρώτον, τα σχετικά ποσά στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση αφορούσαν μια

πρόσθετη επιβάρυνση της τιμής που επιβαλλόταν από τη νομοθεσία στους καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας. Η εν λόγω επιβάρυνση της τιμής ήταν φορολογικό μέτρο και, επομένως, κρατικός πόρος εξαρχής. Δεύτερον, ο υπεύθυνος για τη διαχείριση των εισπραττόμενων πόρων οργανισμός ήταν επιφορτισμένος με την παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος, ανεξάρτητα από το δικαίωμά του να παρακρατεί μέρος των εσόδων. Τρίτον, ο ως άνω οργανισμός δεν είχε το δικαίωμα να χρησιμοποιεί τα έσοδα από την επιβάρυνση της τιμής για άλλους σκοπούς πέραν των προβλεπομένων από τον νόμο και ελεγχόταν αυστηρά κατά την εκτέλεση του έργου του. Το Δικαστήριο υπογράμμισε επίσης ότι οι εν λόγω πόροι παρέμεναν υπό δημόσιο έλεγχο και, κατά συνέπεια, στη διάθεση των εθνικών αρχών μέχρι την τελική χρησιμοποίησή τους. Εντούτοις, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, το σύνολο του τροποποιημένου ÖSG δεν πληροί τις προαναφερθείσες προϋποθέσεις, ειδικότερα την πρώτη και την τρίτη.

46 Το Γενικό Δικαστήριο σημειώνει ότι η Επιτροπή εξέθεσε, στην αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατ' ουσίαν, ότι ο επίμαχος μηχανισμός μειώνει τα έσοδα της ÖMAG, διότι οι εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας δεν υποχρεούνται να αγοράζουν πράσινη ηλεκτρική ενέργεια για τις απαλλασσόμενες ενεργειοβόρες επιχειρήσεις και ότι οι άμεσες πληρωμές των τελευταίων στην ÖMAG είναι χαμηλότερες από τα ποσά που θα εισέπραττε η ÖMAG εάν δεν υφίστατο η απαλλαγή αυτή.

47 Στη συνέχεια, στην αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή υπογράμμισε ότι, κατά συνέπεια, η ίδια έπρεπε να εξετάσει εάν οι πόροι που ελέγχονται από την ÖMAG δυνάμει του τροποποιημένου ÖSG είναι κρατικοί πόροι. Σε μια τέτοια περίπτωση, κατ' αυτήν, το επίμαχο μέτρο θα συνεπαγόταν απώλεια κρατικών εσόδων και, άρα, θα εχρηματοδοτείτο με κρατικούς πόρους.

48 Συναφώς, πρώτον, αφού ανέλυσε τις αποφάσεις PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), και Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), προκειμένου να αντλήσει από αυτές συμπεράσματα στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της υπό κρίση υποθέσεως, η Επιτροπή εξέτασε, στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν το επίμαχο αυστριακό καθεστώς προέβλεπε την ύπαρξη φόρου. Συνεπέρανε ότι όντως συνέβαινε αυτό, καθόσον ο τροποποιημένος ÖSG υποχρέωνε τις εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας να αγοράζουν ορισμένη ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας στην τιμή διακανονισμού, υψηλότερη από αυτή της αγοράς και καθοριζόμενη κατ' έτος από τον αρμόδιο Αυστριακό υπουργό, ο δε ως άνω νόμος περιοριζόταν στον προσδιορισμό των στοιχείων αναφοράς. Η διαφορά μεταξύ της τιμής της ηλεκτρικής ενέργειας στην αγορά και της τιμής διακανονισμού, καθοριζόμενη με πράξη της δημοσίας αρχής, αποτελούσε, κατ' αυτήν, «φορολογική επιβάρυνση της ηλεκτρικής ενέργειας». Η Επιτροπή υπογράμμισε επίσης ότι, σε αντίθεση με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), οι επίμαχοι πόροι δεν καταβάλλονταν εν προκειμένω σε άλλους επιχειρηματίες της αγοράς ασκούντες συνήθεις εμπορικές δραστηριότητες, αλλά σε ένα όργανο ειδικά επιφορτισμένο από το κράτος με το έργο της εισπράξεως και της διανομής των σχετικών πόρων, τούτο δε για σκοπούς αποκλειστικά δημοσίου συμφέροντος. Στις αιτιολογικές σκέψεις 69 έως 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως προσέθεσε ότι υφίστατο υπέρ της ÖMAG παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας για την εκτέλεση του έργου δημιουργίας κέντρου διακανονισμού πράσινης ενέργειας και ότι, έτσι, η ÖMAG ήταν επιφορτισμένη με τη διαχείριση υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος, συνιστάμενης στην είσπραξη της εν λόγω φορολογικής επιβαρύνσεως από όλες τις εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας.

49 Δεύτερον, η Επιτροπή εξέθεσε, στις αιτιολογικές σκέψεις 72 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πόροι αυτοί προορίζονταν προς χρηματοδότηση σκοπού καθοριζόμενου από τον νόμο, στο πλαίσιο αυστηρού ελέγχου. Υπογράμμισε ότι, δυνάμει του άρθρου 23 του ÖSG, η ÖMAG είχε την υποχρέωση να διαχειρίζεται τα σχετικά έσοδα σε ειδικό τραπεζικό λογαριασμό, χρησιμοποιούμενα αποκλειστικά για την αγορά πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, όντας υποχρεωμένη να παρέχει ανά πάσα στιγμή στο αρμόδιο αυστριακό υπουργείο και στο αυστριακό Ελεγκτικό Συνέδριο τη δυνατότητα ελέγχου όλων των σχετικών με τον λογαριασμό αυτό εγγράφων.

50 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «κατ' αναλογία προς τις υποθέσεις (επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Essent Netwerk Noord κ.λπ., EU:C:2008:413, και Steinike & Weinlig, EU:C:1977:52, σκέψη 44 ανωτέρω), οι πόροι που συγκεντρώνει και διαχειρίζεται η ÖMAG συνιστούν κρατικούς πόρους».

51 Τρίτον, στη συνέχεια, στις αιτιολογικές σκέψεις 75 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή απέρριψε το ενδεχόμενο υπάρξεως αναλογιών μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160). Διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι δεν ήταν ενδεδειγμένο να εκτιμηθεί, εν προκειμένω, η γερμανική νομοθεσία, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για την προγενέστερη μορφή της ή την παρούσα, και ότι, εν πάση περιπτώσει, η αυστριακή νομοθεσία αποκλίνει κατά πολύ από εκείνη. Τούτο μάλιστα καθόσον, κατ' αυτήν, το γερμανικό καθεστώς, που αποτέλεσε το αντικείμενο της εκτιμήσεως του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), ήταν αποκλειστικά σύστημα υποχρεώσεως προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας ισχύον μεταξύ ιδιωτικών επιχειρήσεων που δρουν στο πλαίσιο της αγοράς, ενώ το αυστριακό σύστημα, το οποίο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως αποτελούν φορολογικό μέτρο βαρύνον την ηλεκτρική ενέργεια, προβλέπει την ύπαρξη ενδιάμεσου οργανισμού, καθοριζόμενου από το κράτος και ελεγχόμενου από αυτό. Κατά την Επιτροπή, το αυστριακό καθεστώς μπορεί επίσης να παρέχει τη δυνατότητα απευθείας καταβολών του κράτους προς την ÖMAG (αιτιολογική σκέψη 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

52 Τέταρτον, η Επιτροπή υπογράμμισε ακόμη ότι δεν είχε σημασία το ότι η ÖMAG είναι ιδιωτικός φορέας, διότι είχε ανατεθεί σε αυτήν η είσπραξη και η διαχείριση μιας φορολογικής επιβαρύνσεως, οπότε οι σχετικοί πόροι είναι κρατικοί (αιτιολογικές σκέψεις 79 και 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τελικά, έκρινε ότι δεν ασκούσε επιρροή συναφώς το γεγονός ότι το ποσό που κατέβαλλαν στην ÖMAG οι εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας δεν επηρεαζόταν από τον ως άνω μηχανισμό, διότι άλλαζε μόνον η κατανομή του ποσού αυτού μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών καταναλωτών. Εξέθεσε, συναφώς, ότι το αποφασιστικής σημασίας στοιχείο είναι το αν πλεονέκτημα που παρέχεται σε επιχείρηση δημιουργεί απώλειες εσόδων για το κράτος, πράγμα το οποίο όντως συμβαίνει στην περίπτωση του επίμαχου αυστριακού καθεστώτος. Κατ' αυτήν, εξάλλου, ήταν αυτονόητο ότι, σε τελική ανάλυση, το κράτος έπρεπε να αναζητήσει άλλες πηγές εσόδων για να αντισταθμίσει τις δημιουργούμενες με τον τρόπο αυτόν απώλειες (αιτιολογικές σκέψεις 81 έως 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

53 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, για τον χαρακτηρισμό μιας παροχής ως «ενισχύσεως» υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ απαιτείται η συνδρομή όλων των προβλεπομένων στη διάταξη αυτή προϋποθέσεων (βλ., επ' αυτού, απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω, EU:C:2008:413, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πρώτον, πρέπει να πρόκειται για παρέμβαση από το κράτος ή μέσω κρατικών πόρων. Δεύτερον, η παρέμβαση αυτή πρέπει να μπορεί να επηρεάζει τις μεταξύ κρατών μελών εμπορικές συναλλαγές. Τρίτον, πρέπει να παρέχει πλεονέκτημα στον εξ αυτής ωφελούμενο. Τέταρτον, πρέπει να νοθεύει ή να απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό (βλ., επ' αυτού, απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω, EU:C:2008:413, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

54 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνον τα πλεονεκτήματα που παρέχονται άμεσα ή έμμεσα με κρατικούς πόρους λογίζονται ως ενισχύσεις, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Πράγματι, από το γράμμα της διατάξεως αυτής και από τους διαδικαστικούς κανόνες που θέτει το άρθρο 108 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι τα πλεονεκτήματα τα οποία παρέχονται με άλλο τρόπο και όχι με δημόσιους πόρους δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των ως άνω διατάξεων. Η διάκριση μεταξύ ενισχύσεων χορηγούμενων από το κράτος και ενισχύσεων χορηγούμενων με κρατικούς πόρους γίνεται ώστε να περιλαμβάνονται στην έννοια της ενισχύσεως όχι μόνον οι ενισχύσεις οι οποίες χορηγούνται απευθείας από το κράτος, αλλά και εκείνες που χορηγούνται από ιδιωτικούς ή δημόσιους οργανισμούς τους οποίους προσδιορίζει ή

συστήνει το κράτος (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις Steinike & Weinlig, σκέψη 44 ανωτέρω, EU:C:1977:52, σκέψη 21, και Sloman Neptun, σκέψη 43 ανωτέρω, EU:C:1993:97, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πράγματι, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι απλώς και μόνον η δημιουργία αυτόνομων οργάνων επιφορτισμένων με τη διανομή ενισχύσεων παρέχει τη δυνατότητα παρακάμψεως των κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων (απόφαση της 16ης Μαΐου 2002, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, Συλλογή, EU:C:2002:294, σκέψη 23).

55 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι δεν είναι πάντοτε αναγκαίο να αποδεικνύεται ότι υπήρξε μεταφορά κρατικών πόρων για να λογίζεται ένα πλεονέκτημα παρεχόμενο σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις ως κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, EU:C:2002:294, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Τρίτον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου απορρέει ότι το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ καλύπτει όλα τα οικονομικά μέσα τα οποία μπορούν πράγματι να χρησιμοποιούν οι δημόσιες αρχές προς στήριξη των επιχειρήσεων, χωρίς να έχει σημασία συναφώς αν τα μέσα αυτά υπάγονται μονίμως στην περιουσία του κράτους. Κατά συνέπεια, έστω και αν τα ποσά που αντιστοιχούν στο επίμαχο μέτρο δεν είναι διαρκώς στη διάθεση του Δημόσιου Ταμείου, το γεγονός ότι παραμένουν διαρκώς υπό δημόσιο έλεγχο και, συνεπώς, στη διάθεση των αρμόδιων εθνικών αρχών αρκεί για να χαρακτηριστούν ως κρατικοί πόροι (βλ. απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, EU:C:2002:294, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Εν προκειμένω, η Δημοκρατία της Αυστρίας και το Ηνωμένο Βασίλειο υπογραμμίζουν ότι ουδέποτε χρησιμοποιήθηκαν κρατικοί πόροι στο πλαίσιο του επίμαχου μέτρου. Στηρίζονται, ειδικότερα, στην απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160). Η Επιτροπή, αντιθέτως, επικαλείται τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), και Steinike & Weinlig, σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:1977:52, σκέψη 21). Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενώ, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή ανέλυσε λεπτομερώς τις τρεις προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου, επιχειρεί αντιθέτως, στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, να προσδώσει μεγαλύτερη αξία στην απόφαση Steinike & Weinlig, σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:1977:52), ως αποφάσεως «επί της αρχής», κρίνοντας τις αποφάσεις PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), και Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), ως καθαρά αποφάσεις «ad hoc», εκ των οποίων μπορούν να συναχθούν μόνον οι γενικά ισχύουσες προϋποθέσεις για να μπορεί να γίνεται δεκτό ότι ένα μέτρο χρησιμοποιεί, άμεσα ή έμμεσα, δημόσιους πόρους.

58 Επιβάλλεται η διαπίστωση, όσον αφορά τις αποφάσεις PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), και Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), ότι αυτές δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι τα συμπεράσματα που συνήχθησαν στην πλέον πρόσφατη εξ αυτών καθιστούν άνευ σημασίας τις λύσεις στις οποίες κατέληξε το Δικαστήριο στην παλαιότερη απόφασή του. Αντιθέτως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αφορούν διαφορετικές πραγματικές περιστάσεις (βλ. επίσης, επ' αυτού, απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Vent De Colère κ.λπ., C-262/12, Συλλογή, EU:C:2013:851, σκέψεις 34 και 35).

59 Όσον αφορά την απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), πρέπει να σημειωθεί ότι, προκειμένου να μην τη χαρακτηρίσει κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (που κατέστη άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ), το Δικαστήριο βασίστηκε, κατ' ουσίαν, στο γεγονός ότι η επίμαχη στην εν λόγω υπόθεση γερμανική κανονιστική ρύθμιση, η οποία, αφενός, επέβαλλε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις ηλεκτρισμού να αγοράζουν ηλεκτρική ενέργεια παραγόμενη από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας ορίζοντας κατώτατα όρια τιμών μεγαλύτερα από την οικονομική της αξία και, αφετέρου, κατένειμε την προκύπτουσα οικονομική επιβάρυνση μεταξύ των επιχειρήσεων προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας και των ιδιωτών που εκμεταλλεύονταν δίκτυα ηλεκτρικής ενέργειας σε προηγούμενο στάδιο της παραγωγής, δεν είχε στοιχεία εκ των οποίων να μπορεί να συναχθεί ότι υπήρχε άμεση ή έμμεση μεταφορά κρατικών πόρων. Υπό τις περιστάσεις

αυτές, έκρινε ότι το γεγονός ότι η εν λόγω ρύθμιση παρείχε αναμφισβήτητο πλεονέκτημα στις επιχειρήσεις που παράγουν ηλεκτρική ενέργεια από ανανεώσιμες πηγές και ότι το πλεονέκτημα αυτό αποτελούσε συνέπεια της παρεμβάσεως των δημόσιων αρχών δεν μπορούσε να προσδώσει στο σχετικό μέτρο τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως. Επιπλέον, έκρινε ότι ένα από τα ουσιώδη στοιχεία συναφώς ήταν το γεγονός ότι οι φέροντες βάσει του επίμαχου γερμανικού νόμου τις σχετικές πρόσθετες επιβαρύνσεις ήταν ιδιώτες (βλ. το διατακτικό της αποφάσεως, καθώς και τις σκέψεις 55 και 56 αυτής). Από την ανάλυση του πραγματικού πλαισίου της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω απόφαση προκύπτει επίσης ότι, σε αντίθεση με το αυστριακό μέτρο που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας, ο μηχανισμός που θέσπισε ο γερμανικός νόμος δεν προέβλεπε την παρέμβαση μεσαζόντων, επιφορτισμένων με την είσπραξη ή τη διαχείριση των ποσών που συνιστούσαν την ενίσχυση, και επομένως, δεν προέβλεπε οντότητες συγκρίσιμες με την ÖMAG λόγω της δομής ή του ρόλου τους. Ειδικότερα, σε αντίθεση με την υπό κρίση υπόθεση, το πλεονέκτημα που εξέτασε το Δικαστήριο στην απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), συνιστάμενο τόσο σε εγγύηση, υπέρ των δικαιούχων επιχειρήσεων, της δυνατότητας μεταπωλήσεως του συνόλου της παραγόμενης από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας όσο και στο ότι η τιμή πωλήσεως υπερέβαινε την ισχύουσα στην αγορά τιμή, εχορηγείτο ταυτόχρονα με τη σύναψη των συμβάσεων προμήθειας και με την καταβολή της αντιπαροχής.

60 Αντιθέτως, όσον αφορά την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), που αφορούσε μέτρο συνιστάμενο σε εθνική ρύθμιση η οποία παρείχε τη δυνατότητα εισπράξεως ενός επιπλέον ποσού επί της τιμής μεταφοράς της ηλεκτρικής ενέργειας υπέρ εταιρίας η οποία προσδιοριζόταν από τον νόμο (στο εξής: εταιρία SEP), που είχε την υποχρέωση καταβολής των καλούμενων «λανθανουσών δαπανών», πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο συνήγαγε ότι χρησιμοποιούνταν κρατικοί πόροι, υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Συναφώς, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 65 επ. της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο στηρίχθηκε, πρώτον, στη διαπίστωση ότι τα σχετικά ποσά, που χορηγούνταν στην εταιρία SEP, προέρχονταν από προσαύξηση της τιμής που επιβαλλόταν από το κράτος στους αγοραστές ηλεκτρικής ενέργειας βάσει νόμου και στο ότι είχε αποδειχθεί ότι επρόκειτο για φόρο. Κατ' αυτό, επομένως, τα εν λόγω ποσά προέρχονταν από κρατικούς πόρους.

61 Δεύτερον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 67 έως 69 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι ο φόρος εκείνος καταβαλλόταν στους διαχειριστές δικτύου ή στους κατόχους σχετικών αδειών, οι οποίοι όφειλαν να παραχωρήσουν το προϊόν του φόρου στην εταιρία SEP, η οποία κρατούσε ένα ποσό προβλεπόμενο από τον νόμο [400 εκατομμύρια φιορίνια Ολλανδίας (NLG)], θέτοντας το πλεόνασμα στη διάθεση του αρμόδιου στις Κάτω Χώρες υπουργού. Δέχθηκε επίσης ότι η εταιρία SEP, της οποίας το κεφάλαιο κατείχαν καθ' ολοκληρία οι επιχειρήσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, επιφορτιζόταν, την περίοδο εκείνη, από τον νόμο με τη διαχείριση οικονομικής υπηρεσίας γενικού συμφέροντος. Επιπλέον, η εταιρία SEP δεν διέθετε καμία δυνατότητα χρησιμοποιήσεως του προϊόντος του φόρου για σκοπούς διαφορετικούς εκείνων που προέβλεπε ο νόμος, ενώ ελεγχόταν επίσης αυστηρά κατά την εκπλήρωση του έργου της, καθόσον ο νόμος τής επέβαλλε να βεβαιώνεται από λογιστή ο τελικός υπολογισμός των εισπραττόμενων και μεταβιβαζόμενων ποσών.

62 Τρίτον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 70 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «[δ]εν έχει σημασία το ότι η καθορισθείσα αυτή εταιρία αποτελεί ταυτόχρονα τον φορέα που συγκεντρώνει την εισπραττόμενη φορολογική επιβάρυνση, τον διαχειριστή των συλλεγομένων χρηματικών ποσών και τον δικαιούχο τμήματος των ποσών αυτών. Συγκεκριμένα, οι μηχανισμοί που προβλέπει ο νόμος αυτός και, ειδικότερα, οι τελικοί υπολογισμοί που βεβαιώνονται από λογιστή, καθιστούν δυνατή τη διάκριση των διαφόρων αυτών ρόλων και τον έλεγχο της χρησιμοποιήσεως των κεφαλαίων. Εντεύθεν προκύπτει ότι, ενόσω η ως άνω καθορισθείσα εταιρία δεν έλαβε το ποσό των 400 εκατομμυρίων NLG, οπότε θα είχε τη δυνατότητα να το διαθέσει ελεύθερα, το ποσό αυτό παραμένει υπό δημόσιο έλεγχο και συνεπώς στη διάθεση των εθνικών αρχών, πράγμα που αρκεί για να χαρακτηρισθεί ως κρατικός πόρος».

63 Στη σκέψη 71 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), το Δικαστήριο τόνισε ακόμη τον σκοπό τού ως άνω νόμου, ο οποίος συνίστατο στην παροχή της δυνατότητας στις επιχειρήσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, μέσω της θυγατρικής τους εταιρίας SEP, να ανακτήσουν ποσά αντιστοιχούντα σε δαπάνες, μη συνάδουσες με τα κριτήρια της αγοράς, στις οποίες είχαν αυτές προβεί στο παρελθόν.

64 Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο διαπίστωσε επίσης, στις σκέψεις 72 και 73 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή διέφερε από το επίμαχο μέτρο στην απόφαση Pearle κ.λπ., σκέψη 43 ανωτέρω (EU:C:2004:448). Υπογράμμισε ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η τελευταία αυτή απόφαση, τα επίμαχα χρηματικά ποσά, που χρησιμοποιήθηκαν για μια διαφημιστική εκστρατεία, τα είχε συγκεντρώσει επαγγελματική οργάνωση από τα μέλη της, τα οποία ωφελούνταν από τη διαφημιστική εκστρατεία, μέσω εισφορών που θα χρησιμοποιούνταν υποχρεωτικά για τη διοργάνωση της εκστρατείας αυτής. Επομένως, κατά το Δικαστήριο, δεν επρόκειτο ούτε για επιβάρυνση του κράτους ούτε για χρηματικά ποσά που παρέμεναν υπό τον έλεγχο του κράτους. Επίσης υπογράμμισε το γεγονός ότι η διαφημιστική εκστρατεία είχε διοργανωθεί από ιδιωτική ένωση οπτικών, είχε αμιγώς εμπορικό σκοπό και ουδόλως εντασσόταν στο πλαίσιο πολιτικής των δημοσίων αρχών, σε αντίθεση με την περίπτωση στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), όπου η χορήγηση του επίμαχου χρηματικού ποσού στην προσδιορισθείσα εταιρία είχε αποφασιστεί από τον εθνικό νομοθέτη.

65 Τέλος, στη σκέψη 74 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), το Δικαστήριο ρητώς διέκρινε το εξετασθέν μέτρο από το επίμαχο στην απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160), υπογραμμίζοντας ότι, στην τελευταία αυτή υπόθεση, δεν υπήρχε άμεση ή έμμεση μεταφορά κρατικών πόρων στις επιχειρήσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, αλλά απλώς είχε επιβληθεί υποχρέωση προμήθειας τέτοιας ηλεκτρικής ενέργειας, οριζομένου μάλιστα ενός σχετικού κατωτάτου ορίου τιμής. Τόνισε το γεγονός ότι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, δεν είχε ανατεθεί από το κράτος στις επιχειρήσεις η διαχείριση δημόσιου πόρου, αλλά αυτές υπείχαν υποχρέωση αγοράς με δικούς τους χρηματικούς πόρους.

66 Σε αντίθεση με όσα προβάλλουν η Δημοκρατία της Αυστρίας και το Ηνωμένο Βασίλειο, ο τροποποιημένος ÖSG έχει στοιχεία που παρουσιάζουν έντονη ομοιότητα με το μέτρο που αποτέλεσε το αντικείμενο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413).

67 Πράγματι, πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως και η κατάσταση της εταιρίας SEP στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), η ÖMAG είναι επιφορτισμένη, εν προκειμένω, βάσει του τροποποιημένου ÖSG, με τη διαχείριση του καθεστώτος ενισχύσεως στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές. Επ' αυτού, η Επιτροπή υπενθυμίζει, ορθώς, το γεγονός ότι η ÖMAG συστάθηκε το 2006 με ρητό σκοπό να ζητήσει την παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας για την εκτέλεση των εργασιών ενός κέντρου διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας σύμφωνα με τα άρθρα 14 έως 14 sexties του εν λόγω νόμου. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, το σύστημα το οποίο θεσπίζει ο νόμος αυτός μπορεί να αναλυθεί σε παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας, οι δε εν λόγω πόροι καταβάλλονται με σκοπό αποκλειστικά δημοσίου συμφέροντος, προσδιοριζόμενο από τον Αυστριακό νομοθέτη. Οι πόροι αυτοί, που προέρχονται από την πρόσθετη επιβάρυνση των επιχειρήσεων παροχής ηλεκτρικής ενέργειας επί της τιμής που καταβαλλόταν στην ÖMAG για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια, η τιμή της οποίας υπερβαίνει εκείνη της ηλεκτρικής ενέργειας στην αγορά, δεν καταβάλλονται απευθείας από τις επιβαρυνόμενες επιχειρήσεις στους παραγωγούς πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, δηλαδή σε άλλους επιχειρηματίες που ασκούν συνήθεις εμπορικές δραστηριότητες, αλλά απαιτούν την παρέμβαση ενός μεσάζοντος, επιφορτισμένου με την είσπραξη και τη διαχείρισή τους. Σε αντίθεση με τις περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω

(EU:C:2001:160), δεν πρόκειται για απλή υποχρέωση αγοράς, προβλεπόμενη από τον νόμο, όπου το χορηγούμενο πλεονέκτημα παρέχεται αυτομάτως κατά τη σύναψη των συμβάσεων προμήθειας και κατά την καταβολή του ανταλλάγματος.

68 Δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως και η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), η υπό κρίση υπόθεση αφορά πόρους προοριζόμενους προς χρηματοδότηση του επίμαχου μέτρου οι οποίοι προέρχονται από την επιβάρυνση ιδιωτών δυνάμει του τροποποιημένου ÖSG, καθόσον ο νόμος αυτός προβλέπει υποχρεωτική προσαύξηση της τιμής αγοράς πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας. Κατ' αναλογία, όμως, προς στις σκέψεις 43 έως 47 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ως άνω προσαύξηση της τιμής ή η πρόσθετη επιβάρυνση εξομοιώνεται προς φόρο, και δη υπέρ τρίτων, επί της ηλεκτρικής ενέργειας στην Αυστρία, προσδιοριζόμενο από δημόσια αρχή, τούτο δε για σκοπούς δημοσίου συμφέροντος και με βάση ένα αντικειμενικό κριτήριο, σε συνάρτηση με τον όγκο των μεταφερόμενων κιλοβατωρών (kWh) ηλεκτρικής ενέργειας. Όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τόσο η ποσότητα πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας που πρέπει να αγοράζεται όσο και η τιμή της προβλέπονται από τον νόμο, το άρθρο 22 ter του τροποποιημένου ÖSG, που ορίζει ότι το επίπεδο της τιμής διακανονισμού καθορίζεται κατ' έτος από τον αρμόδιο Αυστριακό υπουργό. Επιπλέον, η Δημοκρατία της Αυστρίας ή το Ηνωμένο Βασίλειο δεν υποστήριξαν, ούτε προκύπτει σχετικώς από τη δικογραφία, ότι η πρωτοβουλία για την επιβολή τέτοιου φόρου, μέσω του επίμαχου μέτρου, προερχόταν από τις επιβαρυνόμενες οντότητες ούτε ότι η ÖMAG ενεργούσε αποκλειστικά ως όργανο στο πλαίσιο μηχανισμού τον οποίο είχαν οι ίδιες προβλέψει ή ότι οι ίδιες είχαν αποφασίσει σχετικά με τον τρόπο χρησιμοποιήσεως των σχετικών οικονομικών πόρων. Επομένως, και κατ' αναλογία προς τη σκέψη 66 της αποφάσεως Essent Netwerk Noord κ.λπ., σκέψη 44 ανωτέρω (EU:C:2008:413), τα επίμαχα ποσά μπορούν να χαρακτηριστούν ως πόροι με κρατική προέλευση, που εξομοιώνονται προς φόρο υπέρ τρίτων. Όσον αφορά το ειδικό ζήτημα της υπάρξεως πλεονεκτήματος προκύπτοντος από την ενίσχυση με τη μορφή απαλλαγής από την υποχρέωση καταβολής φόρου υπέρ τρίτων, καθώς και αυτό του επιλεκτικού χαρακτήρα ενός τέτοιου πλεονεκτήματος (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 7ης Μαρτίου 2012, British Aggregates κατά Επιτροπής, T-210/02 RENV, Συλλογή, EU:T:2012:110, σκέψεις 46 έως 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), τούτο θα εξεταστεί στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου που προβάλλει η Δημοκρατία της Αυστρίας (βλ. σκέψεις 94 επ. κατωτέρω).

69 Τρίτον, ενώ δεν αμφισβητείται ότι η ÖMAG είναι ανώνυμη εταιρία ιδιωτικού δικαίου, και όχι δημόσιος οργανισμός, και ότι οι εξαρτώμενοι από το κράτος μέτοχοι της ÖMAG κατέχουν λιγότερο από το ήμισυ των μετοχών της και δεν είναι σε θέση να την ελέγχουν μόνοι τους ή έστω από κοινού με άλλους (βλ. σκέψεις 33 και 45 ανωτέρω), τούτο δεν αρκεί, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, για να κλονίσει το συμπέρασμα περί της υπάρξεως κρατικών πόρων στο πλαίσιο του επίμαχου μέτρου.

70 Πράγματι, όπως σημειώθηκε στις σκέψεις 67 και 68 ανωτέρω, η ÖMAG είναι επιφορτισμένη με τη διαχείριση του συστήματος ενισχύσεως στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, ελεγχόμενη, εξάλλου, αυστηρά στην εκτέλεση του έργου της, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση και με τα υπομνήματά της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οπότε δεν μπορεί να χρησιμοποιεί τους πόρους τους οποίους συλλέγει στο πλαίσιο του επίμαχου μέτρου, από τα ποσά που της καταβάλλουν υποχρεωτικά οι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά το μέτρο αυτό, για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους τους οποίους προβλέπει ο Αυστριακός νομοθέτης. Υπό τις περιστάσεις αυτές, καίτοι η ÖMAG είναι οργανισμός με τη μορφή ανώνυμης εταιρίας ιδιωτικού δικαίου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στο πλαίσιο παραχωρήσεως δημόσιας υπηρεσίας για την εκτέλεση του έργου ενός κέντρου διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, η δράση του εν λόγω οργανισμού δεν είναι αυτή μιας οικονομικής οντότητας που ενεργεί ελεύθερα στην αγορά με σκοπό την επίτευξη κέρδους, αλλά δράση περιορισμένη από τον Αυστριακό νομοθέτη ο οποίος την προσδιορίζει επακριβώς όσον αφορά τον τρόπο ασκήσεως της παραχωρηθείσας δημόσιας υπηρεσίας.

71 Συναφώς, πρέπει να προστεθεί ότι η ÖMAG έχει την υποχρέωση να διαχειρίζεται τα χρηματικά ποσά που προκύπτουν από την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου σε έναν ειδικό λογαριασμό, τελούντα υπό τον έλεγχο κρατικών οργάνων, όπως τούτο προκύπτει, ιδίως, από τα άρθρα 15, 21 και 23 του τροποποιημένου ÖSG. Τούτο, εξεταζόμενο από κοινού με τις ειδικές αρμοδιότητες που απονέμονται και υποχρεώσεις που ανατίθενται στην ÖMAG, αποτελεί συμπληρωματική ένδειξη ότι δεν πρόκειται για συνήθεις πόρους στο πλαίσιο του ιδιωτικού τομέα ευρισκόμενους καθ' ολοκληρία στη διάθεση της επιχειρήσεως που τους διαχειρίζεται, αλλά για ειδικής φύσεως πόρους, η χρησιμοποίηση των οποίων για αυστηρά καθοριζόμενους σκοπούς προβλέπεται εκ των προτέρων από τον Αυστριακό νομοθέτη (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 1998, Ladbrook Racing κατά Επιτροπής, T-67/94, Συλλογή, EU:T:1998:7, ιδίως σκέψεις 105 επ.).

72 Ειδικότερα, όσον αφορά τον έλεγχο της ÖMAG από κρατικά όργανα, που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω, αυτός ασκείται σε διάφορα επίπεδα. Πρώτον, πραγματοποιείται έλεγχος από τον αρμόδιο Αυστριακό υπουργό, ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 21, in fine, του τροποποιημένου ÖSG, στο πλαίσιο της αρμοδιότητας εποπτείας του, πρέπει να ελέγχει τις δαπάνες της ÖMAG και να αποφασίζει, με σχετικές πράξεις, περί της αναγνωρίσεώς τους, και ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 23 του εν λόγω νόμου, σε συνδυασμό με το άρθρο 15, παράγραφος 2, του νόμου αυτού, έχει τη δυνατότητα προσβάσεως οποτεδήποτε σε όλα τα έγγραφα που αφορούν τους ειδικούς λογαριασμούς της ÖMAG και τους επίμαχους πόρους. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το άρθρο 24 του νόμου αυτού, ο ως άνω αρμόδιος Αυστριακός υπουργός πρέπει επίσης να ενημερώνεται απευθείας για εξελίξεις που δεν συνάδουν προς την επίτευξη ορισμένων σκοπών προβλεπομένων από τον ως άνω νόμο, και μάλιστα από τον αυστριακό ρυθμιστή ενέργειας, επιφορτισμένο με την τακτική επιτήρηση της πραγματοποιήσεως των εν λόγω σκοπών.

73 Δεύτερον, σύμφωνα με το άρθρο 23 του τροποποιημένου ÖSG, η ÖMAG υποβάλλει κάθε έτος αναλυτική έκθεση στην αρμόδια στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας αυστριακή ρυθμιστική αρχή.

74 Τρίτον, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 5, του τροποποιημένου ÖSG, και όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 72 της προσβαλλομένης αποφάσεως, παρά το ιδιοκτησιακό καθεστώς της ÖMAG, το αυστριακό Ελεγκτικό Συνέδριο πρέπει επίσης να προβαίνει σε ελέγχους a posteriori της τελευταίας αυτής εταιρίας.

75 Η ύπαρξη όμως ενός τέτοιου αυστηρού ελέγχου της συμμορφώσεως της ÖMAG προς το προβλεπόμενο νομοθετικό πλαίσιο, έστω και αν διενεργείται a posteriori, χωρίς τούτο να είναι στοιχείο αποφασιστικής σημασίας καθαυτό, εντάσσεται στη γενική λογική της συνολικής κοινής δομής που προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG και συνηγορεί επομένως υπέρ του συμπεράσματος που συνάγεται από τις αρμοδιότητες του οργανισμού αυτού και από τις υποχρεώσεις του, ήτοι ότι η ÖMAG δεν ενεργεί για δικό της λογαριασμό και ελεύθερα, αλλά ως διαχειριστής μιας ενισχύσεως χορηγούμενης με κρατικούς πόρους, στο πλαίσιο παραχωρήσεως δημόσιας υπηρεσίας. Είναι αλυσιτελές, συναφώς, το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ο έλεγχος από το αυστριακό Ελεγκτικό Συνέδριο ουδόλως επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο η ÖMAG χρησιμοποιεί τους πόρους αυτούς. Πράγματι, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι ο εν λόγω έλεγχος δεν έχει άμεσο αποτέλεσμα επί της καθημερινής διαχειρίσεως των ως άνω χρηματοδοτικών πόρων από την ÖMAG, αποτελεί παρά ταύτα ένα συμπληρωματικό στοιχείο προκειμένου να εξασφαλισθεί ότι η δράση της ÖMAG θα περιορίζεται εντός του προβλεπομένου από τον τροποποιημένο ÖSG πλαισίου.

76 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι ορθώς η Επιτροπή εξέθεσε, στις αιτιολογικές σκέψεις 61 και 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις 82 έως 86 της εν λόγω αποφάσεως, ότι το πλεονέκτημα που προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων έχει ομοιότητες, εν προκειμένω, με μια πρόσθετη επιβάρυνση για το κράτος, καθόσον κάθε μείωση του ποσού του φόρου τον οποίο οφείλουν να καταβάλλουν οι επιχειρήσεις αυτές μπορεί να συνεπάγεται απώλειες εσόδων του κράτους, έσοδα τα οποία ωστόσο αναπληρώνονται, στη συνέχεια, με την είσπραξη του αντίστοιχου ποσού από άλλες επιχειρήσεις, ώστε

να αντισταθμίζονται με τον τρόπο αυτόν οι ως άνω απώλειες. Πράγματι, ως αντιπαροχή για τον καθορισμό «ανωτάτου ορίου» της συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, οι εμπλεκόμενες εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας απαλλάσσονται, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1 bis του τροποποιημένου ÖSG, από την υποχρέωση να αγοράζουν πράσινη ηλεκτρική ενέργεια από την ÖMAG όσον αφορά την ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας που πωλούν σε τελικό καταναλωτή ο οποίος απαλλάσσεται από την υποχρέωση αγοράς πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας.

77 Τα ως άνω συμπεράσματα δεν κλονίζονται από τα λοιπά επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας και του Ηνωμένου Βασιλείου.

78 Καταρχάς, είναι αλυσιτελές το επιχείρημα ότι το κράτος δεν προβλέπει κάλυψη των τυχόν απωλειών μέσω πόρων του προϋπολογισμού, καθώς και ότι τον κίνδυνο να περιέλθει η ÖMAG σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής ο οποίος θα μπορούσε, ενδεχομένως, να οφείλεται στο γεγονός ότι η εταιρία αυτή ενεργεί κατά παράβαση των διατάξεων του τροποποιημένου ÖSG φέρει η ίδια η ÖMAG και όχι το κράτος.

79 Πράγματι, πρέπει να σημειωθεί ότι έχει σημασία εν προκειμένω μόνον η κατάσταση που μπορεί να προκύψει από την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου, όπως κοινοποιήθηκε, και όχι μια ενδεχόμενη δραστηριότητα της ÖMAG μη σύμφωνη προς το προβλεπόμενο νομοθετικό πλαίσιο. Οι διάδικοι συμφωνούν ωστόσο επί του ότι η ÖMAG, ενεργώντας αυστηρά εντός του προβλεπομένου πλαισίου και εντός των ορίων του εν λόγω μέτρου, δεν χρειαζόταν, καταρχήν, κρατική στήριξη, καθόσον, κατά τα άρθρα 21 επ. του τροποποιημένου ÖSG, ιδίως η τιμή διακανονισμού, μαζί με το ετήσιο τέλος που κατέβαλλε κάθε τελικός καταναλωτής συνδεδεμένος με το δημόσιο δίκτυο, θα έπρεπε να καλύπτουν τα έξοδα της ÖMAG. Όπως εξέθεσε η Δημοκρατία της Αυστρίας, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, τούτο περιελάμβανε την κάλυψη μιας ενδεχόμενης απώλειας εσόδων της ÖMAG κατά τη διάρκεια του προηγουμένου έτους, οφειλόμενης, για παράδειγμα, στην πρόβλεψη ενός ανωτάτου ορίου της συνεισφοράς ορισμένων ενεργειοβόρων επιχειρήσεων. Επομένως, όπως ορθώς εκθέτει η Δημοκρατία της Αυστρίας, είτε η ÖMAG ουδέποτε υπέστη απώλεια εσόδων είτε, το πολύ, μια τέτοια απώλεια εσόδων ήταν απλώς προσωρινή, αντισταθμιζόμενη το επόμενο έτος. Επιπλέον, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή με την απάντησή της στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, αναφερόμενη στο άρθρο 22 ter του τροποποιημένου ÖSG και στην έκθεση δραστηριοτήτων της ÖMAG για το έτος 2006, που επισυνάπτεται στο υπόμνημα αντικρούσεως, επιτρέπονταν προσαρμογές της τιμής διακανονισμού ακόμα και κατά τη διάρκεια του έτους. Συναφώς, πρέπει να γίνει μνεία, επίσης, των εξηγήσεων που παρέσχε η Δημοκρατία της Αυστρίας με τις απαντήσεις της στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με το γεγονός ότι ο αρμόδιος Αυστριακός υπουργός είχε μάλιστα τη δυνατότητα, κατά το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, να τροποποιεί το καταβλητέο στην ÖMAG ποσό αντιστάθμισης, τούτο δε μετά από στάθμιση των διαφόρων κρίσιμων οικονομικών στοιχείων. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να διαπιστωθεί ακόμη ότι αντιφατικώς η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η ÖMAG έπρεπε να αναλαμβάνει τους κινδύνους που συνδέονταν με τη δραστηριότητά της, και μάλιστα, ιδίως, όσον αφορά προβλήματα περιελεύσεώς της σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής ή το ενδεχόμενο ελλείψεως ρευστότητας.

80 Εν πάση περιπτώσει, από την ανάλυση του τροποποιημένου ÖSG προκύπτει ότι, καταρχήν, το επίμαχο μέτρο προβλέπει αδιάλειπτη πρόσβαση της ÖMAG στους χρηματοδοτικούς πόρους που απαιτούνται για την εκτέλεση του έργου δημοσίου συμφέροντος οι οποίοι της χορηγούνταν στο πλαίσιο της παραχωρήσεως δημόσιας υπηρεσίας για την εκτέλεση εργασιών ενός κέντρου διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, περιορίζοντας στο ελάχιστο με τον τρόπο αυτόν τους ως άνω κινδύνους ρευστότητας, ή ακόμα και το ενδεχόμενο περιελεύσεως σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής, κινδύνους τους οποίους έπρεπε να φέρει η ίδια στο πλαίσιο αυτό. Τούτο όμως απλώς επιρρωννύει το συμπέρασμα, που εκτίθεται στις σκέψεις 70, 71 και 75 ανωτέρω, κατά το οποίο η ÖMAG δεν ενεργεί ως τυπική επιχείρηση στην αγορά, η οποία αναλαμβάνει η ίδια το σύνολο των συνήθων κινδύνων και επηρεάζεται από τους αστάθμητους παράγοντες, περιλαμβανομένων των

οικονομικών κινδύνων, αλλά ως ειδικής φύσεως οντότητα, της οποίας ο ρόλος καθοριζόταν αυστηρά από την κείμενη νομοθεσία. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, δεν είναι αναγκαίο να εκτιμηθεί, επιπλέον, η βασιμότητα του επιχειρήματος που προέβαλε η Επιτροπή, απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κατά το οποίο το άρθρο 23, παράγραφος 2, σημείο 5, του τροποποιημένου ÖSG προέβλεπε τη δυνατότητα ορισμένων «άλλων χορηγήσεων», χωρίς περαιτέρω διευκρινίσεις, και χωρίς να έχει διευκρινίσει η Δημοκρατία της Αυστρίας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας τη νομική βάση τέτοιων χορηγήσεων, έστω και εκτός του νομοθετικού πλαισίου που προέβλεπε ο τροποποιημένος ÖSG, ή η βασιμότητα της εκ μέρους της Επιτροπής δηλώσεως στο ίδιο πλαίσιο ότι η ÖMAG θα μπορούσε ενδεχομένως να στραφεί κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας σε περίπτωση που ο αρμόδιος Αυστριακός υπουργός παρέλειπε να καθορίσει την τιμή διακανονισμού με τέτοιο τρόπο ώστε να εξασφαλίζει την κάλυψη όλων των πρόσθετων εξόδων της ÖMAG, τα οποία έπρεπε να καλύπτονται κατά τον ως άνω νόμο. Πράγματι, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν αμφισβητεί ότι, καταρχήν, όταν τηρείται το νομικό πλαίσιο, αυτό προβλέπει έναν μηχανισμό πλήρους αντισταθμίσεως των επιπλέον επιβαρύνσεων της ÖMAG εξαιτίας της υποχρεώσεως αγοράς πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας από τους παραγωγούς στην Αυστρία σε τιμή μεγαλύτερη από αυτήν της αγοράς.

81 Στη συνέχεια, είναι επίσης αλυσιτελή τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά τα οποία, πρώτον, το επίμαχο μέτρο δεν προέβλεπε άμεσες κρατικές πληρωμές «εκ του προϋπολογισμού» στην ÖMAG, δεύτερον, οι ως άνω πόροι ουδέποτε εξέρχονταν των ορίων του ιδιωτικού τομέα, τρίτον, οι εν λόγω πόροι δεν ήταν «στη διάθεση του κράτους», τέταρτον, η ÖMAG δεν «διέθετε προνόμια δημοσίας αρχής» και ενδεχόμενες αγωγές κατά της εταιρίας αυτής θα εκδικάζονταν, βάσει του επίμαχου μέτρου, με τη συνήθη αστική διαδικασία, και όχι με τη διοικητική, καθώς και, τέλος, το επιχείρημα ότι η ÖMAG ήταν «ουδέτερη και ανεξάρτητη» έναντι των διαφόρων επιχειρούντων στην αγορά.

82 Πράγματι, διαπιστώθηκε, αφενός, ότι οι ως άνω πόροι έπρεπε να χαρακτηριστούν εξαρχής ως κρατική χρηματοδότηση, ιδίως λόγω του υποχρεωτικού χαρακτήρα των πληρωμών που προβλέπονταν για σκοπούς δημοσίου συμφέροντος και, αφετέρου, ότι η ÖMAG ενεργούσε, όσον αφορά την παραχώρηση δημόσιας υπηρεσίας για την εκτέλεση του έργου ενός κέντρου διακανονισμού πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, εντός σαφώς καθοριζόμενου από τον Αυστριακό νομοθέτη πλαισίου, προς επίτευξη των ίδιων σκοπών, τελούσα, εξάλλου, υπό την αυστηρή επιτήρηση των αρμοδίων αυστριακών οργάνων. Συναφώς, το Δικαστήριο προσφάτως επιβεβαίωσε ότι πόροι προερχόμενοι από υποχρεωτικές εισφορές επιβαλλόμενες από τη νομοθεσία των κρατών μελών και των οποίων η διαχείριση και η κατανομή διέπεται από τη νομοθεσία αυτή μπορούν να λογίζονται ως κρατικοί πόροι κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ακόμα και αν υπεύθυνοι για τη διαχείρισή τους είναι φορείς που διακρίνονται από τις δημόσιες αρχές (βλ., επ' αυτού, απόφαση Vent De colère, σκέψη 58 ανωτέρω, EU:C:2013:851, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και, κατ' αναλογία, σκέψη 26). Κατά το Δικαστήριο, ένας μηχανισμός πλήρους αντισταθμίσεως των πρόσθετων επιβαρύνσεων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις λόγω της υποχρεώσεως αγοράς ηλεκτρισμού παραγόμενου από αιολική ενέργεια, σε τιμή υψηλότερη από αυτήν της αγοράς, το κόστος χρηματοδοτήσεως του οποίου έφεραν όλοι οι τελικοί καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας στη χώρα, όπως αυτό που προβλεπόταν από την εξετασθείσα γαλλική νομοθεσία, αποτελούσε παρέμβαση με κρατικούς πόρους.

83 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμώντας ότι το επίμαχο μέτρο συνεπαγόταν τη χρησιμοποίηση κρατικών πόρων.

84 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου.

– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου

85 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι το επίμαχο μέτρο δεν είναι, εν προκειμένω, ενίσχυση καταλογιστέα στο κράτος. Συναφώς, αναφέρεται στην απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής (σκέψη 54 ανωτέρω, EU:C:2002:294, σκέψεις 55 επ.), καθώς και στην απόφαση PreussenElektra (σκέψη 42 ανωτέρω, EU:C:2001:160, σκέψη 20), υποστηρίζοντας ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη συναφώς ένα σύνολο ενδείξεων, όπως η ένταξη του οργανισμού που λαμβάνει το μέτρο στη δομή της δημοσίας διοικήσεως, η φύση των δραστηριοτήτων του και η άσκησή τους στην αγορά, η νομική κατάσταση του οργανισμού, η έκταση της εποπτείας που ασκούν οι δημόσιες αρχές στη διαχείριση του οργανισμού και άλλα στοιχεία. Κατ' αυτήν, πρώτον, επιφορτισμένη με την εκτέλεση, βάσει παραχωρήσεως δημόσιας υπηρεσίας, του έργου ενός κέντρου διακανονισμού πράσινης ενέργειας όπως ορίζει ο τροποποιημένος ÖSG είναι μια ιδιωτική επιχείρηση. Επικαλείται a contrario την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1996, Air France κατά Επιτροπής (T-358/94, Συλλογή, EU:T:1996:194, σκέψη 38). Δεύτερον, κανένα όργανο του ανωτέρω νομικού προσώπου δεν εγκρίνεται ή διορίζεται από το κράτος, ενώ το συγκεκριμένο κράτος δεν εκπροσωπείται στα όργανά του. Τρίτον, ούτε η μορφή του ανωτέρω νομικού προσώπου ρυθμίζεται από τον νόμο ούτε υφίσταται κάποια ρύθμιση σχετική με τους μετόχους του. Τέταρτον, το κράτος δεν διαθέτει δικαίωμα συναινέσεως όσον αφορά τις δραστηριότητές του. Πέμπτον, το ως άνω νομικό πρόσωπο δεν διέπεται από κάποια ρύθμιση για την οποία να απαιτείται η έγκριση του κράτους ούτε αυτό χρειάζεται να έχει κρατική άδεια ούτε υφίστανται στην περίπτωσή του κανόνες προβλέποντες το ενδεχόμενο επιβολής ειδικών κυρώσεων. Έκτον, οι διαφορές μεταξύ του προαναφερθέντος νομικού προσώπου και των εταιριών παροχής ηλεκτρικής ενέργειας υπάγονται στη δικαιοδοσία των τακτικών δικαστηρίων.

86 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με τη δυνατότητα καταλογισμού του μέτρου, πρέπει να εξεταστεί αν οι δημόσιες αρχές πρέπει να λογίζονται ως εμπλεκόμενες στη λήψη του μέτρου αυτού (βλ., επ' αυτού, απόφαση Vent De colère, σκέψη 58 ανωτέρω, EU:C:2013:851, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

87 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο μηχανισμός ενισχύσεως της πράσινης ενέργειας, όπως και εκείνος της απαλλαγής υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, θεσπίστηκε από τον νόμο, εν προκειμένω τον τροποποιημένο ÖSG, οπότε το κράτος φέρει τη σχετική ευθύνη. Υπό τις συνθήκες αυτές, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Δημοκρατία της Αυστρίας, δεν απαιτείται περαιτέρω εξέταση της ενδεχόμενης εντάξεως της ÖMAG στη δομή της δημοσίας διοικήσεως, της φύσεως των δραστηριοτήτων της και της ασκήσεώς τους στην αγορά, της νομικής μορφής του οργανισμού αυτού ή της εκτάσεως της εποπτείας που ασκούν οι δημόσιες αρχές επί της διαχειρίσεώς του. Εν πάση περιπτώσει, έχει ήδη διαπιστωθεί, στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου σκέλους του παρόντος λόγου, ότι η ÖMAG εντασσόταν σε οργανωτική δομή ρυθμιζόμενη από τον Αυστριακό νομοθέτη, προβλέπουσα όχι μόνον τη φύση των δραστηριοτήτων του και τον συγκεκριμένο τρόπο ασκήσεώς τους, αλλά και την εκ μέρους των αρμόδιων κρατικών οργάνων a posteriori εποπτεία, έτσι ώστε, επιπλέον, να προκαθορίζονται λεπτομερώς τα περιθώρια δράσεως της ÖMAG στο πλαίσιο της εκτελέσεως της παραχωρηθείσας δημόσιας υπηρεσίας, οπότε η ως άνω οντότητα δεν μπορεί να λογίζεται ως ιδιώτης επιχειρηματίας που δρα ελεύθερα, με κερδοσκοπικό σκοπό, σε αγορά που λειτουργεί ανταγωνιστικά.

88 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου και, κατά συνέπεια, ο ως άνω λόγος στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, λόγω πλάνης περί το δίκαιο της Επιτροπής επειδή συνεπέρανε ότι το επίμαχο μέτρο είχε επιλεκτικό χαρακτήρα

89 Η Δημοκρατία της Αυστρίας διατείνεται ότι το κριτήριο του επιλεκτικού χαρακτήρα διακρίνει τα γενικά μέτρα οικονομικής πολιτικής από τις κρατικές ενισχύσεις. Τέτοιες ενισχύσεις υφίστανται όταν ένα εθνικό μέτρο είναι ικανό να ευνοήσει ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένους κλάδους παραγωγής σε σχέση με άλλους που βρίσκονται, όσον αφορά τον σκοπό που επιδιώκει το σχετικό καθεστώς, σε παρεμφερή πραγματική και νομική κατάσταση (απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, GIL Insurance κ.λπ., C-308/01, Συλλογή, EU:C:2004:252, σκέψη 68). Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, η εξέταση του επιλεκτικού χαρακτήρα ενός μέτρου που μπορεί να συνιστά κρατική ενίσχυση γίνεται σε διάφορα στάδια. Καταρχάς, πρέπει να καθοριστεί ένα σύστημα αναφοράς, στη συνέχεια να εντοπιστεί τυχόν διαφορά σε σχέση με το σύστημα αυτό και, τέλος, να εξεταστεί η δυνατότητα δικαιολογήσεως της εν λόγω διαφοράς από τη φύση και τη λογική του όλου συστήματος.

90 Έτσι, κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, πρώτον, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG μπορεί όντως να λογίζεται ως «εξαίρεση» σε σχέση με το «σύστημα αναφοράς». Στηρίζει την επιχειρηματολογία της, ιδίως, στην απόφαση της 10ης Απριλίου 2008, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (T-233/04, Συλλογή, EU:T:2008:102).

91 Δεύτερον, κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, ακόμα και αν το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι το καθεστώς που θεσπίζεται με το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG συνεπάγεται διαφορές σε σχέση με το σύστημα αναφοράς, αυτές δικαιολογούνται από τη λογική και την εσωτερική δομή του συστήματος. Σκοπός του είναι η ισόρροπη κατανομή του βάρους χρηματοδοτήσεως της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ των ομάδων καταναλωτών, λαμβανομένης υπόψη της λογικής που απορρέει από την οδηγία 2003/96/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με την αναδιάρθρωση του κοινοτικού πλαισίου φορολογίας των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ L 283, σ. 51, στο εξής, επίσης: οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας). Η Δημοκρατία της Αυστρίας παραπέμπει, ιδίως, στις προγενέστερες συγκρίσιμες διαδικασίες ενώπιον της Επιτροπής (N 271/2006, όσον αφορά το «Tax Relief for Supply of surplus Heating» στη Δανία και N 820/2006 όσον αφορά «φορολογικές ελαφρύνσεις για μεγάλους καταναλωτές ενέργειας» στη Γερμανία).

92 Τρίτον, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG δεν είναι επιλεκτικού χαρακτήρα de jure, διότι το καθεστώς αντισταθμίσεων έχει εφαρμογή σε όλες τις επιχειρήσεις, ανεξαρτήτως μεγέθους ή τομέα δραστηριότητας. Ακόμη, δεν υφίσταται επιλεκτικός χαρακτήρας de facto. Διατείνεται ότι, ελλείψει επιλεκτικού χαρακτήρα, το επίμαχο μέτρο δεν συνιστά κρατική ενίσχυση (αναφέρεται στην απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2001, Adria-Wien Pipeline και Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Συλλογή, EU:C:2001:598, σκέψη 36).

93 Εισαγωγικώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, ενώ ορισμένα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας μπορούν να νοηθούν υπό την έννοια ότι αφορούν το ζήτημα της υπάρξεως πλεονεκτήματος λόγω της απαλλαγής την οποία προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, το κύριο έρεισμα του δευτέρου λόγου της συνίσταται, κατ' ουσίαν, στην έλλειψη επιλεκτικού χαρακτήρα του πλεονεκτήματος αυτού. Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τα δύο αυτά ζητήματα από κοινού.

94 Όσον αφορά, πρώτον, την ύπαρξη πλεονεκτήματος, γίνεται δεκτό από πάγια νομολογία ότι η έννοια της ενισχύσεως είναι γενικότερη εκείνης της επιδοτήσεως, δεδομένου ότι περιλαμβάνει όχι μόνον τις θετικές παροχές, όπως τις επιδοτήσεις καθαυτές, αλλά και τις κρατικές παρεμβάσεις οι οποίες, με διάφορες μορφές, ελαφρύνουν τις δαπάνες που κατά κανόνα βαρύνουν τον προϋπολογισμό κάθε επιχειρήσεως και οι οποίες, χωρίς να είναι επιδοτήσεις υπό την αυστηρή έννοια του όρου, είναι της αυτής φύσεως και έχουν τα ίδια αποτελέσματα. Επιπλέον, όσον αφορά τον φορολογικό τομέα, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι μέτρο με το οποίο οι δημόσιες αρχές παρέχουν σε ορισμένες επιχειρήσεις

φοροαπαλλαγή η οποία περιάγει τους δικαιούχους σε ευνοϊκότερη οικονομική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς φορολογουμένους συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Ομοίως, μπορεί να συνιστά κρατική ενίσχυση μέτρο περί χορηγήσεως σε ορισμένες επιχειρήσεις μειώσεως φόρου ή αναβολής της πληρωμής του κανονικώς οφειλόμενου φόρου (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:110, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

95 Δεύτερον, όσον αφορά τον επιλεκτικό χαρακτήρα του πλεονεκτήματος, πρέπει να εξεταστεί αν ένα κρατικό μέτρο μπορεί να ευνοήσει, στο πλαίσιο δεδομένου νομικού καθεστώτος, «ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένους κλάδους παραγωγής» υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις που βρίσκονται σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση έναντι του σκοπού τον οποίο επιδιώκει το οικείο μέτρο (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:110, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

96 Κατά πάγια επίσης νομολογία, η έννοια της κρατικής ενισχύσεως δεν καλύπτει τα κρατικά μέτρα που εισάγουν διαφοροποίηση μεταξύ επιχειρήσεων και είναι, ως εκ τούτου, a priori επιλεκτικής εφαρμογής, όταν η διαφοροποίηση αυτή προκύπτει από τη φύση ή την οικονομία του συστήματος στο οποίο εντάσσονται (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, C-487/06 P, Συλλογή, EU:C:2008:757, σκέψη 83 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το Δικαστήριο δέχθηκε ειδικότερα ότι το οικείο κράτος μέλος μπορεί να αποδείξει ότι ένα μέτρο αποτελεί ευθέως συνέπεια των θεμελιωδών ή κατευθυντήριων αρχών του φορολογικού του συστήματος και ότι, συναφώς, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, των σκοπών τους οποίους εξυπηρετεί ένα ειδικό φορολογικό καθεστώς και οι οποίοι είναι εξωγενείς σε σχέση με αυτό και, αφετέρου, των μηχανισμών που είναι συμφυείς με το ίδιο το φορολογικό σύστημα και οι οποίοι είναι απαραίτητοι για την επίτευξη των σκοπών αυτών. Πράγματι, φορολογικές απαλλαγές οι οποίες υπαγορεύονται από έναν εξωγενή σκοπό σε σχέση με το φορολογικό σύστημα στο οποίο εντάσσονται δεν εξαιρούνται από όσα επιτάσσει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:110, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

97 Εξάλλου, κατά τη νομολογία, για την εκτίμηση του επιλεκτικού χαρακτήρα του πλεονεκτήματος που χορηγείται με φορολογικό μέτρο έχει ιδιαίτερη σημασία ο προσδιορισμός του πλαισίου αναφοράς, διότι η ύπαρξη πλεονεκτήματος δεν μπορεί να αποδεικνύεται παρά μόνο σε σχέση με μια καλούμενη «κανονική» φορολογική επιβάρυνση. Ειδικότερα, ο χαρακτηρισμός εθνικού φορολογικού μέτρου ως «επιλεκτικού» προϋποθέτει, πρώτον, τον εκ των προτέρων προσδιορισμό και έλεγχο του κοινού ή «κανονικού» φορολογικού συστήματος που εφαρμόζεται στο οικείο κράτος μέλος. Σε σχέση με αυτό το κοινό ή «κανονικό» φορολογικό σύστημα πρέπει να εξετάζεται και να αποδεικνύεται, δεύτερον, ο ενδεχόμενος επιλεκτικός χαρακτήρας του πλεονεκτήματος που χορηγείται με το οικείο φορολογικό μέτρο, πρέπει δε επίσης να αποδεικνύεται ότι το μέτρο αυτό παρεκκλίνει από το ως άνω κοινό σύστημα, καθόσον εισάγει διαφοροποιήσεις μεταξύ όσων επιχειρηματιών βρίσκονται, από απόψεως του σκοπού του φορολογικού συστήματος του οικείου κράτους μέλους, σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:110, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

98 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένα ότι ο σκοπός που επιδιώκεται με τις κρατικές παρεμβάσεις δεν αρκεί προκειμένου να αποκλείσει εξαρχής τον ενδεχόμενο χαρακτηρισμό τους ως «ενισχύσεων» υπό την έννοια του άρθρου 107 ΣΛΕΕ (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 96 ανωτέρω, EU:C:2008:757, σκέψη 84 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πράγματι, το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν διακρίνει μεταξύ των αιτιών ή των σκοπών των κρατικών παρεμβάσεων, αλλά τις ορίζει σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 96 ανωτέρω, EU:C:2008:757, σκέψη 85 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ειδικότερα, η διάταξη αυτή ορίζει τις κρατικές

παρεμβάσεις ανεξαρτήτως των χρησιμοποιούμενων από τα κράτη μέλη της Ένωσης τεχνικών για την εφαρμογή τους (βλ., επ' αυτού, απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 96 ανωτέρω, EU:C:2008:757, σκέψη 89 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

99 Τέλος, από πάγια νομολογία προκύπτει επίσης ότι ούτε ο μεγάλος αριθμός των ωφελουμένων από κάποιο μέτρο επιχειρήσεων ούτε η ποικιλία των κλάδων στους οποίους ανήκουν οι εν λόγω επιχειρήσεις αρκούν για να θέσουν υπό αμφισβήτηση τον επιλεκτικό χαρακτήρα του μέτρου αυτού και, επομένως, να αποκλείσουν τον χαρακτηρισμό του ως κρατικής ενισχύσεως (βλ. απόφαση Adria-Wien Pipeline και Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, σκέψη 92 ανωτέρω, EU:C:2001:598, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Στις περιπτώσεις όπου το ως άνω μέτρο ικανοποιεί αντικειμενικά κριτήρια οριζόντιας εφαρμογής, η περίσταση αυτή επίσης δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τον επιλεκτικό του χαρακτήρα, διότι μπορεί μόνον να αποδείξει ότι οι οικείες ενισχύσεις εντάσσονται σε καθεστώς ενισχύσεων και ότι δεν αποτελούν ατομική ενίσχυση (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2003, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-409/00, Συλλογή, EU:C:2003:92, σκέψη 49).

100 Εν προκειμένω, αφού προηγουμένως υπομνησθεί το κρίσιμο τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να προσδιοριστούν τα αποφασιστικά κριτήρια για τον καθορισμό του «κανονικού» καθεστώτος που προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG.

101 Συναφώς, όπως προκύπτει από το τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφορά το «πλεονέκτημα», αλλά και από εκείνο όπου αναλύονται «οι κρατικοί πόροι και η δυνατότητα καταλογισμού στο κράτος», η Επιτροπή εξομοιώνει το σύνολο του τροποποιημένου ÖSG, όπως κοινοποιήθηκε, με ένα φορολογικό σύστημα, στο πλαίσιο του οποίου το πλεονέκτημα προκύπτει, κατ' ουσίαν, από πλήρη ή μερική απαλλαγή από ρυθμιστικό φόρο (βλ., επ' αυτού, ιδίως, τις αιτιολογικές σκέψεις 55, 64 και 68 έως 70 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

102 Στη συνέχεια, στο τμήμα που αφορά τον επιλεκτικό χαρακτήρα του πλεονεκτήματος, δηλαδή στις αιτιολογικές σκέψεις 88 έως 103 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εκθέτει, κατ' ουσίαν, ότι το επίμαχο μέτρο, καθόσον αφορά το πλεονέκτημα που προβλέπεται στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, είναι επιλεκτικού χαρακτήρα για τον λόγο ότι, ενώ το ως άνω μέτρο μπορεί να καλύπτει κάθε επιχείρηση η οποία, στο πλαίσιο της συνεισφοράς της στην προώθηση της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας επιβαρύνεται με κόστος μεγαλύτερο του ορίου του 0,5 % της καθαρής αξίας της παραγωγής της, αυτό επιφυλάσσεται, de facto, μόνον υπέρ μιας ορισμένης κατηγορίας επιχειρήσεων, ήτοι υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, οι οποίες ασκούν τις δραστηριότητές τους ως επί το πλείστον στον τομέα της παραγωγής αγαθών. Ως εκ τούτου, το εν λόγω μέτρο εμποδίζει άλλες επιχειρήσεις εγκατεστημένες στην αυστριακή επικράτεια να επωφεληθούν από αυτό.

103 Ειδικότερα, όσον αφορά τη συγκέντρωση σε ορισμένες επιχειρήσεις του πλεονεκτήματος που προκύπτει από το επίμαχο μέτρο, η Επιτροπή εκθέτει, στην αιτιολογική σκέψη 101 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα ακόλουθα:

«Κατά τον έλεγχο που διενήργησε, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το κοινοποιηθέν καθεστώς επικεντρώνεται κατά προτεραιότητα σε πολύ λίγες επιχειρήσεις, κυρίως επιχειρήσεις παραγωγής αγαθών. Η [Δημοκρατία της Αυστρίας] υπέβαλε στις 9 Σεπτεμβρίου 2010 σχετικά στοιχεία που βασίζονταν στην επί του παρόντος εφαρμογή του καθεστώτος με εντάσεις ενίσχυσης κάτω των κοινοποιηθέντων κατωφλίων. Σύμφωνα με τα εν λόγω στοιχεία, από τις περίπου 300 000 αυστριακές επιχειρήσεις, μόνον περίπου 2 000 προσέφυγαν στην εν λόγω ρύθμιση (ήτοι κάτω του 1 % του συνόλου των αυστριακών επιχειρήσεων). Επιπλέον, στο πλαίσιο της σημερινής εφαρμογής του καθεστώτος, περίπου το 66 % των πόρων ευνοούν επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην παραγωγή αγαθών [συναφώς, στο κείμενο γίνεται αναφορά στο γεγονός ότι, στο εν λόγω οικονομικό τομέα, υφίσταται σε κάποιο βαθμό συγκέντρωση επιχειρήσεων σε επιμέρους τομείς όπως η παραγωγή ξυλείας, χαρτιού, τροφίμων, γυαλιού, κεραμικών, μετάλλων και χημικών προϊόντων]. Αναφορικά με την περίπτωση που η [Δημοκρατία της Αυστρίας] αυξήσει τις εντάσεις ενίσχυσης πάνω από τα όρια "de minimis", κάτω από τα οποία εφαρμόζεται επί του παρόντος προσωρινά η ρύθμιση, η Επιτροπή

διαπιστώνει ότι το μέτρο θα συγκεντρωνόταν τότε ακόμη εντονότερα σε επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην παραγωγή αγαθών. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι βάσει των στοιχείων που υπέβαλε η [Δημοκρατία της Αυστρίας] μόνο δώδεκα επιχειρήσεις θα μπορούσαν να επωφεληθούν από μεγαλύτερ[η] [ενίσχυση], έναντι αυτού που ισχύει στο πλαίσιο της επί του παρόντος ισχύουσας έκδοσης της ρύθμισης, και ότι μόνο δύο από τις επιχειρήσεις αυτές δραστηριοποιούνται στον κλάδο των μεταφορών, ενώ οι υπόλοιπες δέκα εμπίπτουν στον κλάδο της παραγωγής αγαθών [συναφώς, στο κείμενο γίνεται αναφορά σε ένα έγγραφο της Δημοκρατίας της Αυστρίας της 9ης Σεπτεμβρίου 2010 με το οποίο αυτή απάντησε σε ερωτήσεις της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 2010, σ. 17 και πίνακας 5, επίσης σ. 17].»

104 Στην αιτιολογική σκέψη 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το κοινοποιηθέν καθεστώς θα ωφελήσει ελάχιστα ή καθόλου ορισμένους τομείς της αυστριακής οικονομίας, ενώ ευνοεί κυρίως επιχειρήσεις ανήκουσες σε έναν τομέα, ήτοι εκείνον της παραγωγής αγαθών.

105 Συναφώς, πρέπει να εξεταστούν, καταρχάς, τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας ότι, κατ' ουσίαν, το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG δεν μπορεί να λογίζεται ως «εξαίρεση» σε σχέση με το «σύστημα αναφοράς» το οποίο αποτελεί το λοιπό μέρος του εν λόγω νόμου ή ότι, εν πάση περιπτώσει, δικαιολογείται από τη φύση του συστήματος.

106 Πρέπει ωστόσο να γίνει δεκτό, όπως δέχθηκε και η Επιτροπή, ότι δεν υπάρχει ενότητα αντικειμένου και σκοπού μεταξύ του γενικού καθεστώτος το οποίο προβλέπεται από τον τροποποιημένο ÖSG, εξεταζόμενο στο σύνολό του, και της ειδικής διατάξεως του άρθρου 22quater του νόμου αυτού, έτσι ώστε η διάταξη αυτή να μπορεί να λογίζεται ως αποτελούσα αναπόσπαστο μέρος του γενικού καθεστώτος και όχι ως ειδική απαλλαγή προβλεπόμενη στο πλαίσιο ενός τέτοιου καθεστώτος.

107 Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 32 ανωτέρω, με τον τροποποιημένο ÖSG η Δημοκρατία της Αυστρίας επιδίωκε να καλύψει τον δεσμευτικό εθνικό της στόχο όσον αφορά το μερίδιο της ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές στην τελική ακαθάριστη κατανάλωση ενέργειας, όπως προβλέπεται από την οδηγία περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Προς τούτο, προβλέφθηκε ένας μηχανισμός με σκοπό τη διάθεση του συνόλου της πράσινης ενέργειας που παράγεται στην Αυστρία, συνιστάμενος στην επιβαλλόμενη με τα άρθρα 19 έως 22 ter του τροποποιημένου ÖSG υποχρέωση όλων των εταιριών παροχής ηλεκτρικής ενέργειας να αγοράζουν από την ÖMAG το σύνολο της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας σε τιμή διακανονισμού μεγαλύτερη από την τιμή της αγοράς. Η εν λόγω υποχρέωση έχει στη συνέχεια ως αποτέλεσμα οι εταιρίες αυτές να ζητούν από όλες τις μη απαλλασσόμενες επιχειρήσεις που καταναλώνουν ενέργεια στην Αυστρία, προκειμένου να μετακυλίσουν το πρόσθετο αυτό κόστος, εξαιτίας της διαφοράς μεταξύ της τιμής διακανονισμού και της τιμής της ηλεκτρικής ενέργειας στην αγορά, την καταβολή υψηλότερης τιμής ηλεκτρικής ενέργειας, ήτοι το «πρόσθετο κόστος που συνδέεται με την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια» (βλ., επίσης, την αιτιολογική σκέψη 107 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

108 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γενικό αυτό καθεστώς που προβλέπεται από τον τροποποιημένο ÖSG, το οποίο, εξάλλου, δεν αποτελεί καθαυτό το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας, καθόσον η Επιτροπή δεν έκρινε την ενίσχυση στους παραγωγούς πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας ως ασύμβατη προς την εσωτερική αγορά (βλ. σκέψεις 6, 14 και 15 ανωτέρω), διαφέρει, όσον αφορά τον εγγενή οικολογικό σκοπό του, από εκείνο που προβάλλει η Δημοκρατία της Αυστρίας για να δικαιολογήσει την απαλλαγή την οποία προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG.

109 Πράγματι, όσον αφορά την τελευταία αυτή πτυχή, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστήριξε επανειλημμένα, τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι το μέτρο που προβλέπει ανώτατο όριο συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων είχε ως σκοπό να «καταστήσει ανεκτές τις επιβαρύνσεις τις οποίες προέβλεπε [το σύστημα ενισχύσεως της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας] από […] οικονομικής και βιομηχανικής απόψεως» και να προστατεύσει τις επιχειρήσεις που θίγονταν ιδιαίτερα από το ως άνω σύστημα. Ειδικότερα, εξέθεσε ότι οι ενεργειοβόρες

επιχειρήσεις ήταν ιδιαίτερα εκτεθειμένες στον διεθνή ανταγωνισμό και ότι το πρόσθετο κόστος για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια συνεπαγόταν ανταγωνιστικό μειονέκτημα σε σχέση με τα τρίτα κράτη ή τα άλλα κράτη μέλη της Ένωσης που δεν επιβάρυναν με οικονομική συνεισφορά τους καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας για να χρηματοδοτήσουν την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια ή που είχαν επίσης προβλέψει ανώτατο όριο της συνεισφοράς αυτής των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων. Παρέπεμψε, επιπλέον, στα αντίστοιχα καθεστώτα που υπάρχουν στη Γερμανία, στην Ελβετία και στη Γαλλία. Επομένως, κατ' αυτήν, ενώ το γενικό καθεστώς που προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG συνεπαγόταν ανταγωνιστικό μειονέκτημα που έπληττε όλες τις αυστριακές επιχειρήσεις, ορισμένες από αυτές θίγονταν περισσότερο από άλλες. Ακριβώς προς αντιμετώπιση του ζητήματος αυτού, το ανώτατο όριο συνεισφοράς που προβλέπεται στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG αποσκοπεί στη μείωση του «δυσανάλογα μεγάλου» ανταγωνιστικού μειονεκτήματος σε βάρος των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων. Σε τελική ανάλυση, κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, δεν επρόκειτο για ανταγωνιστικό πλεονέκτημα υπέρ αυτών, αλλά απλώς για αντιστάθμιση ή για απάμβλυνση ενός υφιστάμενου ανταγωνιστικού μειονεκτήματος (βλ., επίσης, τις αιτιολογικές σκέψεις 106 και 107, in fine, της προσβαλλομένης αποφάσεως). Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επίμαχη απαλλαγή είχε σκοπό διαφορετικό από εκείνον του τροποποιημένου ÖSG καθαυτού, τούτο δε παρά το γεγονός ότι το «ποσό αντιστάθμισης», το οποίο προέβλεπε η εν λόγω απαλλαγή υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων και το οποίο προοριζόταν για τη συγχρηματοδότηση της ενισχύσεως στην πράσινη ηλεκτρική ενέργεια, μπορούσε να έχει κάποια έμμεσα θετικά αποτελέσματα για το περιβάλλον.

110 Έτσι, το αποτελούν τη συνήθη φορολόγηση πλαίσιο αναφοράς, σε συνάρτηση με το οποίο πρέπει να εκτιμηθεί η ύπαρξη ενδεχόμενων επιλεκτικού χαρακτήρα πλεονεκτημάτων υπέρ ορισμένων επιχειρηματιών σύμφωνα με την απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής (σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:110, και ιδίως τη σκέψη 49), συντίθεται από τον τροποποιημένο ÖSG καθαυτό, ο οποίος θέσπισε ένα καθεστώς ενισχύσεων στην παραγωγή πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, προβλέποντας υποχρεώσεις δεσμεύουσες το σύνολο των εταιριών παροχής ηλεκτρικής ενέργειας και τις επιχειρήσεις που καταναλώνουν ηλεκτρική ενέργεια στην Αυστρία και σε σχέση με το οποίο το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG αποτελεί εξαίρεση.

111 Όσον αφορά την ως άνω εξαίρεση, πρέπει, πρώτον, να απορριφθούν τα γενικά επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά τα οποία η εξαίρεση αυτή δεν συνιστά πλεονέκτημα, αλλά απλώς απαμβλύνει ένα «ανταγωνιστικό μειονέκτημα» των αυστριακών επιχειρήσεων και, ειδικότερα, των αυστριακών ενεργειοβόρων επιχειρήσεων.

112 Πράγματι, πρώτον, καθόσον δεν αμφισβητείται ότι ο τροποποιημένος ÖSG συνιστά κανονιστική ρύθμιση παράγουσα αποτελέσματα συνεπαγόμενα δαπάνη βαρύνουσα υπό κανονικές συνθήκες τον προϋπολογισμό κάθε επιχειρήσεως που καταναλώνει ενέργεια στην Αυστρία, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, το γεγονός ότι το κράτος αυτό παραιτείται από τη δυνατότητα να απαιτεί την καταβολή μέρους του επιπλέον κόστους που συνδέεται με την αγορά της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, περιορίζοντας σε ένα ανώτατο όριο τη σχετική συνεισφορά των αυστριακών ενεργειοβόρων επιχειρήσεων στο προβλεπόμενο για τον σκοπό αυτό καθεστώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι απαλλάσσει τον προϋπολογισμό τους από δαπάνη η οποία κανονικά θα επιβάρυνε τις ίδιες. Επομένως, πρόκειται όντως για πλεονέκτημα υπέρ αυτών σε σχέση με τις άλλες επιχειρήσεις που καταναλώνουν ηλεκτρική ενέργεια στην Αυστρία (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 3ης Μαρτίου 2005, Heiser, C-172/03, Συλλογή, EU:C:2005:130, σκέψη 38).

113 Εξάλλου, συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, ενώ η Δημοκρατία της Αυστρίας υπογράμμισε, απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ότι το ανώτατο όριο περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 112 ανωτέρω ή, άλλως, το ποσό αντιστάθμισης που καταβάλλουν οι ενεργειοβόρες επιχειρήσεις μπορούσε να κυμαίνεται, καθόσον ο αρμόδιος Αυστριακός υπουργός είχε τη δυνατότητα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να προβεί σε αύξηση του εν λόγω ποσού αντιστάθμισης πέραν του 0,5 % της καθαρής αξίας της παραγωγής τους του προηγουμένου έτους, δεν υποστήριξε ωστόσο ότι μια τέτοια τροποποίηση θα

μείωνε το παρεχόμενο στις εν λόγω επιχειρήσεις πλεονέκτημα, έτσι ώστε να το εξαλείψει τελείως, ιδίως περιορίζοντας σε ελάχιστο ποσό ή μηδενίζοντας τη διαφορά μεταξύ του ως άνω ποσού αντιστάθμισης και των ποσών που θα έπρεπε να καταβάλλουν οι εν λόγω επιχειρήσεις σύμφωνα με τον τροποποιημένο ÖSG αν δεν υφίστατο κάποια απαλλαγή προβλεπόμενη από το άρθρο 22quater του νόμου αυτού. Επιπλέον, είναι σημαντικό να προστεθεί στο πλαίσιο αυτό ότι, όπως προκύπτει τόσο από την ανωτέρω διάταξη όσο και από τις απαντήσεις της Δημοκρατίας της Αυστρίας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η απαλλαγή υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων μπορεί ακόμα να έχει αρνητικές συνέπειες για τις ομάδες των επιχειρήσεων που καταβάλλουν τη συνεισφορά για την προώθηση της πράσινης ενέργειας οι οποίες είναι καταναλωτές ενέργειας μη δυνάμενοι να επωφεληθούν από την απαλλαγή, τούτο δε λόγω της μεγαλύτερης οικονομικής επιβαρύνσεώς τους. Αυτό ενισχύει το αποτέλεσμα του παρεχόμενου στις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις πλεονεκτήματος.

114 Δεύτερον, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι το μέτρο της ως άνω θεσπίσεως ανωτάτου ορίου συνεισφοράς είχε ως αντικείμενο να αντισταθμίσει το μειονέκτημα για το οποίο κάνει λόγο η Δημοκρατία της Αυστρίας με τις εξηγήσεις που παρέσχε, το μέτρο αυτό, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από το γεγονός ότι αποσκοπεί στη διόρθωση στρεβλώσεων του ανταγωνισμού στην κοινοτική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας.

115 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος της Ένωσης επιδιώκει να επιτύχει, μέσω μονομερών μέτρων, την προσέγγιση των όρων ανταγωνισμού που ισχύουν σε ορισμένο οικονομικό τομέα προς τους όρους ανταγωνισμού που επικρατούν σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης δεν συνεπάγεται ότι τα μέτρα αυτά παύουν πλέον να λογίζονται ως ενισχύσεις (βλ. απόφαση Heiser, σκέψη 112 ανωτέρω, EU:C:2005:130, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

116 Ομοίως, είναι απορριπτέο ως αναπόδεικτο το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας ότι η ως άνω απαλλαγή ήταν αναγκαία για τη δημιουργία ενός ισόρροπου καθεστώτος έναντι των διαφόρων μετεχουσών επιχειρήσεων στο πλαίσιο της επιβολής σε αυτές «ανεκτών» υποχρεώσεων, ιδίως όσον αφορά το οικονομικό και βιομηχανικό βάρος τους. Πράγματι, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν προσκόμισε αρκούντως συγκεκριμένα στοιχεία για να αποδείξει ότι θα πρέπει να λογίζεται άδικη η γενικευμένη εφαρμογή, στο σύνολο των επιχειρήσεων που καταναλώνουν ηλεκτρική ενέργεια, του ίδιου συντελεστή μιας πρόσθετης επιβαρύνσεως για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια, κατ' αναλογία προς την καταναλωνόμενη ποσότητα ενέργειας, ή ότι οι ενδιαφερόμενες οντότητες αδυνατούν να φέρουν τη σχετική επιβάρυνση. Συναφώς, ενώ προκύπτει από ορισμένα έγγραφα της Δημοκρατίας της Αυστρίας αποσταλέντα στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, όπως αυτά της 8ης Οκτωβρίου και της 22ας Δεκεμβρίου 2009 καθώς και από εκείνα της 22ας Απριλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου ή της 30ής Δεκεμβρίου 2010, ότι αυτή έκρινε ότι οι σκοποί τους οποίους επιδίωκε ο τροποποιημένος ÖSG δεν μπορούσαν να επιτευχθούν παρά μόνον αν το σχετικό κόστος κατανεμόταν κατά τρόπο αποδεκτό από κοινωνικής και οικονομικής απόψεως και λαμβανομένης υπόψη της βιομηχανικής πολιτικής της, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα επιχειρήματα αυτά έχουν δηλωτικό χαρακτήρα και δεν μπορούν να καταστήσουν, από μόνα τους, μια νομοθετική ρύθμιση η οποία περιάγει σε μειονεκτική θέση σημαντικό μέρος των επιχειρήσεων που δρουν στην Αυστρία σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης. Το ίδιο ισχύει ακόμα και αν ορισμένα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας πρέπει να νοηθούν υπό την έννοια ότι αναφέρονται στη δυνατότητα διευκολύνσεως της εκδόσεως του τροποποιημένου ÖSG στο πλαίσιο της εσωτερικής νομοθετικής διαδικασίας λόγω της υπάρξεως της απαλλαγής που προβλέπει εν προκειμένω το ως άνω άρθρο 22quater.

117 Έτσι, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι υφίσταται εν προκειμένω κατάσταση όπως αυτή περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 48 της αποφάσεως British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω (EU:T:2012:110), κατά την οποία δεν πληροί την προϋπόθεση του επιλεκτικού χαρακτήρα μέτρο το οποίο, μολονότι συνιστά πλεονέκτημα για τον δικαιούχο, δικαιολογείται από τη φύση ή από τη γενική οικονομία του φορολογικού συστήματος στο οποίο εντάσσεται. Ειδικότερα, δεν αποδείχθηκε ότι το επίμαχο μέτρο απαλλαγής απορρέει απευθείας από τις θεμελιώδεις ή τις κατευθυντήριες αρχές του αυστριακού φορολογικού συστήματος ή ότι είναι αναγκαίο για την εξασφάλιση φορολογικής

δικαιοσύνης. Συναφώς, κατά πάγια νομολογία γίνεται δεκτό ότι στο κράτος μέλος που εισάγει διαφοροποίηση μεταξύ επιχειρήσεων στον τομέα των επιβαρύνσεων εναπόκειται να αποδείξει ότι η διαφοροποίηση αυτή όντως δικαιολογείται από τη φύση και την οικονομία του συστήματος αυτού (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2011, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-279/08 P, Συλλογή, EU:C:2011:551, ιδίως σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί ακόμη να δεχθεί ως επαρκή τα διάφορα, γενικής φύσεως, επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας που προβλήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα οποία, σε σχέση με τον διοικητικό φάκελο και τα έγγραφα της διαδικασίας, τονίζουν το γεγονός ότι η εν λόγω απαλλαγή αποτελούσε μέρος μιας συνολικής νομοθετικής ρυθμίσεως, που ήταν αναγκαία για τη μεταρρύθμιση που συντελέστηκε στην Αυστρία το 2008.

118 Τελικά, πρέπει ακόμη να υπογραμμιστεί ότι, σύμφωνα με την απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 96 ανωτέρω (EU:C:2008:757, σκέψη 86), θα ήταν αντίθετο προς το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ να γίνει δεκτό ότι τα κράτη μέλη της Ένωσης είναι ελεύθερα κατά τη στάθμιση των διαφόρων διακυβευομένων συμφερόντων να καθορίζουν τις προτεραιότητές τους σε ζητήματα προστασίας του περιβάλλοντος και, κατά συνέπεια, να προσδιορίζουν τα αγαθά ή τις υπηρεσίες τα οποία ή τις οποίες αποφασίζουν να επιβαρύνουν με περιβαλλοντικό φόρο, έτσι ώστε το γεγονός ότι τέτοιος φόρος δεν επιβάλλεται στο σύνολο παρεμφερών δραστηριοτήτων που έχουν ισοδύναμη επίπτωση στο περιβάλλον να μην οδηγεί στο συμπέρασμα ότι παρέχεται επιλεκτικό πλεονέκτημα στις δραστηριότητες αυτές, οι οποίες δεν υπόκεινται στον εν λόγω περιβαλλοντικό φόρο.

119 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας, τα οποία υποστηρίζονται με ορισμένα πραγματικά στοιχεία, που προβάλλονται προς απόδειξη της ελλείψεως de facto επιλεκτικού χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου. Καταρχάς, όπως υπομνήσθηκε, στη σκέψη 99 ανωτέρω, ούτε ο μεγάλος αριθμός των ωφελουμένων από κάποιο μέτρο επιχειρήσεων ούτε η ποικιλία των κλάδων στους οποίους ανήκουν οι εν λόγω επιχειρήσεις αρκούν για να θέσουν υπό αμφισβήτηση τον επιλεκτικό χαρακτήρα του μέτρου αυτού και, επομένως, να αποκλείσουν τον χαρακτηρισμό του ως κρατικής ενισχύσεως. Ομοίως, δεν μπορεί να αποτελεί κρίσιμο στοιχείο συναφώς ούτε το γεγονός ότι το μέτρο αυτό προβλέπει «αντικειμενικά» κριτήρια οριζοντίως εφαρμοζόμενα.

120 Στη συνέχεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα πραγματικά στοιχεία που προσκόμισε η Δημοκρατία της Αυστρίας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας στην Επιτροπή και, στη συνέχεια, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου απλώς επιβεβαιώνουν τον επιλεκτικό χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου. Πράγματι, ακόμα και αν γίνει δεκτό, καταρχήν, όπως δέχεται η Δημοκρατία της Αυστρίας, ότι κάθε επιχείρηση χωρίς εξαίρεση, ανεξαρτήτως του μεγέθους και της δραστηριότητάς της, μπορεί να αποκτήσει, υποθετικά, την ιδιότητα της ενεργειοβόρου επιχειρήσεως υπό την έννοια του άρθρου 22quater του τροποποιημένου ÖSG, από τα στοιχεία που κατατέθηκαν με τη μορφή πινάκων προκύπτει ότι, στην πραγματικότητα, πιθανότατα μόνο ένα μικρό μέρος των επιχειρήσεων που ασκούν τις δραστηριότητές τους στην Αυστρία μπορούν πράγματι να επωφεληθούν από την απαλλαγή αυτή, μολονότι ανήκουν σε διάφορους τομείς δραστηριοτήτων.

121 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, ενώ από τους πίνακες που κατέθεσε η Δημοκρατία της Αυστρίας προκύπτει πράγματι ότι το μέτρο κάλυπτε 19 και πλέον τομείς, εξ αυτού μπορεί επίσης να συναχθεί ότι η πλειονότητα των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων συγκεντρώνονταν σε ορισμένους τομείς όπως είναι οι εργασίες μεταποιήσεως, το εμπόριο και η επισκευή οχημάτων, ο ξενοδοχειακός τομέας και η εστίαση ή η ύδρευση, καθώς και ο καθαρισμός και η επεξεργασία αποβλήτων. Στη συνέχεια, ακόμα και στο πλαίσιο του τομέα των δραστηριοτήτων μεταποιήσεως, είναι δυνατός ο προσδιορισμός ορισμένων επιμέρους τομέων όπου συγκεντρώνονται ειδικότερα οι εν λόγω ενεργειοβόρες επιχειρήσεις.

122 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι το επίμαχο μέτρο είχε επιλεκτικό χαρακτήρα, καθόσον αυτό προέβλεπε διαφοροποίηση μεταξύ επιχειρήσεων ευρισκόμενων, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική

κατάσταση, χωρίς η διαφοροποίηση αυτή να προκύπτει από τη φύση και την οικονομία του σχετικού συστήματος επιβαρύνσεων. Πράγματι, μόνον οι αυστριακές ενεργειοβόρες επιχειρήσεις επωφελούνται από ένα πλεονέκτημα συνιστάμενο στον περιορισμό της επιβαρύνσεώς τους που συνδέεται με την αγορά πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, ύψους 0,5 % επί της καθαρής αξίας της παραγωγής τους, ενώ οι λοιπές αυστριακές επιχειρήσεις που καταναλώνουν ηλεκτρική ενέργεια δεν έχουν τη δυνατότητα αυτή.

123 Το ως άνω συμπέρασμα δεν κλονίζεται, επιπλέον, από τις διάφορες αναφορές εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην προγενέστερη πρακτική της Επιτροπής της λήψεως αποφάσεων.

124 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι, με τα επιχειρήματα αυτά, η Δημοκρατία της Αυστρίας παραπέμπει, κατά βάση, στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Κατά πάγια νομολογία, η τήρηση της ως άνω αρχής επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2012, Djebel — SGPS κατά Επιτροπής, T-422/07, Συλλογή, EU:T:2012:11, σκέψη 202).

125 Επιπλέον, ακόμη γενικότερα, πρέπει να υπομνησθεί ότι η έννοια της κρατικής ενισχύσεως αντιστοιχεί σε μια αντικειμενική κατάσταση η οποία εκτιμάται την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή λαμβάνει την απόφασή της. Ειδικότερα, οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή εκτίμησε διαφορετικά μια κατάσταση στο πλαίσιο προγενέστερης αποφάσεώς της δεν ασκούν επιρροή επί της εκτιμήσεως του κύρους της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 20ής Μαΐου 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Συλλογή, EU:C:2010:291, σκέψη 21, και Djebel — SGPS κατά Επιτροπής, σκέψη 124 ανωτέρω, EU:T:2012:11, σκέψη 199). Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι η Επιτροπή πρέπει να έχει τη δυνατότητα να καθορίζει αυστηρότερους όρους συμβατότητας των εθνικών μέτρων προς την κοινή αγορά εφόσον το απαιτούν η εξέλιξη της εν λόγω αγοράς και ο σκοπός της εξασφαλίσεως υγιούς ανταγωνισμού εντός αυτής (βλ. απόφαση Djebel — SGPS κατά Επιτροπής, σκέψη 124 ανωτέρω, EU:T:2012:11, σκέψη 200 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

126 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση, καταρχάς, ότι οι δύο αποφάσεις της Επιτροπής, τις οποίες παραθέτει η Δημοκρατία της Αυστρίας, ήτοι η αφορώσα το δανικό καθεστώς, επίμαχο στην υπόθεση N 271/2006, εκδοθείσα στις 20 Δεκεμβρίου 2006, και εκείνη που αφορά το γερμανικό καθεστώς, επίμαχο στην υπόθεση N 820/2006, εκδοθείσα στις 7 Φεβρουαρίου 2007, είχαν εκδοθεί πριν εκδώσει το Δικαστήριο τη δική του απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 96 ανωτέρω (EU:C:2008:757), η οποία παρέσχε σημαντικά ερμηνευτικά στοιχεία στον τομέα της φορολογίας σε σχέση με τον τομέα του περιβάλλοντος. Ειδικότερα, οι δύο ως άνω αποφάσεις της Επιτροπής δεν μπορούν να επηρεάσουν το κύρος της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον αυτή εφαρμόζει τα ερμηνευτικά στοιχεία τα οποία δέχθηκε το Δικαστήριο επί των κρίσιμων ζητημάτων.

127 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ως εκ περισσού ότι το δανικό και το γερμανικό καθεστώς που αναφέρονται ανωτέρω δεν είναι συγκρίσιμα, όσον αφορά το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων τους, προς την κατάσταση στην υπό κρίση υπόθεση.

128 Ειδικότερα, όσον αφορά το δανικό καθεστώς που αποτέλεσε το αντικείμενο της αποφάσεως της Επιτροπής στην υπόθεση N 271/2006, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτό αποσκοπούσε, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 109 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην εξουδετέρωση ενός πλεονεκτήματος που απέρρεε, για τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις στη Δανία, από το γεγονός ότι αυτές κατέβαλλαν λιγότερο φόρο επί των πηγών ενέργειας που κατανάλωναν, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται η συνοχή του φορολογικού συστήματος. Έτσι, με τη φορολόγηση του πλεονάσματος θερμότητας που δημιουργούσαν οι βιομηχανικές επιχειρήσεις, η Δανία επιδίωκε να εξασφαλίσει ότι οι επιχειρήσεις αυτές δεν θα μπορούσαν να προτείνουν προς πώληση την παραγόμενη θερμότητα σε τιμή χαμηλότερη από αυτήν των σταθμών συμπαραγωγής ηλεκτρισμού και θερμότητας υψηλής ενεργειακής αποδόσεως. Επιπλέον, με το υπόμνημα απαντήσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν προέβαλε κάποιο επιχείρημα που να κλονίζει τη θέση της Επιτροπής, η οποία

υποστήριξε ότι υφίστατο μία επιπλέον διαφορά, καθόσον το δανικό καθεστώς, σε αντίθεση με αυτό της παρούσας περιπτώσεως, αφορούσε, χωρίς εξαίρεση, όλες τις βιομηχανικές επιχειρήσεις παραγωγής και πωλήσεως ορισμένου είδους ενέργειας, ήτοι ενέργειας προερχόμενης από τη χρησιμοποίηση δημιουργούμενου πλεονάσματος θερμότητας. Συναφώς, η Επιτροπή υπογράμμισε ιδίως ότι όλες οι επιχειρήσεις είχαν τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε να καταβάλλουν έναν καθορισμένο φόρο είτε να καταβάλλουν ένα φορολογικό ποσοστό, σε συνάρτηση με την τιμή πωλήσεως.

129 Όσον αφορά το γερμανικό καθεστώς, που αποτελούσε το αντικείμενο της αποφάσεως της Επιτροπής στην υπόθεση N 820/2006, πρέπει να σημειωθεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν αντέδρασε στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι η επίμαχη στην ως άνω υπόθεση «φορολογική ελάφρυνση», που αφορούσε ενεργειακά προϊόντα διπλής χρήσεως τα οποία χρησιμοποιούνταν με άλλο τρόπο και όχι ως καύσιμα, καθώς και για ορυκτολογική κατεργασία, αφορούσε φορολογική παρέκκλιση η οποία στηριζόταν απευθείας στο άρθρο 2, παράγραφος 4, της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας, το οποίο εξαιρούσε τα προαναφερθέντα ενεργειακά προϊόντα από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής (βλ., επ' αυτού, αιτιολογική σκέψη 109 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή υπογράμμισε, επιπλέον, ορθώς, ότι το πλαίσιο αναφοράς, δηλαδή η μεταφορά στην εθνική έννομη τάξη της προαναφερθείσας οδηγίας, αποσκοπούσε στη φορολόγηση των ενεργειακών προϊόντων που χρησιμοποιούνταν ως καύσιμα. Επίσης ορθώς η Επιτροπή προέβαλε, ως διαφορά σε σχέση με την υπό κρίση υπόθεση, το γεγονός ότι οι σχετικές απαλλαγές προβλέπονταν σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 22 της εν λόγω οδηγίας, απαλλαγές οι οποίες δικαιολογούνταν από την εγγενή λογική και από τη φύση του φορολογικού συστήματος.

130 Επομένως, και εν πάση περιπτώσει, καμία από τις υποθέσεις N 271/2006 και N 820/2006 της Επιτροπής δεν μπορεί να λογίζεται συγκρίσιμη προς την υπό κρίση υπόθεση. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι επιφύλαξε άνιση μεταχείριση έναντι των υποθέσεων αυτών.

131 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και σε υπέρβαση εξουσίας

132 Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι το ως άνω μέτρο αποτελεί κρατική ενίσχυση, θα πρέπει ακόμη να εκτιμηθεί αν αυτό είναι σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης στο πλαίσιο εξαιρέσεως παραχωρούμενης κατά τη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει ιδίως να εκτιμηθεί αν το εν λόγω μέτρο εμπίπτει στο πεδίο μιας ή περισσοτέρων κατευθυντήριων γραμμών ή ανακοινώσεων της Επιτροπής.

– Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου

133 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι, αν το επίμαχο μέτρο κριθεί ως κρατική ενίσχυση, αυτό εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών, που έχουν θεσπιστεί παράλληλα με το άρθρο 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

134 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι τούτο προκύπτει από την εφαρμογή των παραγράφων 151 επ. των κατευθυντήριων γραμμών, καθόσον το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG πληροί την προϋπόθεση «έμμεσης» βελτιώσεως της προστασίας του περιβάλλοντος. Αφενός, το προβλεπόμενο ποσό αντιστάθμισης, ίσο τουλάχιστον προς το 0,5 % της καθαρής αξίας παραγωγής του προηγούμενου ημερολογιακού έτους, συνεπάγεται και αυτό μια άμεση συνεισφορά στην προώθηση της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας. Αφετέρου, όσον αφορά τον περιορισμό των επιβαρύνσεων υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως, ο ως άνω νόμος απλώς προβλέπει ανώτατο

όριο των δυσανάλογα μεγάλων για ορισμένες επιχειρήσεις ανταγωνιστικών μειονεκτημάτων που προκαλούνται από τον τροποποιημένο ÖSG. Επιπλέον, η διάταξη αυτή αποτελεί αναγκαίο στοιχείο ενός συνόλου μέτρων και δεν μπορεί να εξετάζεται χωριστά.

135 Η Δημοκρατία της Αυστρίας διατείνεται ότι, επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG πρέπει να εξεταστεί κατ' αναλογία προς το σημείο 4 των κατευθυντήριων γραμμών, και ειδικότερα, τις παραγράφους 152 και 153. Εν προκειμένω, πληρούνται οι δύο ουσιώδεις προϋποθέσεις, δηλαδή, πρώτον, ότι οι εφαρμοστέες εν προκειμένω διατάξεις είναι σε μεγάλο βαθμό συγκρίσιμες προς εκείνες των οποίων ζητείται η εφαρμογή κατ' αναλογία και, δεύτερον, ότι υφίσταται παράλειψη ασυμβίβαστη προς το δίκαιο της Ένωσης. Όσον αφορά τη συγκρισιμότητα των διατάξεων αυτών, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει, ιδίως, ότι ο ως άνω μηχανισμός πρέπει να λογίζεται ως ανάλογος προς τα προβλεπόμενα από τον κρατικό προϋπολογισμό συστήματα, ειδικότερα διότι η Επιτροπή δέχθηκε τη χρησιμοποίηση «κρατικών πόρων» στο πλαίσιό του και διότι η ίδια είχε προηγουμένως υποδείξει, ως εναλλακτική λύση, να θεσπιστεί φόρος ή άλλη επιβάρυνση επί της ενέργειας προς χρηματοδότηση της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, ενδεχομένως παράλληλα με μείωση του φόρου αυτού ή της επιβαρύνσεως αυτής για τις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις, πράγμα το οποίο θα γινόταν δεκτό βάσει του άρθρου 17 της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας.

136 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπερβαίνει τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που έχει όταν η τελευταία εφαρμόζει για ένα σύστημα χρηματοδοτήσεως που δεν χρησιμοποιεί πόρους του κρατικού προϋπολογισμού αυστηρότερα κριτήρια έναντι ενός συστήματος χρηματοδοτήσεως προβλέποντος επιβολή φόρου επιδιώκοντος τους ίδιους σκοπούς και έχοντος τα ίδια αποτελέσματα από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού, οπότε το ως άνω θεσμικό όργανο παρεμβαίνει με τον τρόπο αυτόν στην επιλογή των συστημάτων χρηματοδοτήσεως και έρχεται σε αντίφαση με όσα εξήγγειλε με την ανακοίνωση της 31ης Ιανουαρίου 2011. Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, είτε υφίσταται είτε όχι ελάχιστο όριο του συντελεστή επιβαρύνσεως καθοριζόμενο από το δίκαιο της Ένωσης, το αποτέλεσμα της τιμής διακανονισμού, το οποίο αφορά το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, είναι συγκρίσιμο προς το σύστημα φορολογήσεως της ενέργειας. Τα δύο αυτά συστήματα προβλέπουν την καταβολή εισφοράς εξαρτώμενης από την κατανάλωση, οπότε έχουν τα ίδια αποτελέσματα όσον αφορά την επιβάρυνση που αντιπροσωπεύουν στην κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας. Οι σκοποί τους ταυτίζονται, συνίστανται δε στον καθορισμό ενός ελάχιστου ορίου του σχετικού συντελεστή, ισχύοντος εντός όλης της Ευρώπης για τα ίδια προϊόντα, όπως επίσης ταυτίζονται τα αποτελέσματά τους από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού.

137 Εισαγωγικώς, πρέπει να σημειωθεί ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε ότι το επίμαχο μέτρο ήταν κρατική ενίσχυση, υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, διότι αυτό συνεπαγόταν απώλεια κρατικών πόρων προκαλούμενη από επιλεκτικώς παρεχόμενο πλεονέκτημα στις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις, και, κατά συνέπεια, ότι το εν λόγω μέτρο ήταν ικανό να έχει αρνητικό αντίκτυπο στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών της Ένωσης και να νοθεύσει τον ανταγωνισμό στην εσωτερική αγορά (αιτιολογική σκέψη 113), προέβη σε εκτίμηση της συμφωνίας του ως άνω μέτρου με την αγορά αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ (αιτιολογικές σκέψεις 115 επ.).

138 Συναφώς, η Επιτροπή διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 116 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως. Επ' αυτού, αναφέρθηκε ακόμη στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1990, Βέλγιο κατά Επιτροπής (C-142/87, Συλλογή, EU:C:1990:125, σκέψη 56), και της 11ης Ιουλίου 1996, SFEI κ.λπ. (C-39/94, Συλλογή, EU:C:1996:285, σκέψη 36). Εξέθεσε ότι, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας αυτής, είχε δημοσιεύσει κατευθυντήριες γραμμές και ανακοινώσεις που καθόριζαν τα κριτήρια σύμφωνα με τα οποία ορισμένες κρατικές ενισχύσεις μπορούσαν να κριθούν σύμφωνες προς την εσωτερική αγορά βάσει της εν λόγω διατάξεως της ΣΛΕΕ. Κατ' αυτήν, βάσει πάγιας νομολογίας, η ίδια ήταν υποχρεωμένη να τηρεί τις κατευθυντήριες γραμμές και τις ανακοινώσεις που είχε εκδώσει στο πλαίσιο του ελέγχου των ενισχύσεων, στον βαθμό που αυτές δεν παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της ΣΛΕΕ και γίνονται

αποδεκτές από τα κράτη μέλη. Συναφώς αναφέρεται στις αποφάσεις της 24ης Μαρτίου 1993, CIFRS κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-313/90, Συλλογή, EU:C:1993:111, σκέψη 36), της 15ης Οκτωβρίου 1996, IJssel-Vliet (C-311/94, Συλλογή, EU:C:1996:383, σκέψη 43), και της 26ης Σεπτεμβρίου 2002, Ισπανία κατά Επιτροπής (C-351/98, Συλλογή, EU:C:2002:530, σκέψη 53).

139 Εν προκειμένω, η Επιτροπή εξέτασε, πρώτον, αν η ενίσχυση αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών και ιδίως του σημείου 4 αυτών, δεύτερον, αν η εν λόγω ενίσχυση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 800/2008 της Επιτροπής, της 6ης Αυγούστου 2008, για την κήρυξη ορισμένων κατηγοριών ενισχύσεων ως συμβατών με την κοινή αγορά κατ' εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της Συνθήκης (Γενικός κανονισμός απαλλαγής κατά κατηγορία) (ΕΕ L 214, σ. 3), και, τρίτον, αν η ενίσχυση μπορούσε να λογίζεται σύμφωνη προς την εσωτερική αγορά βάσει του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

140 Πρώτον, όσον αφορά τις κατευθυντήριες γραμμές, η Επιτροπή συνήγαγε, καταρχάς, ότι ο επίμαχος μηχανισμός δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής τους.

141 Κατ' ουσίαν, η Επιτροπή έκρινε ότι, ενώ προέκυπτε από την παράγραφο 151 των κατευθυντήριων γραμμών ότι το πεδίο εφαρμογής τους περιελάμβανε επίσης μέτρα που συνέβαλλαν τουλάχιστον «εμμέσως» στη βελτίωση του επιπέδου προστασίας του περιβάλλοντος, από κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν συνάγεται ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο εν προκειμένω.

142 Πράγματι, αφενός, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν ήταν βάσιμο το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά το οποίο η απαλλαγή αυτή αποτελούσε σημαντική προϋπόθεση προκειμένου να διασφαλιστεί η πολιτική στήριξη για την αύξηση της τιμής διακανονισμού, η οποία απαιτείται με τη σειρά της για τη χρηματοδότηση της αναπτύξεως της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές. Κατ' αυτήν, δεν υφίστατο καμία «αναγκαία» σχέση μεταξύ της τιμής διακανονισμού και της αυξήσεως της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Συναφώς, υπογράμμισε ιδίως τη δυνατότητα που είχε η Δημοκρατία της Αυστρίας να αποφασίζει για τον τρόπο με τον οποίο αυτή επιθυμούσε να χρηματοδοτήσει την αύξηση της παραγωγής της ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, για παράδειγμα, με φορολογικούς πόρους (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 122 και 123 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

143 Αφετέρου, η Επιτροπή έκρινε επίσης αβάσιμο το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά το οποίο η απαλλαγή αυτή είχε ως αποτέλεσμα υψηλότερες τιμές καταναλώσεως ηλεκτρικής ενέργειας, οπότε αποτελούσε κίνητρο για αποτελεσματικότερη δράση στον ενεργειακό τομέα. Κατ' αυτήν, ο επίμαχος μηχανισμός λειτουργούσε, αντιθέτως, ως ένα ανώτατο όριο, οπότε η μέση τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας που κατέβαλλαν οι ενεργειοβόρες επιχειρήσεις μειωνόταν με κάθε συμπληρωματική κιλοβατώρα πέραν του καθοριζόμενου ορίου (αιτιολογική σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

144 Δεύτερον, η Επιτροπή έκρινε, στις αιτιολογικές σκέψεις 126 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, ακόμα και αν το προβλέπον την απαλλαγή αυτή μέτρο ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών, πράγμα το οποίο δεν ισχύει, το μέτρο αυτό δεν μπορεί να λογίζεται σύμφωνο προς την εσωτερική αγορά, δεδομένου ότι δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στο σημείο 4 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών.

145 Πρώτον, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι οι κατευθυντήριες γραμμές διακρίνουν, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως μιας ενισχύσεως, μεταξύ εναρμονισμένων και μη εναρμονισμένων φόρων. Ο «φόρος υπέρ τρίτων» υπό τη μορφή της τιμής διακανονισμού δεν συνιστά «εναρμονισμένο» σε επίπεδο Ένωσης περιβαλλοντικό φόρο (αιτιολογική σκέψη 127 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ειδικότερα, ο επίμαχος μηχανισμός έπρεπε να εξεταστεί, κατά την Επιτροπή, βάσει των ισχυόντων κανόνων για τους «μη εναρμονισμένους» περιβαλλοντικούς φόρους, στο πλαίσιο του σημείου 4 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών.

146 Δεύτερον, η Επιτροπή εξέθεσε ότι, στο πλαίσιο αυτό, εναπόκειτο στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να παράσχει συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με τους διάφορους τομείς ή τις διάφορες κατηγορίες που εδικαιούντο απαλλαγών ή μειώσεων, καθώς και περί της καταστάσεως των κύριων δικαιούχων κάθε τομέα και τον τρόπο με τον οποίο η φορολογία μπορεί να συμβάλλει στην προστασία του περιβάλλοντος (αιτιολογική σκέψη 129 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Κατ' αυτήν, οι πληροφορίες αυτές θα της παρείχαν τη δυνατότητα να εκτιμήσει αν οι επίμαχες μειώσεις ή απαλλαγές ήταν αναγκαίες και σύμφωνες με την αρχή της αναλογικότητας, υπό την έννοια των κατευθυντήριων γραμμών. Συναφώς, η Επιτροπή εξέθεσε, στην αιτιολογική σκέψη 130 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, παρά τα επανειλημμένα αιτήματα εκ μέρους της, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν της διαβίβασε τις προαναφερθείσες πληροφορίες. Αναφέρθηκε ιδίως στα έγγραφα της 21ης Ιουνίου και της 19ης Ιουλίου 2010. Επομένως, δεν είχε τη δυνατότητα να εξετάσει αν η ενίσχυση ήταν αναγκαία και σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας και με ποιον τρόπο συνέβαλλε στην προστασία του περιβάλλοντος.

147 Τρίτον, κατά την Επιτροπή, καθώς ο επίμαχος μηχανισμός δεν συνέβαλλε στην προστασία του περιβάλλοντος, ούτε καν εμμέσως, εξέτασε στη συνέχεια αν ήταν δυνατόν αυτός να γίνει αποδεκτός με εφαρμογή κατ' αναλογία του σημείου 4 των κατευθυντήριων γραμμών (αιτιολογικές σκέψεις 131 έως 142 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

148 Συναφώς, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι το σημείο 4 των κατευθυντήριων γραμμών προέβλεπε, σχετικά με τη μείωση των περιβαλλοντικών φόρων, δύο είδη εξετάσεως. Αφενός, όσον αφορά τις μειώσεις «εναρμονισμένων» φόρων στο πλαίσιο της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας, εξέθεσε ότι οι εν λόγω μειώσεις μπορούσαν να κριθούν σύμφωνες προς την εσωτερική αγορά χωρίς άλλη εξέταση, εφόσον τηρείτο το ελάχιστο κοινοτικό όριο φορολογήσεως που καθορίζεται στην εν λόγω οδηγία. Αφετέρου, όσον αφορά την εξέταση των μειώσεων των «μη εναρμονισμένων» περιβαλλοντικών φόρων και των «εναρμονισμένων» φόρων επί της ενέργειας που είχαν ως αποτέλεσμα επίπεδο φορολογήσεως χαμηλότερο από το ελάχιστο όριο που ορίζει η οδηγία αυτή, ανέφερε ότι το ως άνω σημείο καθόριζε πιο συγκεκριμένους κανόνες (αιτιολογική σκέψη 132 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

149 Απαντώντας στο επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας ότι μπορούσε να αποδεχθεί τον επίμαχο μηχανισμό επειδή οι δικαιούχες επιχειρήσεις καταβάλλουν τουλάχιστον το ελάχιστο προβλεπόμενο όριο του αυστριακού φόρου επί της ενέργειας, η Επιτροπή προσέθεσε ότι δεν υφίστατο καμία προηγούμενη κατάσταση στην οποία να έχουν εφαρμοστεί κατ' αναλογία σε περίπτωση φόρων υπέρ τρίτων οι κανόνες εξετάσεως που προβλέπονται για τους εναρμονισμένους φόρους επί της ενέργειας στο σημείο 4 των κατευθυντήριων γραμμών.

150 Στη συνέχεια, αφού αναφέρθηκε στη νομολογία του Δικαστηρίου περί ανάλογης εφαρμογής των νομικών κανόνων, η Επιτροπή υποστηρίζει, αφενός, ότι τα σχετικά καθεστώτα δεν είναι συγκρίσιμα (αιτιολογικές σκέψεις 135 και 136 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και, αφετέρου, ότι δεν υφίσταται κανένα κενό ασυμβίβαστο προς το δίκαιο της Ένωσης (αιτιολογικές σκέψεις 137 έως 141 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

151 Όσον αφορά την πρώτη πτυχή, η Επιτροπή ισχυρίστηκε, κατ' ουσίαν, ότι το επίμαχο μέτρο διέφερε από το καθεστώς το οποίο προβλεπόταν για τους περιβαλλοντικούς φόρους, καθόσον, ενώ καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης δεν προέβλεπε ειδική ρύθμιση για τους φόρους υπέρ τρίτων, το εν λόγω καθεστώς προέβλεπε τέτοιους κανόνες σχετικά με την είσπραξη περιβαλλοντικών φόρων, ιδίως όσον αφορά τα ελάχιστα όρια φορολογίας τα οποία όριζε η οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας και όσον αφορά τις φοροαπαλλαγές σύμφωνα με το σημείο 4 των κατευθυντήριων γραμμών και το άρθρο 25 του κανονισμού 800/2008.

152 Όσον αφορά τη δεύτερη πτυχή, η Επιτροπή ισχυρίστηκε, κατ' ουσίαν, ότι δεν υφίστατο κανένα κενό ασυμβίβαστο προς το δίκαιο της Ένωσης, καθόσον όλα τα μέτρα που δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών μπορούσαν να αποτελέσουν το αντικείμενο εξετάσεως

βάσει του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Επιπροσθέτως, όπως εκθέτει η Επιτροπή, η κατ' αναλογία εφαρμογή των ισχυουσών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης για τις μειώσεις των φόρων ενέργειας δεν μπορούσε να καλύψει την ανυπαρξία κανόνων στον τομέα της απαλλαγής από φόρους υπέρ τρίτων. Ο τρόπος εκτιμήσεως που συνίσταται στην παραδοχή ότι ο ελάχιστος συντελεστής που προβλέπεται για τους εναρμονισμένους φόρους ισχύει επίσης για τους φόρους υπέρ τρίτων συνεπάγεται τη χρησιμοποίηση του εν λόγω κριτηρίου αναφοράς εκτός του προβλεπομένου πλαισίου. Ο ελάχιστος συντελεστής προδήλως δεν θεσπίστηκε με σκοπό τον προσδιορισμό της συνολικής επιβαρύνσεως των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων λόγω της λήψεως ρυθμιστικών μέτρων στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος, όπως αυτά που προκύπτουν ειδικότερα από μηχανισμούς χρηματοδοτήσεως σχετικά με τα καλούμενα τιμολόγια τροφοδοτήσεως (αγοράς ρεύματος) (αιτιολογικές σκέψεις 138 και 139 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

153 Επομένως, κατά την Επιτροπή, δεν μπορούσε να διαπιστωθεί αναλογία μεταξύ του επίμαχου μηχανισμού και των κανόνων που αφορούν την εξέταση των μειώσεων των εναρμονισμένων περιβαλλοντικών φόρων.

154 Καταρχάς, πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή υποστήριξε, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας είχε απλώς αμφισβητήσει, με το δικόγραφο της προσφυγής, τη μη εφαρμογή κατ' αναλογία των απαλλαγών που προέβλεπαν οι κατευθυντήριες γραμμές. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενώ το γενικό επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που αφορά το γεγονός ότι το επίμαχο μέτρο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών και είναι «κατά συνέπεια, σύμφωνο προς την κοινή αγορά», μπορεί να νοηθεί ως αίτημα άμεσης εφαρμογής των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, αντιθέτως, τα συγκεκριμένα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας που αφορούν την εφαρμογή των παραγράφων 152 και 153 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών αφορούν, πράγματι, μόνο την κατ' αναλογία εφαρμογή των απαλλαγών που προβλέπουν οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές. Εντούτοις, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του παραδεκτού της επιχειρηματολογίας της Δημοκρατίας της Αυστρίας καθόσον αφορά την άμεση εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών, επιχειρηματολογίας που προβλήθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως, αυτή είναι απορριπτέα για τους λόγους που παρατίθενται κατωτέρω, οι οποίοι ισχύουν όσον αφορά τόσο την απευθείας εφαρμογή όσο και την εφαρμογή κατ' αναλογία.

155 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, ενώ, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αν το επίμαχο μέτρο μπορούσε να καταλογιστεί στο κράτος, αν χρησιμοποιούνταν κρατικοί πόροι και αν το παρεχόμενο με το εν λόγω μέτρο πλεονέκτημα ήταν επιλεκτικού χαρακτήρα, η Επιτροπή είχε λάβει αρχικά υπόψη, ορθώς, τον τροποποιημένο ÖSG στο σύνολό του και, στη συνέχεια, εξέτασε, ως μέτρο περί φοροαπαλλαγής σε σχέση με το σύνηθες πλαίσιο αναφοράς, το άρθρο 22quater του νόμου αυτού (βλ. τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο, ιδίως τις σκέψεις 97 επ. ανωτέρω), αντιθέτως, κατά την εκτίμηση της δυνατότητας εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών, η Επιτροπή εξέτασε μόνον την απαλλαγή την οποία προέβλεπε η εν λόγω διάταξη. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η δυνατότητα εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών έπρεπε να εκτιμηθεί σαφώς σε σχέση με το σύνολο της δομής την οποία προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG για την ενίσχυση στην παραγωγή πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας (βλ., συναφώς, σκέψεις 156 έως 165 κατωτέρω) και μόνο στη συνέχεια, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ζήτημα αυτό, απαιτείτο να εκτιμηθεί αν η εισαγόμενη με τη διάταξη αυτή απαλλαγή πληρούσε τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις ώστε να κριθεί σύμφωνη με την εσωτερική αγορά. Ωστόσο, λαμβανομένων υπόψη όσων αναπτύσσονται στις σκέψεις 166 επ. κατωτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ως άνω σφάλμα της Επιτροπής, που αφορά το πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών, δεν έχει επίπτωση επί του κύρους της προσβαλλομένης αποφάσεως.

156 Πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι το πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών ορίζεται, στις παραγράφους 58 και 59, ως ακολούθως:

«Οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές εφαρμόζονται στις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος. Η εφαρμογή του[ς] θα είναι σύμφωνη με τις άλλες κοινοτικές πολιτικές όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις, άλλες διατάξεις της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη νομοθεσία που εκδίδεται σύμφωνα με τις εν λόγω συνθήκες.

Οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές εφαρμόζονται στις ενισχύσεις [οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές δεν αναφέρονται στην έννοια των κρατικών ενισχύσεων που απορρέει από το άρθρο 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ και τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων] για τη στήριξη της προστασίας του περιβάλλοντος σε όλους τους τομείς που διέπονται από τη Συνθήκη ΕΚ. Οι κατευθυντήριες γραμμές εφαρμόζονται επίσης στους τομείς που υπόκεινται σε ειδικούς κοινοτικούς κανόνες για τις κρατικές ενισχύσεις (μεταποίηση χάλυβα, ναυπηγικές εργασίες, αυτοκίνητα οχήματα, συνθετικές ίνες, μεταφορές, […] γεωργία και αλιεία) εκτός εάν οι ειδικοί αυτοί κανόνες ορίζουν διαφορετικά.»

157 Δεύτερον, κατά την παράγραφο 70, σημείο 1, των κατευθυντήριων γραμμών, την οποία παραθέτει η αιτιολογική σκέψη 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την έκφραση «προστασία του περιβάλλοντος» νοείται «κάθε ενέργεια που αποσκοπεί στην αποκατάσταση ή στην πρόληψη βλαβών στο φυσικό περιβάλλον ή στους φυσικούς πόρους από δραστηριότητες του ίδιου του δικαιούχου, στη μείωση του κινδύνου τέτοιων ζημιών ή στην αποτελεσματικότερη χρήση των φυσικών πόρων, περιλαμβανομένων μέτρων για την εξοικονόμηση ενέργειας και της χρήσης ανανεώσιμων πηγών ενέργειας».

158 Τρίτον, κατά την παράγραφο 70, σημείο 2, των κατευθυντήριων γραμμών, ως «μέτρα για την εξοικονόμηση ενέργειας» νοούνται «οι ενέργειες που επιτρέπουν στις επιχειρήσεις να περιορίσουν την κατανάλωση της ποσότητας ενέργειας που χρησιμοποιούν, ιδίως στον κύκλο παραγωγής τους».

159 Τέταρτον, η παράγραφος 151 των κατευθυντήριων γραμμών, που περιλαμβάνεται στο σημείο 4 αυτών και επιγράφεται «Ενισχύσεις υπό τη μορφή εκπτώσεων ή απαλλαγών από περιβαλλοντικούς φόρους», έχει ως ακολούθως:

«Οι ενισχύσεις υπό τη μορφή εκπτώσεων ή απαλλαγών από περιβαλλοντικούς φόρους θεωρείται ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ εφόσον συμβάλλουν, έστω και έμμεσα, στην αύξηση του επιπέδου περιβαλλοντικής προστασίας και εφόσον οι εν λόγω εκπτώσεις ή οι απαλλαγές δεν υπονομεύουν τον γενικότερο επιδιωκόμενο στόχο.»

160 Λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων 155 έως 158 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επίμαχο μέτρο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών, καθόσον αυτές αφορούν, ιδίως, μέτρα κρατικών ενισχύσεων όπως ο τροποποιημένος ÖSG ο οποίος, εκτιμώμενος στο σύνολό του, σκοπούσε σαφώς την προστασία του περιβάλλοντος υπό την έννοια του ορισμού που δίδουν οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές. Πράγματι, με τον τροποποιημένο ÖSG η Δημοκρατία της Αυστρίας επιδίωκε να καλύψει τον δεσμευτικό εθνικό της στόχο όσον αφορά το μερίδιο της ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές στην τελική ακαθάριστη κατανάλωση ενέργειας, όπως προβλέπει η οδηγία περί των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (βλ., ιδίως, σκέψη 32 ανωτέρω). Εξάλλου, από τις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 171 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με την πρόσκληση προς υποβολή παρατηρήσεων, προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε τον τροποποιημένο ÖSG, εκτιμώμενο στο σύνολό του, ως μέτρο ενισχύσεως υπέρ του περιβάλλοντος, αποδεχόμενη, επιπλέον, το μέρος του μέτρου αυτού το οποίο προβλέπει χρηματοδοτικούς πόρους υπέρ των παραγωγών πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, τούτο δε για τον λόγο ότι αυτοί ήταν σύμφωνοι προς τις κατευθυντήριες γραμμές (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω).

161 Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να εξεταστεί η απαλλαγή την οποία προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, η οποία, ενώ είχε ως κύριο σκοπό να προβλέψει ένα ανώτατο όριο συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων έτσι ώστε να καταστούν ανεκτές, από οικονομικής και βιομηχανικής απόψεως, οι επιβαρύνσεις που συνεπαγόταν το σύστημα ενισχύσεων της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας και να προστατεύσει τις ιδιαίτερα θιγόμενες από το σύστημα αυτό επιχειρήσεις (βλ. σκέψη 109 ανωτέρω, καθώς και αιτιολογική σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως), μπορούσε παράλληλα να συμβάλει, ασφαλώς με έμμεσο τρόπο και μόνο σε κάποιο βαθμό, στη βελτίωση του επιπέδου προστασίας του περιβάλλοντος, και μάλιστα χωρίς να θιγεί ο επιδιωκόμενος από τον τροποποιημένο ÖSG γενικός σκοπός.

162 Η τελευταία αυτή διαπίστωση προκύπτει, πρώτον, από το γεγονός ότι ο μηχανισμός αυτός προέβλεπε ένα «ποσό αντιστάθμισης» το οποίο είχε μεν ως αντικείμενο την πρόβλεψη ενός ανωτάτου ορίου της συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, παράλληλα όμως είχε σαφώς ως σκοπό την προώθηση της παραγωγής πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, συμβάλλοντας στη χρηματοδότησή της. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, προβλέπεται ότι το εν λόγω «ποσό αντιστάθμισης», του οποίου η καταβολή επιβάλλεται από τον αυστριακό ρυθμιστή ενέργειας στις ενεργειοβόρες επιχειρήσεις που υπάγονται στην απαλλαγή αυτή, θα καταβάλλεται απευθείας στο κέντρο διακανονισμού πράσινης ενέργειας. Επομένως, πρόκειται σαφώς για ένα κρίσιμο στοιχείο στο πλαίσιο του γενικού καθεστώτος που αποσκοπεί στην ενίσχυση της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, προς βελτίωση του επιπέδου προστασίας του περιβάλλοντος. Επιπλέον, η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται από τις απαντήσεις της Επιτροπής στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου που τέθηκαν στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, όπου αυτή δήλωσε, αφενός, ότι, «το προβλεπόμενο ποσό αντιστάθμισης […] είχε ως συνέπεια το ότι η ÖMAG εισέπραττε, επιπλέον των σταθερών εσόδων από την τιμή διακανονισμού, και άλλα έσοδα από τα αντισταθμιστικά ποσά, τα οποία δεν θα μπορούσε να εισπράττει αν δεν είχε τεθεί σε ισχύ το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG» και, αφετέρου, ότι, «σύμφωνα με [το άρθρο 22 ter] του τροποποιημένου ÖSG, η εν λόγω συμπληρωματική πηγή εσόδων θα έπρεπε να παρέχει τη δυνατότητα μειώσεως της τιμής διακανονισμού κατά τη διάρκεια των ακολούθων ετών, ή αυξήσεώς της σε μικρότερο βαθμό, σε αντίθεση με αυτό το οποίο θα συνέβαινε αν δεν υπήρχαν τα προερχόμενα από το ποσό αντιστάθμισης έσοδα».

163 Εξάλλου, σε αντίθεση με όσα αφήνει να εννοηθούν η Επιτροπή με τις εξηγήσεις που παραθέτει στην αιτιολογική σκέψη 123 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τις οποίες ο επίμαχος μηχανισμός δεν ήταν «απαραίτητος» για την αύξηση της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, διότι η Δημοκρατία της Αυστρίας ήταν, κατ' αυτήν, ελεύθερη να αποφασίσει με ποιον τρόπο επιθυμούσε να χρηματοδοτήσει μια τέτοια αύξηση, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τις κατευθυντήριες γραμμές, ουδόλως απαιτείτο να αποδεικνύεται ότι ένα συγκεκριμένο μέτρο είναι «απαραίτητο» ή ακόμα και το μόνο δυνατό προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, αλλά απλώς ότι πληρούνται οι γενικοί όροι, που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 156 έως 159 ανωτέρω, καθώς και οι ειδικοί όροι, που αποτελούν το αντικείμενο των αναπτύξεων στις σκέψεις 165 επ. κατωτέρω. Η ίδια διαπίστωση επιβάλλεται, κατ' αναλογία, στο ζήτημα σχετικά με το αν η απαλλαγή αυτή ήταν μια «ουσιώδης προϋπόθεση» προς εξασφάλιση της πολιτικής στηρίξεως για αύξηση της τιμής διακανονισμού στην Αυστρία και στο ζήτημα που αφορά το αν υπήρχε «αναγκαία σχέση» μεταξύ της τιμής διακανονισμού και της αυξήσεως της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (βλ., επ' αυτού, αιτιολογικές σκέψεις 122 και 123 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

164 Δεύτερον, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, όπως διατείνεται η Επιτροπή, ότι η ίδια η ύπαρξη του άρθρου 22quater του τροποποιημένου ÖSG και του ανωτάτου ορίου συνεισφορών των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, που προκύπτει από το άρθρο αυτό, είχε οπωσδήποτε ως συνέπεια να θίξει, συνολικά, τον γενικό σκοπό που επιδιώκει ο τροποποιημένος ÖSG. Η διαπίστωση της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία ο επίμαχος μηχανισμός, αντί να αποτελεί κίνητρο για την αποτελεσματικότερη χρήση ενέργειας, θα οδηγούσε, αντιθέτως, σε μείωση της αποτελεσματικότητας αυτής, λόγω του ότι η μέση τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας που κατέβαλλαν οι ενεργειοβόρες επιχειρήσεις θα μειωνόταν με κάθε

συμπληρωματική κιλοβατώρα που καταναλωνόταν πέραν του καθοριζόμενου ορίου, δεν κλονίζει, καθαυτή, τις παρατηρήσεις κατά τις οποίες υφίστατο, τουλάχιστον, κάποιος έμμεσος θετικός αντίκτυπος του επίμαχου μέτρου στην προστασία του περιβάλλοντος, λόγω του τρόπου χρησιμοποιήσεως του «ποσού αντιστάθμισης».

165 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να αποκλείεται εξαρχής η δυνατότητα εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών βάσει της διαπιστώσεως ότι το επίμαχο μέτρο δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής τους και δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που προβλέπουν οι παράγραφοι 58 και 59 αυτών, σε συνδυασμό με την παράγραφο 70, ή απλώς βάσει της άμεσης εφαρμογής της παραγράφου 151 αυτών.

166 Στη συνέχεια, πρέπει να εκτιμηθεί αν ορθώς η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα, στις αιτιολογικές σκέψεις 126 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως, που αφορούν την περίπτωση κατά την οποία το επίμαχο μέτρο όντως εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών, ότι η απαλλαγή αυτή, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, δεν καλύπτεται από το σημείο 4 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών και, επομένως, δεν είναι εν πάση περιπτώσει, σύμφωνη προς την εσωτερική αγορά για τον λόγο αυτό.

167 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί καταρχάς ότι ορθώς η Επιτροπή εξέθεσε ότι προέκυπτε από τις παραγράφους 152 επ. των κατευθυντήριων γραμμών ότι αυτές προέβλεπαν δύο διαφορετικές καταστάσεις, σε συνάρτηση με την ύπαρξη ή όχι εναρμονίσεως των οικείων φόρων και με την τήρηση του ελάχιστου κοινοτικού ορίου φορολογίας (βλ. σκέψη 148 ανωτέρω).

168 Επ' αυτού, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι το καθεστώς το οποίο προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG μπορεί να εξομοιωθεί, στο σύνολό του, προς φορολογικό σύστημα, το δε άρθρο 22quater του νόμου αυτού προς διάταξη προβλέπουσα μείωση ή απαλλαγή στο πλαίσιο του ίδιου νόμου, όπως υποστηρίζει η Δημοκρατία της Αυστρίας αναφερόμενη ιδίως στις εκτιμήσεις της Επιτροπής που περιλαμβάνονται στο τμήμα της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφορά το πλεονέκτημα, καθώς και σε εκείνο που αφορά την ύπαρξη κρατικής χρηματοδοτήσεως του επίμαχου μέτρου (βλ., ιδίως, τις αιτιολογικές σκέψεις 55, 58, και την αιτιολογική σκέψη 64, στοιχείο α', της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις 68, 69 και 82 της εν λόγω αποφάσεως), εν πάση περιπτώσει δεν μπορεί να πρόκειται, στην παρούσα περίπτωση, για εξομοίωση προς «εναρμονισμένο» φόρο σε επίπεδο Ένωσης.

169 Πράγματι, πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να συναγάγει από κανένα στοιχείο απορρέον από την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας ότι, με τη θέσπισή της, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση, αμέσως ή εμμέσως, να ρυθμίσει τα διαρθρωμένα όπως το επίμαχο συστήματα που δεν χρηματοδοτούνται με πόρους εκ του προϋπολογισμού, δηλαδή συστήματα ειδικών σκοπών, οι οποίοι είναι άμεσοι και προκαθορισμένοι, είτε προβλέποντας την ενίσχυσή τους είτε καθορίζοντας τα όριά τους είτε επιβάλλοντας περιορισμούς στα συστήματα αυτά. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη αναφέροντας ότι, ενώ ο σκοπός του τροποποιημένου ÖSG ήταν να μετακυλίσει την πρόσθετη επιβάρυνση που δημιουργούσε η προώθηση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στους τελικούς καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας, χωρίς να επιβαρύνει τον προϋπολογισμό, ο σκοπός της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας ήταν, αντιθέτως, η εναρμόνιση της υπαγωγής στη γενική φορολογία των σχετικών προϊόντων, περιλαμβανομένου του ηλεκτρισμού, υπέρ του γενικού προϋπολογισμού και χωρίς να προσδιορίζεται ειδικά ο τρόπος χρησιμοποιήσεως του προϊόντος του φόρου (βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Transportes Jordi Besora, C-82/12, EU:C:2014:108, ιδίως σκέψεις 23 και 27 έως 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Όπως διαπιστώθηκε, από τον τροποποιημένο ÖSG προκύπτει ότι ο νόμος αυτός σκοπούσε, καθαυτός, την εξασφάλιση της χρηματοδοτήσεως της παραγόμενης από ανανεώσιμες πηγές ηλεκτρικής ενέργειας, καθόσον το προϊόν του εν λόγω φόρου υπέρ τρίτων, που συνίσταται σε επιπλέον επιβάρυνση για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια, εξαρτώμενη από τον όγκο της καταναλώσεως της ενέργειας αυτής στην οποία επιβαλλόταν ο εν λόγω φόρος υπέρ τρίτων, έπρεπε να χρησιμοποιείται υποχρεωτικά με ειδικό τρόπο, προς ενίσχυση της

αναπτύξεως των εν λόγω πηγών ενέργειας, έτσι ώστε να υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ της χρησιμοποιήσεως των εσόδων και του σκοπού του ως άνω μηχανισμού, στο πλαίσιο του οποίου δεν χρησιμοποιούνταν πόροι από τον κρατικό προϋπολογισμό.

170 Ειδικότερα, πρέπει ακόμη να σημειωθεί, αφενός, ότι η οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας αναφέρεται σε «φορολογικά» καθεστώτα, πράγμα το οποίο παραπέμπει σε συστήματα εξαρτώμενα από τον κρατικό προϋπολογισμό, και όχι σε συστήματα ad hoc, ειδικού σκοπού, όπως αυτά περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 169 ανωτέρω. Αφετέρου, η εν λόγω οδηγία προβλέπει, ιδίως, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή (βλ. σκέψη 151 ανωτέρω), τα ελάχιστα όρια φορολογίας στον τομέα της ενέργειας, καθώς και τις φοροαπαλλαγές που μπορούσαν να παραχωρηθούν στο πλαίσιο αυτό. Σε αντίθεση με το καθεστώς το οποίο θεσπίζει ο τροποποιημένος ÖSG, η οδηγία αυτή δεν προβλέπει ανώτατο όριο συμπληρωματικών συνεισφορών προς ενίσχυση της παραγωγής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, αλλά μειωμένους φορολογικούς συντελεστές, ισχύοντες, ωστόσο, καταρχήν, κατ' αναλογία προς την πράγματι παρεχόμενη ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας, ιδίως έτσι ώστε να εξασφαλίζεται, στο μέτρο του δυνατού, η ίση μεταχείριση. Επιπλέον, όπως διατείνεται η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 139 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν γίνει δεκτό ότι πρέπει να εφαρμοστούν, κατ' αναλογία, οι διατάξεις της προαναφερθείσας οδηγίας, σχετικά με τους εναρμονισμένους φόρους, σε κανόνες οι οποίοι έχουν την μορφή «πρόσθετης επιβαρύνσεως προς εξασφάλιση χρηματοδοτικών πόρων» προοριζόμενων προς ενίσχυση της παραγωγής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, θα ήταν δυνατή η τήρηση των ελάχιστων προβλεπόμενων εναρμονισμένων ορίων φορολογίας με την καταβολή μόνον των ποσών που αντιστοιχούν στην ως άνω «πρόσθετη επιβάρυνση», τούτο δε, εξάλλου, ακόμα και σε περίπτωση προβλέψεως σχετικού ανωτάτου ορίου για ορισμένες επιχειρήσεις, παρά τις ενδεχόμενες στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που αυτό θα προκαλούσε. Εντούτοις, δεν προκύπτει από την εν λόγω οδηγία ότι τούτο ήταν ένα ενδεχόμενο το οποίο όντως προέβλεπε, ή ακόμα και επιθυμούσε, ο νομοθέτης της Ένωσης.

171 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι, όπως επιβεβαίωσε η Δημοκρατία της Αυστρίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση κατόπιν ερωτήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, η οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας είχε μεταφερθεί στο αυστριακό δίκαιο με τον Energieabgabenvergütungsgesetz (νόμο περί επιστροφής φόρων επί της ενέργειας), δηλαδή με νομοθετική πράξη διαφορετική από τον τροποποιημένο ÖSG. Το στοιχείο αυτό αποτελεί συμπληρωματική ένδειξη ότι η κανονιστική ρύθμιση που εναρμονίζει τη φορολογία της ενέργειας, σε επίπεδο Ένωσης, είχε ήδη μεταφερθεί στο αυστριακό δίκαιο πριν από τη θέσπιση του τροποποιημένου ÖSG, οπότε αυτός πρέπει να λογίζεται ότι αποτελεί σύνολο συμπληρωματικών κανόνων, μη προβλεπομένων σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Επιπλέον, αυτό ακριβώς προκύπτει εμμέσως από τα επιχειρήματα που ανέπτυξε η Δημοκρατία της Αυστρίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, κατά τα οποία, στην Αυστρία, πρέπει να καταβάλλεται «δύο φορές ένα ελάχιστο όριο φόρου» προβλεπόμενο από την προαναφερθείσα οδηγία, αφενός για τη συνήθη κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας και, αφετέρου, επιπροσθέτως, στο πλαίσιο του ανωτάτου ορίου συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων για τη χρηματοδότηση της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας. Ομοίως, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή υποστήριξε, ορθώς, ότι υφίσταται, εν προκειμένω, φόρος επιβαλλόμενος από τη Δημοκρατία της Αυστρίας με δική της πρωτοβουλία και όχι φόρος προβλεφθείς προς εκτέλεση υποχρεώσεως απορρέουσας από το ευρωπαϊκό δίκαιο περί ελάχιστου ορίου φορολογίας της ενέργειας και περί σχετικών απαλλαγών.

172 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει επίσης να απορριφθούν τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά τα οποία το σύστημα το οποίο προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG είναι σύμφωνο προς την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας, καθόσον, όπως και προκειμένου περί του φόρου επί της ενέργειας υπό την έννοια της εν λόγω οδηγίας, το ποσό της σχετικής επιβαρύνσεως εξαρτάται από την κατανάλωση. Πράγματι, ακριβώς αυτό δεν συμβαίνει στην περίπτωση των επιχειρήσεων που επωφελούνται από την απαλλαγή την οποία προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, καθόσον αυτές μπορούν να αγοράζουν ηλεκτρική ενέργεια πέραν του προβλεπομένου ανωτάτου ορίου χωρίς καμία πρόσθετη επιβάρυνση (βλ., επ' αυτού, την αιτιολογική σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ακόμη, όσον αφορά το μέτρο αυτό, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι τα αποτελέσματα του κοινοποιηθέντος καθεστώτος από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού είναι

συγκρίσιμα με εκείνα που θα απέρρεαν από ένα σύστημα με το οποίο απλώς εφαρμοζόταν η ως άνω οδηγία. Αντιθέτως, η διαφορά μεταξύ της τιμής ανά κιλοβατώρα που καταβάλλουν οι ενεργειοβόρες επιχειρήσεις, οι οποίες μπορούν να επωφεληθούν από την απαλλαγή αυτή, και της τιμής που καταβάλλουν οι λοιπές επιχειρήσεις, που δεν υπάγονται στην κατηγορία αυτή, αυξάνει σε συνάρτηση με τη συνολική κατανάλωση ανά κιλοβατώρα των πρώτων επιχειρήσεων.

173 Δεύτερον, όσον αφορά την οδηγία περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, επίσης ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 127 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και στο πλαίσιο των υπομνημάτων της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η εν λόγω οδηγία όριζε για τα κράτη μέλη της Ένωσης απλώς υποχρεωτικούς εθνικούς στόχους σχετικούς με το μερίδιο της ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές στην τελική ακαθάριστη κατανάλωση ενέργειας, αφήνοντάς τα ωστόσο ελεύθερα να επιλέξουν τον τρόπο επιτεύξεως των στόχων αυτών. Επομένως, περαιτέρω, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν μπορεί να στηρίζεται στην οδηγία αυτή για να υποστηρίζει ότι το επίμαχο μέτρο, ιδίως το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG, αποτελεί στοιχείο εναρμονίσεως, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, της φορολογίας στον τομέα της ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές.

174 Τρίτον, οι παρατηρήσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στις σκέψεις 168 επ. ανωτέρω δεν θίγονται από τις εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας αναφορές σε ορισμένες συμβουλές εκ μέρους της Επιτροπής, επ' ευκαιρία διαφόρων συσκέψεων, καθώς και με το έγγραφο αυτής της 21ης Ιουνίου 2010, προς προετοιμασία μιας συσκέψεως που επρόκειτο να λάβει χώρα στις 9 Ιουλίου 2010, ιδίως επί της δυνατότητας θεσπίσεως, ως εναλλακτικής λύσεως έναντι του τροποποιημένου ÖSG, φόρου επί της ενέργειας ή άλλης σχετικής επιβαρύνσεως προς χρηματοδότηση της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας, ενδεχομένως παράλληλα με μείωση του εν λόγω φόρου ή της εν λόγω επιβαρύνσεως υπέρ των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων, μείωση η οποία θα γινόταν δεκτή δυνάμει του άρθρου 17 της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας.

175 Πράγματι, συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, με την πρόταση αυτή, η Επιτροπή δεν εκφράστηκε θετικά επί της δυνατότητας συγκρίσεως του επίμαχου μέτρου με τα φορολογικά συστήματα που ρυθμίζονται από την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας. Αντιθέτως, η Επιτροπή δήλωσε ρητώς, με το έγγραφό της της 21ης Ιουνίου 2010, το οποίο παραθέτει η Δημοκρατία της Αυστρίας, ότι, κατά τη γνώμη της, η υποχρέωση αγοράς, την οποία προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG, δεν ήταν φόρος επί της ενέργειας υπό την έννοια της προαναφερθείσας οδηγίας. Είχε επίσης ζητήσει, στη συνέχεια, από τη Δημοκρατία της Αυστρίας την άποψή της επί της δυνατότητας θεσπίσεως «εναλλακτικού» φορολογικού συστήματος, όπως είχε προτείνει προηγουμένως η ίδια η Επιτροπή, καλώντας τη Δημοκρατία της Αυστρίας να της περιγράψει τα ενδεχόμενα γενικά χαρακτηριστικά που θα μπορούσε να έχει ένα τέτοιο σύστημα. Ειδικότερα, το εν λόγω έγγραφο δεν μπορεί να ερμηνευθεί ούτε ως διαπιστώνον ύπαρξη αναλογίας μεταξύ του κοινοποιηθέντος αυστριακού καθεστώτος και των «εναρμονισμένων» φορολογικών συστημάτων τα οποία προβλέπει η οδηγία αυτή, αλλ' ούτε και ως οριστική έκφραση της απόψεως της Επιτροπής υπό την έννοια ότι ένα εναλλακτικό αυστριακό φορολογικό σύστημα θα ήταν οπωσδήποτε σύμφωνο προς την ίδια οδηγία. Εξάλλου, όπως προκύπτει ιδίως από το σημείο 1.7 του από 13 Σεπτεμβρίου 2010 απευθυνόμενου στην Επιτροπή εγγράφου της, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν έκρινε αναγκαίο να τροποποιήσει τη δομή της ενισχύσεως, εκτιμώντας ότι, με τη μορφή που είχε κοινοποιηθεί η εν λόγω ενίσχυση, αυτή πληρούσε τα αναγκαία κριτήρια ώστε να τύχει απαλλαγής και να κριθεί σύμφωνη προς την εσωτερική αγορά.

176 Τέταρτον, δεν μπορεί ακόμα να γίνει δεκτή η εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας παραπομπή στην ανακοίνωση της Επιτροπής της 31ης Ιανουαρίου 2011, από την οποία προκύπτει ότι, δεδομένων των αυξανόμενων δυσχερειών των κρατών μελών της Ένωσης όσον αφορά την εξεύρεση πόρων για τον κρατικό προϋπολογισμό, η χρηματοδότηση της παραγωγής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές έπρεπε να καλυφθεί, προ πάντων, με τρόπο μη επιβαρύνοντα τον προϋπολογισμό.

177 Πράγματι, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, με την από 31 Ιανουαρίου 2011 ανακοίνωσή της, η Επιτροπή δεν αναφέρεται σε έναν συγκεκριμένο χρηματοδοτικό μηχανισμό «μη επιβαρύνοντα τον προϋπολογισμό» τον οποίο προτιμούσε η ίδια, ενώ, κατά μείζονα λόγο, η ανακοίνωση αυτή δεν περιλαμβάνει κανένα παράδειγμα μηχανισμού χρηματοδοτήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές που να προβλέπει απαλλαγή παρόμοια προς την προβλεπόμενη από το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG. Εν πάση περιπτώσει, η εν λόγω ανακοίνωση δεν μπορεί να ερμηνευθεί, λόγω της θέσεώς της στην ιεραρχία των κανόνων και του περιεχομένου της, ούτε ως αφορώσα «εναρμόνιση» του δικαίου της Ένωσης περί «μη επιβαρυνόντων τον προϋπολογισμό» συστημάτων ενισχύσεως της χρηματοδοτήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές ούτε να κριθεί ως πληρούν κάποιο σχετικό «κενό», ιδίως σε σχέση με την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας. Επομένως, η ως άνω ανακοίνωση δεν αποτελεί κρίσιμο στοιχείο στην εκτίμηση της συμφωνίας του επίμαχου μέτρου με την εσωτερική αγορά. Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν έκρινε ότι ο «μη επιβαρύνων τον προϋπολογισμό» μηχανισμός της ενισχύσεως στους παραγωγούς τον οποίο προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG ήταν, καθαυτός, ασύμβατος προς την εν λόγω αγορά. Η Επιτροπή απλώς αποφάσισε ότι το προβλεπόμενο από το άρθρο 22quater του νόμου αυτού σύστημα απαλλαγών ήταν ασύμβατο προς την ως άνω αγορά.

178 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, απομένει πλέον μόνον το ζήτημα της δυνατότητας να λογίζεται ο μηχανισμός αυτός ως ανάλογος προς μηχανισμό υπαγόμενο σε «μη εναρμονισμένη» φορολογία, που αποτελεί το αντικείμενο των παραγράφων 154 επ. των κατευθυντήριων γραμμών. Η πρώτη από τις εν λόγω παραγράφους αφορά, ιδίως, τις μειώσεις φόρων ή τις απαλλαγές από φόρους που δεν διέπονται από την κοινοτική νομοθεσία ή που είναι χαμηλότεροι από το κοινοτικό επίπεδο φορολογίας. Εξάλλου, στο ίδιο ακριβώς πνεύμα η Δημοκρατία της Αυστρίας δήλωσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν αμφισβητείται ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG απαλλαγή δεν είναι εναρμονισμένος φόρος, αλλά ότι ο νόμος αυτός θεσπίζει σύστημα φόρων υπέρ τρίτων.

179 Συναφώς, όπως προκύπτει από τις παραγράφους 154 έως 159 των κατευθυντήριων γραμμών, η Επιτροπή στηρίζεται σε πληροφορίες που παρέχουν τα κράτη μέλη της Ένωσης προκειμένου να εκτιμήσει τα φορολογικά καθεστώτα τα οποία περιλαμβάνουν στοιχεία κρατικών ενισχύσεων με τη μορφή μειώσεων φόρων όπως οι προαναφερθέντες ή απαλλαγών από αυτούς, προκειμένου να εξετάσει, ειδικότερα, την «ανάγκη υπάρξεως» και τη «συμφωνία προς την αρχή της αναλογικότητας» της οικείας ενισχύσεως και των αποτελεσμάτων της για τους εμπλεκόμενους οικονομικούς τομείς.

180 Ωστόσο, εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, ενώ της τέθηκε σχετική ερώτηση στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, δεν διατύπωσε, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ακριβείς παρατηρήσεις ούτε προσκόμισε αρκούντως συγκεκριμένα στοιχεία τα οποία να κλονίζουν το συμπέρασμα της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 129, 130 και 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δηλαδή, ελλείψει πληροφοριών εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατόπιν σχετικών αιτημάτων της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, το θεσμικό αυτό όργανο δεν είχε τη δυνατότητα να εξετάσει αν η εν λόγω απαλλαγή ήταν «αναγκαία» και «σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας» ή με ποιο τρόπο αυτή συνέβαλλε στην προστασία του περιβάλλοντος. Επιπροσθέτως, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αφού αναφέρθηκε στην αιτιολογική σκέψη 129 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή υπογράμμισε, μεταξύ των αποφασιστικής σημασίας στοιχείων των οποίων δεν είχε γνώση, ιδίως, το ύψος του κόστους παραγωγής για κάθε κατηγορία αποδεκτών της ενισχύσεως, τις πληροφορίες σχετικά με το ότι η πρόσθετη αυτή επιβάρυνση δεν μετακυλιόταν στους καταναλωτές και, κατά συνέπεια, τα αποτελέσματα επί των ενδεχόμενων μειώσεων των πωλήσεων. Στη συνέχεια, η Επιτροπή υπενθύμισε, ορθώς, ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος έφερε το βάρος να αποδείξει ότι η επίμαχη ενίσχυση έπρεπε να τύχει απαλλαγής. Πράγματι, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να συλλέγει, υπό τέτοιες συνθήκες, συμπληρωματικά στοιχεία αποδεικνύοντα τον αναγκαίο χαρακτήρα της ενισχύσεως και τη συμφωνία της προς την αρχή της αναλογικότητας. Προς απόδειξη του ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εξέταση των πραγματικών περιστατικών, ικανή να

δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα προσκομιζόμενα από τη Δημοκρατία της Αυστρίας αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να είναι επαρκή για να ανατρέψουν τις σχετικές με τα πραγματικά περιστατικά εκτιμήσεις τις οποίες περιλαμβάνει η απόφαση αυτή (βλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, FAB κατά Επιτροπής, T-8/06, EU:T:2009:386, σκέψη 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Όπως όμως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή είχε παραλείψει να λάβει υπόψη κρίσιμα στοιχεία προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω ενίσχυση ήταν αναγκαία και σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας υπό την έννοια των παραγράφων 158 και 159 των κατευθυντήριων γραμμών.

181 Εξάλλου, το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας, το οποίο προέβαλε το κράτος αυτό κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Επιτροπή είχε τηρήσει, κατά τη διοικητική διαδικασία, πολύ σκληρή στάση, απαιτώντας διαρκώς συμπληρωματικές πληροφορίες, τις οποίες η ίδια δεν ήταν σε θέση να παράσχει και τις οποίες, εξάλλου, η Επιτροπή δεν μπορούσε να ζητεί από κράτος μέλος της Ένωσης, δεδομένου ότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή εξαιρέσεως προβλεπομένης από το δίκαιο της Ένωσης, μπορεί να νοηθεί, κατ' ουσίαν, ως στηριζόμενο σε παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως από την Επιτροπή (βλ., στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, αποφάσεις της 11ης Δεκεμβρίου 1973, Lorenz, 120/73, Συλλογή, EU:C:1973:152, σκέψεις 4 και 5, και της 24ης Νοεμβρίου 1987, RSV κατά Επιτροπής, 223/85, Συλλογή, EU:C:1987:502, σκέψεις 12 έως 17). Εντούτοις, καθόσον το εν λόγω επιχείρημα υποβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς να μπορεί να χαρακτηριστεί ως επεξήγηση προηγουμένως προβληθέντος, ρητώς ή σιωπηρώς, λόγου με το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης και ως έχον στενή σχέση με αυτό, ή χωρίς να έχει υποστηριχθεί ότι αυτό βασίζεται σε νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο (βλ., επ' αυτού, απόφαση Djebel — SGPS κατά Επιτροπής, σκέψη 124 ανωτέρω, EU:T:2012:11, σκέψεις 142 και 143 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

182 Εξάλλου, η εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας αναφορά, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σε έγγραφα που προσκομίστηκαν από το Bundesarbeitskammer, τα οποία εκθέτουν πώς τα διάφορα μέτρα επηρεάζουν επιχειρήσεις σε διάφορους τομείς, δεν μπορεί να λογίζεται ως επαρκής ώστε να ικανοποιεί τις απαιτήσεις των παραγράφων 158 και 159 των κατευθυντήριων γραμμών. Αφενός, πέραν του ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν προσκόμισε τα εν λόγω έγγραφα στο Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να διευκρινίσει τα προβαλλόμενα πραγματικά επιχειρήματά της, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Bundesarbeitskammer είχε υποβάλει καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω) και ότι τα επιχειρήματά του σκοπούσαν να διαπιστωθεί ότι το επίμαχο μέτρο ήταν ενίσχυση δυνάμενη να τύχει απαλλαγής από την Επιτροπή ως σύμφωνο προς τις κατευθυντήριες γραμμές (βλ., ιδίως, τις αιτιολογικές σκέψεις 47 έως 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Αφετέρου, όπως προκύπτει από τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ενώ είχαν παρασχεθεί στην Επιτροπή ορισμένα έγγραφα, εξακολουθούσε να τίθεται το ζήτημα σχετικά με το πόσο λεπτομερείς έπρεπε να είναι οι παρεχόμενες πληροφορίες. Δεδομένου όμως ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι τα σχετικά αιτήματα της Επιτροπής ήταν «υπερβολικά», τα ως άνω επιχειρήματα είναι απαράδεκτα (βλ. σκέψη 181 ανωτέρω). Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί η σκέψη 180 ανωτέρω, όπου διαπιστώθηκε ότι, ήδη στο στάδιο της απαντήσεως στα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, και ενώ αυτό είχε απευθύνει συγκεκριμένο σχετικό αίτημα, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν υποστήριξε ότι είχε αποστείλει στην Επιτροπή τα αναγκαία στοιχεία για την ανάλυση του επίμαχου μέτρου έναντι των παραγράφων 158 και 159 των κατευθυντήριων γραμμών ούτε άσκησε κριτική αφορώσα τον υπερβολικό χαρακτήρα των σχετικών αιτημάτων της Επιτροπής.

183 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως δεχόμενη ότι η επίμαχη απαλλαγή δεν πληρούσε ούτε τις προϋποθέσεις των παραγράφων 154 έως 159 των κατευθυντήριων γραμμών.

184 Τέλος, χωρίς μάλιστα να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του εκπρόθεσμου χαρακτήρα του επιχειρήματος της Δημοκρατίας της Αυστρίας, το οποίο προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Djebel — SGPS κατά Επιτροπής,

σκέψη 124 ανωτέρω, EU:T:2012:11, σκέψεις 142 έως 144 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία) και κατά το οποίο η Επιτροπή νοθεύει τον ανταγωνισμό εξετάζοντας μόνον το αυστριακό σύστημα περί προωθήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, ενώ, σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης, εξακολουθούν να υφίστανται ανάλογα συστήματα «μη βαρύνοντα τον προϋπολογισμό», αρκεί να διαπιστωθεί, όπως προτείνει η Επιτροπή, ότι το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές όσον αφορά την εκτίμηση της νομιμότητας του θεσπισθέντος από τη Δημοκρατία της Αυστρίας και κοινοποιηθέντος εν προκειμένω μηχανισμού. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας είχε στη διάθεσή της άλλους διαδικαστικούς τρόπους για να παρακινήσει την Επιτροπή να στραφεί κατά των άλλων κρατών μελών της Ένωσης που προβλέπουν παρόμοιους μηχανισμούς, αν είχε τέτοια πρόθεση.

185 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι από κανένα από τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή ενήργησε καθ' υπέρβαση της εξουσίας της μη δεχόμενη να εφαρμόσει κατ' αναλογία τις κατευθυντήριες γραμμές. Πρέπει ιδίως να υπομνησθεί, συναφώς, αφενός, ότι η Επιτροπή προέβη, δευτερευόντως, σε ανάλυση σε σχέση με τις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές (αιτιολογικές σκέψεις 127 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως), εξετάζοντας ειδικότερα τους μη εναρμονισμένους φόρους. Αφετέρου, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν προσκομίζει, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να αφορά άμεσα την προβαλλόμενη «υπέρβαση εξουσίας».

186 Επομένως, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας ότι τα αποτελέσματα του κοινοποιηθέντος μέτρου από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού είναι συγκρίσιμα με αυτά των φορολογικών συστημάτων που διέπονται από τις διατάξεις της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας, καθώς και ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που έχει, εφαρμόζουσα σε ένα σύστημα χρηματοδοτήσεως μη βαρύνον τον κρατικό προϋπολογισμό αυστηρότερα κριτήρια έναντι των προβλεπομένων για συστήματα χρηματοδοτήσεως με επιβολή φόρου, παρεμβαίνοντας με τον τρόπο αυτόν στην εκ μέρους των κρατών μελών επιλογή των συστημάτων χρηματοδοτήσεως.

187 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου.

– Επί του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου

188 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι, επιπλέον της εφαρμογής κατ' αναλογία των κατευθυντήριων γραμμών, θα μπορούσε επίσης να εφαρμοστεί κατ' αναλογία το άρθρο 25 του κανονισμού 800/2008. Υποστηρίζει, αναφερόμενη στο γερμανικό, το αγγλικό και το γαλλικό κείμενο του εν λόγω κανονισμού, ότι αυτά έχουν ευρύτερη διατύπωση από τις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές, καθόσον, σε αντίθεση με την παράγραφο 152 αυτών κατά την οποία οι μειώσεις των περιβαλλοντικών φόρων προϋποθέτουν την ύπαρξη «εναρμονισμένων» φόρων επί της ενέργειας, το ως άνω άρθρο αφήνει να εννοηθεί ότι, όσον αφορά τις εν λόγω μειώσεις, υφίσταται απαλλαγή από την υποχρέωση κοινοποιήσεως όταν αυτές πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει η οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας. Η Δημοκρατία της Αυστρίας ισχυρίζεται επίσης ότι από το έγγραφο με τίτλο «Joint paper on the revision of the Community guidelines on State aid for environmental protection and Energy Tax Directive (Κοινό έγγραφο επί της αναθεωρήσεως των κοινοτικών κατευθυντήριων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος και την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας)», της 7ης Δεκεμβρίου 2006, προκύπτει ότι τα κράτη μέλη της Ένωσης χρειάζεται να έχουν την αναγκαία ευελιξία προκειμένου να μπορούν να προβαίνουν σε επιλογές που απαιτούν εμπεριστατωμένη εκτίμηση, περιλαμβανομένων, στη λογική των περιβαλλοντικών φόρων, των περιπτώσεων φοροαπαλλαγών και της προβλέψεως διαφοροποιημένων φορολογικών συντελεστών. Έτσι, το καθεστώς αντισταθμίσεως έπρεπε να εγκριθεί δυνάμει του ανωτέρω κανονισμού.

189 Με το υπόμνημα απαντήσεως η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι το άρθρο 25 του κανονισμού 800/2008 είναι διάταξη εκδοθείσα μετά τις κατευθυντήριες γραμμές και ότι το περιεχόμενό του είναι προδήλως ευρύτερο εκείνου της παραγράφου 152 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, που προβλέπουν ότι οι μειώσεις περιβαλλοντικών φόρων προϋποθέτουν πλήρη εναρμόνιση των φόρων επί της ενέργειας. Αν όμως, όπως διατείνεται η Επιτροπή, το ως άνω άρθρο είχε εφαρμογή μόνο στην οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας, αυτό θα ήταν περιττό, καθόσον η δυνατότητα αποδοχής μιας μειώσεως φόρου θα προέκυπτε απευθείας από την εν λόγω οδηγία.

190 Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, δεν αρκεί να υποστηρίζεται ότι το αυστριακό σύστημα προωθήσεως της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας δεν είναι φόρος επί της ενέργειας υπό την έννοια της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας. Καθόσον το αποτέλεσμα του εν λόγω συστήματος καλύπτεται από το άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο α', της εν λόγω οδηγίας, εμπίπτει, κατ' αυτήν, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 25 του κανονισμού 800/2008. Υπογραμμίζει επίσης ότι ο προσδιορισμός των δικαιούχων και των απαιτούμενων προϋποθέσεων για την υπαγωγή στο άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG ακολουθεί τις επιταγές της προαναφερθείσας οδηγίας.

191 Επιπλέον, η Δημοκρατία της Αυστρίας φρονεί ότι, ενώ ο κανονισμός 800/2008 θέτει, στο πλαίσιο του άρθρου 25 αυτού, συγκεκριμένους κανόνες ως προς τις μειώσεις φόρων στον τομέα του περιβάλλοντος, τέτοιοι κανόνες δεν υφίστανται ως προς τις μειώσεις στο πλαίσιο ανάλογης χρηματοδοτήσεως «που δεν βαρύνει τον προϋπολογισμό» η οποία επιδιώκει ακριβώς τους ίδιους σκοπούς με τους περιβαλλοντικούς φόρους ή τους φόρους επί της ενέργειας και έχει τα ίδια αποτελέσματα από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού. Υφίσταται αδικαιολόγητη και ασύμβατη προς το δίκαιο της Ένωσης άνιση μεταχείριση, καθόσον μάλιστα η Επιτροπή εκτιμά ότι εμπλέκονται, εν προκειμένω, κρατικοί πόροι με τη μορφή φόρου υπέρ τρίτων. Διατείνεται ότι ένας τέτοιος φόρος υπέρ τρίτων δεν διαφέρει, κατ' ουσίαν, από τους μηχανισμούς χρηματοδοτήσεως που χρησιμοποιούν πόρους του κρατικού προϋπολογισμού. Το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG πληροί τις προϋποθέσεις άμεσης βελτιώσεως και, εν πάση περιπτώσει, έμμεσης προστασίας του περιβάλλοντος, ειδικότερα καθόσον ρητώς προβλέπει την καταβολή ποσού αντιστάθμισης ίσου τουλάχιστον προς το 0,5 % της καθαρής αξίας παραγωγής του προηγούμενου ημερολογιακού έτους στο αρμόδιο για την πράσινη ηλεκτρική ενέργεια κέντρο εκκαθαρίσεως λογαριασμών. Τέλος, υποστηρίζει ότι το ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή παρέχει τη δυνατότητα στο θεσμικό αυτό όργανο να εφαρμόζει απευθείας ή κατ' αναλογία τον εν λόγω κανονισμό προκειμένου να αποκλείει το ενδεχόμενο αντιμετωπίσεως με διαφορετικό τρόπο δύο συγκρίσιμων καταστάσεων.

192 Πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι η αιτιολογική σκέψη 46 του κανονισμού 800/2008 έχει ως ακολούθως:

«Λαμβάνοντας υπόψη την επαρκή πείρα που αποκτήθηκε κατά την εφαρμογή των κοινοτικών κατευθυντήριων γραμμών για τις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος, οι επενδυτικές ενισχύσεις προς επιχειρήσεις για την υπέρβαση κοινοτικών προτύπων ή για την αύξηση της προστασίας του περιβάλλοντος ελλείψει κοινοτικών προτύπων, […] οι περιβαλλοντικές ενισχύσεις για επενδύσεις στον τομέα της εξοικονόμησης ενέργειας, οι περιβαλλοντικές ενισχύσεις για συμπαραγωγή ενέργειας υψηλής απόδοσης, οι περιβαλλοντικές ενισχύσεις για επενδύσεις που προωθούν τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας περιλαμβανομένων των ενισχύσεων για βιώσιμα βιοκαύσιμα, οι ενισχύσεις για την εκπόνηση περιβαλλοντικών μελετών και ορισμένες ενισχύσεις με τη μορφή μειώσεων περιβαλλοντικών φόρων θα πρέπει να απαλλάσσονται από την υποχρέωση κοινοποίησης.»

193 Στη συνέχεια, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 25 του κανονισμού 800/2008, με τίτλο «Ενισχύσεις με τη μορφή μειώσεων περιβαλλοντικών φόρων», έχει ως ακολούθως:

«1. Τα καθεστώτα περιβαλλοντικών ενισχύσεων με τη μορφή μείωσης των περιβαλλοντικών φόρων που πληρούν τις προϋποθέσεις της [οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας] συμβιβάζονται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, της Συνθήκης και απαλλάσσονται από την υποχρέωση κοινοποίησης του άρθρου 88, παράγραφος 3, της Συνθήκης, εφόσον πληρούνται οι όροι που καθορίζονται στις παραγράφους 2 και 3 του παρόντος άρθρου.

2. Οι δικαιούχοι της μείωσης φόρων καταβάλλουν τουλάχιστον το κοινοτικό ελάχιστο επίπεδο φόρου που θεσπίζεται με την [οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας].

3. Οι φορολογικές μειώσεις χορηγούνται για δεκαετείς το πολύ περιόδους. Μετά το πέρας των εν λόγω δεκαετών περιόδων, τα κράτη μέλη αξιολογούν εκ νέου τη σκοπιμότητα των σχετικών μέτρων ενίσχυσης.»

194 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το άρθρο 26 της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας και του ηλεκτρισμού έχει ως ακολούθως:

«1. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή για τα μέτρα που λαμβάνουν δυνάμει του άρθρου 5, του άρθρου 14, παράγραφος 2, και των άρθρων 15 και 17.

2. Τα μέτρα όπως οι φορολογικές απαλλαγές, οι μειώσεις φόρου, η διαφοροποίηση του φόρου και οι επιστροφές φόρου, κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας, ενδέχεται να αποτελούν κρατική ενίσχυση και, στις περιπτώσεις αυτές, πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 88, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

Οι πληροφορίες που παρέχονται στην Επιτροπή βάσει των διατάξεων της παρούσας οδηγίας δεν απαλλάσσουν τα κράτη μέλη από την υποχρέωση κοινοποίησης που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

3. Η υποχρέωση ενημέρωσης της Επιτροπής, βάσει της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, για τα μέτρα που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 5 δεν απαλλάσσουν τα κράτη μέλη από οποιεσδήποτε υποχρεώσεις κοινοποίησης σύμφωνα με την οδηγία 83/189/ΕΟΚ.»

195 Στις αιτιολογικές σκέψεις 143 έως 148 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή εξέθεσε, κατ' ουσίαν, ότι, εν προκειμένω, δεν υπήρχε κανένα περιθώριο χειρισμών για την εφαρμογή, κατ' αναλογία, του άρθρου 25 του κανονισμού 800/2008. Αφενός, κατ' αυτήν, τα εφαρμοστέα καθεστώτα δεν ήταν συγκρίσιμα, ιδίως λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το εν λόγω άρθρο εφαρμοζόταν μόνο στους περιβαλλοντικούς φόρους που διέπονταν από την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας. Συναφώς, ο χαρακτηρισμός φόρου ως «φόρου επί της ενέργειας» συνιστά κατά συνέπεια προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου αυτού. Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από τη λογική του συστήματος του κανονισμού αυτού, εκ της οποίας προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής του δεν μπορεί να υπερβεί τις κατευθυντήριες γραμμές στις οποίες αναφέρεται. Έτσι, η προαναφερθείσα διάταξη έχει εφαρμογή μόνο στους φόρους επί της ενέργειας που διέπονται από την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας.

196 Ωστόσο, η Επιτροπή εξέθεσε ότι οι συνεισφορές που καταβάλλονται στο πλαίσιο του τροποποιημένου ÖSG δεν είναι περιβαλλοντικοί φόροι, οπότε δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων περί φορολογήσεως της ενέργειας. Επομένως, οι κανόνες περί φόρων επί της ενέργειας και οι κανόνες περί των αυστριακών τιμολογίων «τροφοδοτήσεως» (αγοράς ηλεκτρικού ρεύματος) δεν είναι ευθέως συγκρίσιμοι.

197 Δεύτερον, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι το εφαρμοστέο εν προκειμένω καθεστώς δεν περιλαμβάνει καμία παράλειψη ασύμβατη προς το δίκαιο της Ένωσης την οποία να μπορεί να καλύψει η ως άνω κατ' αναλογία εφαρμογή. Κατ' αυτήν, μειώσεις φόρων ή άλλα παρεμφερή μέτρα που δεν εμπίπτουν στον κανονισμό 800/2008 δεν είναι καθαυτά ασύμβατα προς το δίκαιο της Ένωσης, απαιτούν ωστόσο απλώς σχετική κοινοποίηση βάσει του άρθρου 108 ΣΛΕΕ, κατόπιν της οποίας η Επιτροπή προβαίνει σε ανάλυσή τους, είτε σε σχέση με τις κατευθυντήριες γραμμές ή, αν αυτές δεν έχουν εφαρμογή, σε σχέση με το άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ.

198 Η Επιτροπή συνήγαγε εκ των ανωτέρω ότι δεν μπορούσε να διαπιστώσει ύπαρξη αναλογίας μεταξύ του κοινοποιηθέντος καθεστώτος και των εναρμονισμένων φόρων επί της ενέργειας περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 25 του κανονισμού 800/2008 και δεν μπορούσε, επομένως, να εγκρίνει τον μηχανισμό αυτό βάσει μιας τέτοιας αναλογίας (αιτιολογική σκέψη 147 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

199 Πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Αυστρίας σχετικά με τη δυνατότητα άμεσης εφαρμογής του άρθρου 25 του κανονισμού 800/2008 είναι απαράδεκτο λόγω του εκπρόθεσμου χαρακτήρα του, καθόσον το επιχείρημα αυτό προβλήθηκε, για πρώτη φορά, μόλις με το υπόμνημα απαντήσεως. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όντως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής, ιδίως από το σημείο 64, σε συνδυασμό με τα σημεία 63 και 59, ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας επιδιώκει να θεμελιώσει τη δυνατότητα εφαρμογής κατ' αναλογία της ως άνω διατάξεως σε σχέση με το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG. Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, και μάλιστα χωρίς καν να απαιτείται περαιτέρω εξέταση του παραδεκτού του επιχειρήματος της Δημοκρατίας της Αυστρίας σχετικά με τη δυνατότητα «άμεσης εφαρμογής» του άρθρου 25 του ως άνω κανονισμού, τούτο δε ιδίως στο πλαίσιο περαιτέρω αναπτύξεως των επιχειρημάτων που στηρίζονται στη συμφωνία της κοινοποιηθείσας ενισχύσεως προς την ως άνω διάταξη λόγω υπάρξεως αναλογίας, το ως άνω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους.

200 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όπως έγινε δεκτό στις σκέψεις 168 έως 178 ανωτέρω, ακόμα και αν ο τροποποιημένος ÖSG πρέπει να λογίζεται ως φορολογικό μέτρο και το άρθρο 22quater αυτού ως σχετική απαλλαγή στο πλαίσιο του εν λόγω μέτρου, εντούτοις, εν προκειμένω, το μέτρο αυτό θα μπορούσε να είναι, το πολύ, ένας φόρος που πρέπει να εξεταστεί κατ' αναλογία προς τα μη εναρμονισμένα σε ευρωπαϊκό επίπεδο φορολογικά καθεστώτα. Πράγματι, ο τροποποιημένος ÖSG δεν εκδόθηκε στο ειδικό πλαίσιο της μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη της οδηγίας περί φορολογήσεως της ενέργειας και δεν προβλεπόταν ως τέτοιος από την οδηγία αυτή.

201 Στη συνέχεια, όσον αφορά, ειδικά, την ενδεχόμενη εφαρμογή του κανονισμού 800/2008, είτε απευθείας είτε κατ' αναλογία, διαπιστώνεται ότι αυτός προβλέπει, ιδίως, στο πλαίσιο των φοροαπαλλαγών στον τομέα του περιβάλλοντος, συγκεκριμένες περιστάσεις στις οποίες δεν απαιτείται κοινοποίηση απαλλαγής στην Επιτροπή (βλ. αιτιολογική σκέψη 46 και άρθρο 25 του εν λόγω κανονισμού).

202 Ωστόσο, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Δημοκρατία της Αυστρίας, δεν είναι δυνατή, κατά την ερμηνεία του άρθρου 25 του κανονισμού 800/2008, η διάκριση του κριτηρίου της «πληρώσεως των προϋποθέσεων της οδηγίας [περί φορολογήσεως της ενέργειας]» από το κριτήριο κατά το οποίο πρέπει να πρόκειται για περιβαλλοντικούς φόρους όπως αυτοί προβλέπονται από την εν λόγω οδηγία, δηλαδή για φόρους εναρμονισμένους σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Πράγματι, σκοπός του εν λόγω κανονισμού είναι η απαλλαγή από την υποχρέωση κοινοποιήσεως ορισμένων κατηγοριών φορολογικών απαλλαγών, όπως αυτές διέπονται από την ως άνω οδηγία, εκτιμώμενη στο σύνολό της. Στο πλαίσιο αυτό, η ως άνω διάταξη δεν μπορεί ακόμη να κριθεί απλώς ως εκ περισσού προβλεπόμενη σε σχέση με τις κατευθυντήριες γραμμές, καθόσον, ιδίως, παρέχει, σε ορισμένες συγκεκριμένες περιπτώσεις, τη δυνατότητα να μην πραγματοποιείται προηγούμενη κοινοποίηση όταν πρόκειται για καθεστώς ενισχύσεως υπέρ του περιβάλλοντος.

203 Υπό τις συνθήκες αυτές, λόγω της διαφοράς μεταξύ των σχετικών καταστάσεων και, στη συνέχεια, λόγω της ελλείψεως δυνατότητας συγκρίσεως με το κοινοποιηθέν μέτρο της καταστάσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 25 του κανονισμού 800/2008 (βλ., επίσης, σκέψη 172 ανωτέρω), η διάταξη αυτή δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση, είτε απευθείας είτε κατ' αναλογία. Όσον αφορά την τελευταία αυτή πτυχή, πρέπει ακόμη να διαπιστωθεί ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, το γεγονός ότι ένα συγκεκριμένο φορολογικό καθεστώς ή ένα παρόμοιο σύστημα δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού δεν έχει ως αυτόματη συνέπεια ότι το καθεστώς αυτό βρίσκεται σε ένα «νομικό κενό» ή ότι στοιχειοθετείται παράλειψη ασυμβίβαστη προς τις αρχές που διέπουν το δίκαιο της Ένωσης. Πράγματι, φορολογικά καθεστώτα όπως το επίμαχο, στην περίπτωση αυτή, είτε εμπίπτουν στις κατευθυντήριες γραμμές και, ενδεχομένως, ειδικότερα στις διατάξεις αυτών που αφορούν τους «μη εναρμονισμένους» φόρους είτε συνεπάγονται την εξέταση της συμφωνίας της προβλεπομένης ενισχύσεως προς την εσωτερική αγορά υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

204 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, δεν απαιτείται να αποφανθεί περαιτέρω το Γενικό Δικαστήριο επί των συγκεκριμένων προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 25, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 800/2008. Επομένως, επαλλήλως και μόνον επισημαίνεται ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν υποστήριξε ότι το κοινοποιηθέν καθεστώς προβλέπει περιορισμό της διάρκειας εφαρμογής της απαλλαγής την οποία εισάγει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ÖSG για μέγιστη διάρκεια δέκα ετών, πράγμα το οποίο δεν προκύπτει, εξάλλου, ούτε από το καθεστώς αυτό.

205 Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι τα συμπεράσματα περί της ελλείψεως δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού 800/2008 στην υπό κρίση υπόθεση δεν κλονίζονται από τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας που στηρίζονται στην αναφορά στο «Κοινό έγγραφο επί της αναθεωρήσεως των κοινοτικών κατευθυντήριων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος και την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας» (βλ. σκέψη 188 ανωτέρω). Πράγματι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, τούτο είναι απλώς ένα προπαρασκευαστικό έγγραφο, που υπογράφεται, εξάλλου, από ορισμένα μόνον κράτη μέλη της Ένωσης, ήτοι από το Βασίλειο της Δανίας, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, τη Δημοκρατία της Αυστρίας, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας, έγγραφο το οποίο δεν μπορεί να υπερισχύει κατά την ερμηνεία του τελικού κειμένου του ως άνω κανονισμού, όπως αυτός εκδόθηκε από την Επιτροπή, η οποία γίνεται λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων διατάξεων αυτού στις οποίες αναφέρονται τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας και λαμβανομένης υπόψη της όλης αλληλουχίας στην οποία εντάσσεται ο κανονισμός αυτός. Επιπλέον, η τελευταία αυτή ερμηνεία συνάδει προς το ιστορικό της θεσπίσεως του άρθρου 25 του ως άνω κανονισμού, σε σχέση με τις κατευθυντήριες γραμμές, και ιδίως προς το γεγονός ότι με τη διάταξη αυτή επιδιώκετο να αξιοποιηθεί η πείρα της Επιτροπής στο πλαίσιο της εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών (βλ., ιδίως, σκέψη 192 ανωτέρω). Στο πλαίσιο αυτό, ιδίως, ορθώς η Επιτροπή υπογράμμισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ο εν λόγω κανονισμός πρέπει να ερμηνεύεται στενά, καθόσον αφορούσε μόνον τις καταστάσεις σχετικά με τις οποίες η ίδια είχε αρκετή πείρα και σε σχέση με τις οποίες μπορούσε, επομένως, να λάβει απόφαση επί της αρχής περί χορηγήσεως απαλλαγής.

206 Τέλος, ακόμα και στο πλαίσιο του παρόντος σκέλους του τρίτου λόγου, διαπιστώνεται ότι από τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή ενήργησε καθ' υπέρβαση εξουσίας μη δεχόμενη να εφαρμόσει είτε απευθείας είτε κατ' αναλογία τον κανονισμό 800/2008, ιδίως το άρθρο 25 αυτού. Πρέπει ακόμη να υπομνησθεί ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 143 έως 148 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προέβη σε συγκεκριμένη ανάλυση των επιχειρημάτων τα οποία είχε προβάλει η Δημοκρατία της Αυστρίας κατά τη διοικητική διαδικασία όσον αφορά τον ως άνω κανονισμό και έκρινε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι η προαναφερόμενη διάταξη αναφέρεται στους φόρους επί της ενέργειας που διέπονται από την οδηγία περί φορολογήσεως της ενέργειας.

207 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

208 Καθόσον, πρώτον, παρά τον τίτλο που δίδεται στον λόγο αυτόν, δηλαδή «εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και υπέρβαση εξουσίας», η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν προέβαλε άλλα συγκεκριμένα επιχειρήματα τα οποία να πρέπει να εξετάσει τώρα το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία να αφορούν άμεσα την εφαρμογή του άρθρου αυτού, δηλαδή, ειδικότερα, ελλείψει επιχειρημάτων της Δημοκρατίας της Αυστρίας προς αμφισβήτηση όσων εξέθεσε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 149 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως, όπου αυτή εκτίμησε τη συμφωνία του επίμαχου μέτρου προς την ως άνω διάταξη, εξετάζοντας, ιδίως, αν η ενίσχυση αυτή επιδιώκει σκοπό κοινού συμφέροντος, αν αποτελούσε κίνητρο όσον αφορά τους καταναλωτές ηλεκτρικής ενέργειας και αν ήταν αναγκαία και σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας και, δεύτερον, καθόσον, εν πάση περιπτώσει, τα επιχειρήματα της Επιτροπής που εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 165 έως 167 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορούν να αμφισβητηθούν, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τετάρτου λόγου, που στηρίζεται σε άνιση μεταχείριση εκ μέρους της Επιτροπής καταστάσεων συγκρίσιμων όσον αφορά τα αποτελέσματά τους από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού

209 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας εξετάσεως, έκανε επανειλημμένα λόγο, ειδικότερα με τις γραπτές παρατηρήσεις της της 8ης Οκτωβρίου 2009, περί της υφιστάμενης αναλογίας προς το γερμανικό σύστημα, ιδίως ως προς τα ζητήματα χρηματοδοτήσεώς του με «ανατιμολόγηση» (χρέωση των επιπλέον δαπανών λόγω της πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας) και ως προς το ανώτατο όριο συνεισφοράς των ενεργειοβόρων επιχειρήσεων. Από το 2004 ο γερμανικός νόμος περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας προβλέπει επίσης παρόμοιο ανώτατο όριο. Κατά συνέπεια, λόγω της στενής σχέσεως μεταξύ της γερμανικής και της αυστριακής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας μετά την απελευθέρωσή τους και λαμβανομένης υπόψη της ομοιότητας των εν λόγω δύο συστημάτων, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι αυτά είναι παρεμφερή όσον αφορά τα αποτελέσματά τους από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού.

210 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να μην προβεί σε εκτίμηση των ενδεχομένων αναλογιών μεταξύ του αυστριακού και του γερμανικού καθεστώτος, περιοριζόμενη να αναφέρει ότι δεν είχε ακόμη προβεί σε εκτίμηση του τελευταίου αυτού καθεστώτος. Ομοίως, κατ' αυτήν, ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή εξέδωσε διαφορετική απόφαση στη διαδικασία N 271/2006 (σχετικά με το «Tax Relief for Supply of surplus Heating» στη Δανία), ενώ επρόκειτο για σύστημα παρόμοιο προς το επίμαχο στην υπό κρίση υπόθεση όσον αφορά τα αποτελέσματά τους από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού, δεν είναι σαφής. Επομένως, αφού συγκρίσιμες καταστάσεις έτυχαν άνισης μεταχειρίσεως, υφίσταται προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως (αναφορικά με την απόφαση της 30ής Απριλίου 1998, Vlaamse Gewest κατά Επιτροπής, T-214/95, Συλλογή, EU:T:1998:77, σκέψη 89).

211 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας, απαντώντας στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν είχε εξετάσει το γερμανικό καθεστώς στηρίξεως της ηλεκτροπαραγωγής από ανανεώσιμες πηγές (EEG), το οποίο δεν της είχε κοινοποιηθεί, διατείνεται ότι ο χαρακτηρισμός ενός καθεστώτος ως κρατικής ενισχύσεως δεν μπορεί να εξαρτάται από μια τέτοια κοινοποίηση, καθόσον η Επιτροπή οφείλει να επεμβαίνει όταν υφίστανται κρατικές ενισχύσεις που είναι ενδεχομένως παράνομες. Ομοίως, αμφισβητεί το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο η απόφαση Vlaamse Gewest κατά Επιτροπής, σκέψη 210 ανωτέρω (EU:T:1998:77), δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω και υπογραμμίζει ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη το συμπέρασμα το οποίο προκύπτει από την τελευταία αυτή απόφαση, ήτοι ότι η Επιτροπή είχε αναλάβει τη δέσμευση να τηρεί τις κατευθυντήριες γραμμές. Το ίδιο θα πρέπει να ισχύει όσον αφορά τον κανονισμό 800/2008. Επομένως, αν μια κατάσταση εμπίπτει στις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές ή στον κανονισμό, οι σχετικοί κανόνες πρέπει να εφαρμόζονται και το κοινοποιούμενο μέτρο να εγκρίνεται, η δε Επιτροπή δεν πρέπει να οχυρώνεται πίσω από τυπικά επιχειρήματα.

212 Τέλος, η Δημοκρατία της Αυστρίας βρίσκει ακατάληπτες τις παρατηρήσεις της Επιτροπής που αφορούν την απόφαση Vlaamse Gewest κατά Επιτροπής, σκέψη 210 ανωτέρω (EU:T:1998:77), ειδικότερα εκείνες κατά τις οποίες η ως άνω απόφαση δεν συνεπάγεται, με κανένα τρόπο, ότι η Επιτροπή υποχρεούται να μεταχειρίζεται με τον ίδιο τρόπο παρόμοιες καταστάσεις. Κατ' αυτήν, η Επιτροπή, ενώ αρνείται να εφαρμόσει, για τυπικούς λόγους, κατ' αναλογία τις κατευθυντήριες γραμμές ή τον κανονισμό 800/2008, διατείνεται πλέον ότι παρόμοιες καταστάσεις όσον αφορά τα από απόψεως ανταγωνισμού αποτελέσματά τους «μπορούν να καλύπτονται από το σύστημα του δικαίου της Ένωσης» σε ορισμένες περιπτώσεις, σε κάποιες άλλες όμως όχι. Αναφέρεται ιδίως στα παραδείγματα της Επιτροπής που αποδεικνύουν ότι παρόμοιες καταστάσεις όσον αφορά τα από απόψεως ανταγωνισμού αποτελέσματά τους μπορούν να δημιουργούνται με ή χωρίς χορήγηση κρατικών ενισχύσεων.

213 Εισαγωγικώς, διαπιστώνεται ότι ορισμένα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας που αφορούν την ίση μεταχείριση περιλαμβάνονται στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου και ότι εξετάστηκαν μαζί με αυτόν (βλ. σκέψεις 124 επ. ανωτέρω).

214 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 124 ανωτέρω, σε σχέση με την ύπαρξη πάγιας νομολογίας, η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά.

215 Στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της διατάξεως του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, επίσης υπομνήσθηκε ότι η έννοια της κρατικής ενισχύσεως αντιστοιχεί σε μια αντικειμενική κατάσταση η οποία εκτιμάται την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή λαμβάνει την απόφασή της. Ειδικότερα, οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή εκτίμησε διαφορετικά μια κατάσταση στο πλαίσιο προγενέστερης αποφάσεώς της δεν ασκούν επιρροή επί της εκτιμήσεως του κύρους της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 125 ανωτέρω).

216 Στη συνέχεια, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνο στο πλαίσιο του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται η νομιμότητα αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται ότι μια νέα ενίσχυση δεν πληροί τις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρεκκλίσεως αυτής, και όχι βάσει μιας προγενέστερης πρακτικής της Επιτροπής για τη λήψη αποφάσεων, αν βεβαίως αποδειχθεί ότι υφίσταται τέτοια πρακτική (απόφαση της 8ης Ιουλίου 2010, Freistaat Sachsen και Land Sachsen-Anhalt κατά Επιτροπής, T-396/08, EU:T:2010:297, σκέψη 54). Η νομολογία αυτή είναι εφαρμοστέα κατ' αναλογία όσον αφορά την εκτίμηση καθεστώτων ενισχύσεων.

217 Εξάλλου, έχει ήδη κριθεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα να καθορίζει αυστηρότερους όρους συμβατότητας των εθνικών μέτρων προς την κοινή αγορά εφόσον το απαιτούν η εξέλιξη της εν λόγω αγοράς και ο σκοπός της εξασφαλίσεως υγιούς ανταγωνισμού εντός αυτής (βλ., επ' αυτού, απόφαση Freistaat Sachsen και Land Sachsen-Anhalt κατά Επιτροπής, σκέψη 210 ανωτέρω, EU:T:2010:297, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

218 Κατά τα λοιπά, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 126 επ. ανωτέρω, οι αποφάσεις της Επιτροπής, στις οποίες αναφέρεται η Δημοκρατία της Αυστρίας εν προκειμένω, δεν ασκούν επιρροή για την επίλυση της παρούσας διαφοράς, αφενός, λόγω της εξελίξεως της νομολογίας και, αφετέρου, επειδή αυτές δεν είναι απευθείας συγκρίσιμες με τη διαφορά αυτή. Επομένως, τα επιχειρήματά της που συνδέονται με τις αποφάσεις της Επιτροπής N 271/2006 ή ακόμα N 820/2006 δεν μπορούν να λογίζονται βάσιμα. Το ίδιο ισχύει, για τους λόγους που αναπτύσσονται στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, για τις ενδεχόμενες αναλογίες με το «παλαιό» γερμανικό σύστημα περί προωθήσεως της ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές σχετικά με το οποίο εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 42 ανωτέρω (EU:C:2001:160).

219 Όσον αφορά την παραπομπή στο ΕΕG (βλ., ιδίως, σκέψεις 211 επ. ανωτέρω), ορθώς η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι, καθόσον το ως άνω γερμανικό καθεστώς δεν κοινοποιήθηκε και, επομένως, δεν εξετάστηκε από την Επιτροπή και καθόσον, a fortiori, δεν υφίσταται απόφαση εκδοθείσα κατόπιν μιας τέτοιας εξετάσεως αφορώσα τη συμφωνία του με την κοινή αγορά, το σχετικό επιχείρημα δεν μπορεί να υπερισχύσει έναντι της εξετάσεως της νομιμότητας του αυστριακού καθεστώτος με γνώμονα τις ειδικές περιστάσεις τις οποίες προβλέπει ο τροποποιημένος ÖSG. Δεύτερον, επίσης ορθώς η Επιτροπή υποστηρίζει, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας είχε στη διάθεσή της άλλους διαδικαστικούς τρόπους για να παρακινήσει την Επιτροπή να προβεί, ενδεχομένως, σε εκτίμηση άλλων καθεστώτων ισχυόντων σε άλλα κράτη μέλη.

220 Τέλος, διαπιστώνεται ότι, όπως δέχθηκε η Επιτροπή, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν απέδειξε με κανένα από τα τέσσερα επιχειρήματά της ότι, με τις ενέργειές της, η Επιτροπή υπέπεσε σε «κατάχρηση της εξουσίας εκτιμήσεως».

221 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο τέταρτος λόγος, καθώς και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

222 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Εξάλλου, κατά στην παράγραφο 4 του ως άνω άρθρου, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα έξοδά τους.

223 Επειδή η Δημοκρατία της Αυστρίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

224 Το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Δεκεμβρίου 2014.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα 5

Σκεπτικό 6

Επί του παραδεκτού του πρώτου και του δευτέρου λόγου 6

Επί της ουσίας 8

Προκαταρκτική παρουσίαση ορισμένων κύριων σημείων του επίμαχου μέτρου και της θέσεως που υιοθέτησε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση 8

Επί του πρώτου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, λόγω της πλάνης περί το δίκαιο της Επιτροπής, καθόσον αυτή συνεπέρανε ότι το καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 22quater του τροποποιημένου ΦSG συνιστά κρατική ενίσχυση 9

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου 10

– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου 20

Επί του δευτέρου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, λόγω πλάνης περί το δίκαιο της Επιτροπής επειδή συνεπέρανε ότι το επίμαχο μέτρο είχε επιλεκτικό χαρακτήρα 21

Επί του τρίτου λόγου, που στηρίζεται σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και σε υπέρβαση εξουσίας 29

– Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου 29

– Επί του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου 41

Επί του τετάρτου λόγου, που στηρίζεται σε άνιση μεταχείριση εκ μέρους της Επιτροπής καταστάσεων συγκρίσιμων όσον αφορά τα αποτελέσματά τους από οικονομικής απόψεως και από απόψεως ανταγωνισμού 46

Επί των δικαστικών εξόδων 48